---------- GLASUL DIN PRĂPASTIE ----------

Autor: Motorgianu Sergiu

sergiu_motorgianu@yahoo.com

PREFAŢĂ

Fiecărui om , îi este oferit în viaţă un moment al întâlnirii sale personale cu Dumnezeu.Unii îl găsesc în fragedă pruncie , alţii , asemeni fiului risipitor scârbiţi de plăcerile efemere ale acestui veac , unii îl găsesc pe Dumnezeu prin boli sau suferinţe , alţii ... pe marginea prăpastiei , aşa cum este şi cazul personajului principal al cărţii.

O adolescentă rebelă , fuge de la orfelinatul în care locuia , ascunzându-şi identitatea şi trecutul întunecat.Drumul vieţii şi circumstanţele o aduc într-o zi pe marginea unei prăpăstii încercând de mai multe ori să se sinucidă , dar de fiecare dată , ajutată să-şi continue viaţa , de mâna nevăzută a Lui Dumnezeu.Viaţa fugarei se schimbă la întâlnirea unor oameni simpli din mediul rural , care o ajută să găsească ceea ce căuta cu atâta ardoare: dragostea.

Oricare ar fi încercările vieţii şi greutăţile prin care trecem , viaţa trebuie trăită; ea ne-a fost dăruită ca un dar , nu ne aparţine; trebuie doar să găsim puterea de a învinge , de a ne ridica şi a merge mai departe , de a investi în ea tot ce avem mai bun , şi totul pentru slava Celui de Sus.

Prezenţa tinerei în familia celor doi bătrâni , nu este o simplă coincidenţă , ci doar un scurt fragment din împlinirea unei vechi făgăduinţi , pe care Dumnezeu o făcuse cu mulţi ani în urmă celor doi.

Dumnezeu , în credincioşia Lui , ceea ce promite duce la îndeplinire , dacă vom sta aproape de El şi vom căuta Faţa Lui.De multe ori , uităm promisiunile Lui , fiind luaţi de valul acestei lumi , dar El ,nu ne uită niciodată.Este timpul acum , ca să ne reîmprospătăm duhul şi mintea cu parfumul sfânt al cuvintelor Lui Isus , care parcă ne şopteşte în inimă:"ceea ce ţi-am promis , voi face; rămâi dar credincios aşteptând ziua binecuvântării".

----- Capitolul 1 -----

" Omul face multe planuri în inima lui , dar hotărârea Domnului ,

aceea se împlineşte." (Proverbe 19:21)

Vântul tomnatic legăna uşor părul lung şi despletit al tinerei fete , ce alergă încet pe şoseaua îngustă , care şerpuia printre casele mici şi îngrămădite ale vechiului oraş.

- Sper că ploaia nu va începe , înainte să ajung la gară , gândi ea continuându-şi drumul , oprindu-se din când în când pentru a se odihni , după care începea din nou să alerge încet , aproape istovită de puteri.

-Te urăsc domnule Ştefan , te urăsc , începu să vorbească singură tânara continuându-şi încet drumul.În ochii ei căprui , tulburi , se putea citi cu uşurinţă dorinţa de răzbunare pe care o purta în suflet.

Primii stropi de ploaie udă pământul.Fata se opri să se adăpostească sub un copac de pe aleea principală a unui parc , pe care urma să-l traverseze în drumul spre gară.Privi în jur şi observă că era singură; cine ar mai fi umblat ca ea , pe o asemenea vreme , prin ploaie?Îşi lăsă jos de pe umeri rucsacul mic , îndesat cu haine şi se rezemă în chitara ,pe care o purtase tot drumul în mână.

Gândul îi zbură iar la domnul Ştefan , directorul orfelinatului în care până nu demult locuise:

- El e vinovat pentru tot ce mi se întâmplă mie acum , gândi fata în timp ce încerca să ferească de ploaie chitara , a cărei husă învechită , nu părea că-i poate oferi prea multă protecţie la intemperii.Nici nu reuşi să-şi tragă prea mult răsuflarea , că în curând , printre crengile copacului sub care se opri să se adăpostească , începu să plouă şi nu mai era un loc sigur; se decise să caute un alt loc de refugiu şi observă pe partea cealaltă a parcului , spre ieşire , un magazin.

-M-aş putea adăposti acolo ,pe treptele acoperite , pentru câteva minute , până va mai înceta ploaia , gândi fugara.

Şi fără să mai stea prea mult pe gânduri , îşi puse din nou rucsacul pe umeri , apucă husa chitarei de mâner şi începu să alerge pe aleea parcului.Deşi distanţa până la magazinul din apropiere era mică , stropii reci de ploaie reuşi să ude din belşug hainele şi părul castaniu al fetei.

Vânzătoarea , privi din magazin ce se întâmplase şi observând hainele fetei cât erau de ude , i se făcu milă şi îi făcu semn să intre în alimentară:

-Poţi să stai liniştită aici , până trece ploaia , spuse amabilă doamna în vârstă de aproximativ patruzeci de ani; sub acoperişul de afară tot o să te mai plouă puţin.

Fata privi uimită de amabilitatea vânzătoarei şi se lăsă un moment de tăcere.

-Unde vroiai să mergi pe vremea asta?

-La gară , răspunse încet tânăra privind la dulciurile expuse pe rafturi.Şi-ar fi dorit să aibă posibilitatea de a gusta din fiecare , pentru a-şi alina puţin pofta.

-Sărăcuţa de tine , tocmai pe vremea asta trebuia să pleci? de ce nu ai luat un taxi?

-Taxi??...eu nu am bani în buzunat nici măcar pentru o pâine ,gândi tânăra în timp ce îşi deschise rucsacul pentru a-şi căuta un hanorac să-l i-a peste bluza udă.

- Păi , ... nu am găsit ; când am plecat de acasă era vreme frumoasă şi m-am gândit că pot merge pe jos , iar când a început ploaia am căutat un taxi , dar nu am găsit nici unul prin apropiere , minţi fata.

- Cred că o să plec , văd că ploaia s-a mai oprit.

- Stai puţin , să-ţi fac un ceai cald , ploaia aceasta rece te poate răci uşor; e plăcerea mea , te rog nu mă refuza; În plus nu te costă nimic , zâmbi vânzătoarea.Aşteaptă doar o clipă , merg să aduc o ceaşcă.

Fata privi împrejurul ei şi fără să mai stea prea mult pe gânduri , întinse mâna pe etajera din apropiere , luă un pachet de biscuiţi şi îl ascunse în buzunarul hanoracului fără să fie văzută de cineva.După câteva clipe , amabila vânzătoare se întoarse cu ceaşca în care turnă ceaiul cald , pregătit mai dinainte pentru ea.

- Poftim , bea-l pe tot , o să-ţi prindă bine , mai ales pe vremea asta.

Fata timidă se apropie , luă cu grijă ceaiul şi mulţumi.Nici nu termină toată ceaşca cu ceai de băut , că se şi grăbi să părăsească cât mai repede magazinul unde se adăpostise de ploaie.Salută vânzătoarea , care îşi reluă activitatea , pe uşă intrând câţiva clienţi , care datorită condiţiilor meteorologice nefavorabile , se opriră în drum spre magazin să se adăpostească.

Tânăra fată porni din nou la drum , înaintând încet spre gară.Deşi era tot mai aproape de destinaţia dorită , nu se mai grăbi.Bani de bilet nu avea ,încotro să meargă nu se decise.Şi-ar fi dorit să aibă pe cineva aproape , măcar un coleg de la orfelinat, cu care să se sfătuiască , dar cu tristeţe , constată că nimeni nu putea face acet lucru acum.

Dezamăgirea şi ura din sufletul ei , se contopi acum cu suferinţa, ascunsă , a singurătăţii , pe care , cu greu reuşea să o stăpânească , încercând cu toată puterea cei mai rămase , de a nu deveni victima acestor sentimente întunecate , care cu siguranţă , iar fi pricinuit moartea.De fapt , nu era prima dată când gândul sinuciderii îi dădea târcoale minţii ei de adolescentă rebelă.Până acum , acest gând , nu reuşi să încolţească în inima ei , dar era tot mai conştientă de gravitatea situaţiei şi de neputinţa ei de a se ajuta să scape din acestă capcană întinsă înaintea ei.

La un moment dat , simţi cum apa îi pătrunse în interiorul pantofului ei sport , umezeala rece resimţind-o în tot corpul:

-Nu se poate , cred că mi s-au rupt şi pantofii aceştia; erau cei mai buni pe care îi aveam , îşi spuse ei însăşi fata în timp ce se opri pe o bancă pentru a-şi verifica talpa încălţămintei din picioare.Rămase dezamăgită la vederea crăpăturii prin care apa pătrunse în pantoful ei sport.

Pentru că , în rucsac nu mai avea decât o pereche de teneşi , şi aceea foarte uzaţi , se decise să-şi continue drumul cu pantofii deja umeziţi.Călătoria pe care tocmai o începuse , nu era nici pe de parte , pe sfârşite; era doar începutul unei căi , care spera adolescenta , că o va ajuta să scape de chinul şi zbuciumul sufletesc în care se afla în prezent.

În curând ajunse în faţa gării.Trecu prin faţa ghişeelor de bilete , ca şi cum acestea nici nu ar fi existat ,bani neavând să-şi cumpere bilet , şi se aşeză pe una din băncile goale aflate pe primul peron al gării.Îşi deschise cu grijă husa , pentru a controla dacă umezeala şi ploaia pătrunse în interior , unde se afla chitara.Un zâmbet discret se observă pe faţa ei , când realiză că instrumentul era încă intact.

Scoase apoi din buzunarul hanoracului , pachetul de biscuiţi pe care îl furase cu puţin timp în urmă.Şi fără a mai sta pe gânduri , îl desfăcu în grabă , înfometată de drumul parcurs.

- Sunt cu ciocolată , gândi fata , nici că se putea mai bine.În timp ce savura fiecare înghiţitură din crocanţii biscuiţi , ochii fetei urmăreau cu atenţie călătorii care se adunaseră pe peron , aşteptând sosirea trenului.De la dispeceratul gării , fusese anunţat sosirea unui tren accelerat la linia 1.

Puse repede în rucsac , jumătatea de pachet de biscuiţi , pe care nu reuşi să-i mănânce şi se aşeză , mai aproape de ceilalţi călători , pregătindu-se să se urce şi ea în tren.Dar gândurile îi fuseseră tulburate la vederea unui bătrân , care tocmai scoase din portofelul aflat în buzunarul unei veste , tichetul de călătorie pentru a vedea încă o dată , numărul vagonului înscris pe el.

Fata , fără să se mai gândească la consecinţe , se apropie încet de omul în vârstă , apucă cu tărie în mâna stângă chitara , iar cu mâna dreaptă apucă biletul celui de lângă ea.Apoi alergă spre pasajul subteran al gării.Bătrânul strigă cu toată puterea unui om vârstnic , în speranţa că cineva îl va auzi:

- Ajutor , hoaţa , fata aceea mi-a furat biletul.Alături de victimă , se mai alătură câteva femei , care făcuseră semn agenţilor de la poliţia de trafic feroviar , indicându-le acestora , direcţia în care o luaseră hoaţa.

Fata , observă că poliţiştii o urmăreşte , aşa că , grăbi pasul şi începu să alerge şi mai sprintenă.Înainte de a coborî în pasaj , chiar cu două trepte , fata se împiedică , căzu şi se rostogoli pe treptele rămase , iar biletul pe care îl ţinea strâns în mână , îi zbură printre degetele ei firave.Simţi o durere acută în partea stângă a feţei , întinse mâna spre locul ranei şi observă că sângerează.Se sperie , neştiind cât de grav putând fi , dar nu se opri din alergat.Simţea cum sângele de pe ureche se scurgea încet pe obraz , iar apoi pe hanorac.

Poliţiştii care observaseră accidentul ivit şi după ce recuperă biletul bătrânului , se opriră din alergat , anunţând doar prin staţie colegilor , evenimentul petrecut.

Speriată fata , nu mai reuşi să privească înapoi să observe dacă mai este urmărită , şi îşi continuă alergarea , ieşind din pasaj pe un alt peron , pe care tocmai era pregătit să plece un alt tren.Chiar în momentul ieşirii ei la suprafaţă , impegatul de serviciu făcu semn mecanicului de locomotivă să pornească.Vagoanele începu să se urnească din loc.Tânăra începu să alerge din nou , respirând din greu , fiind aproape extenuată , însă nu se lăsă învinsă , simţind că respectivul tren era singura ei şansă de plecare de acolo , încercând să scape nevătămată şi fără a fi prinsă de poliţia de trafic feroviar.

Ajunse din urmă trenul şi se urcă în ultimul vagon , din mers.

Se simţi atât de uşurată , văzându-se în tren.Se opri pentru câteva secunde pe culoarul vagonului pentru a-şi trage răsuflarea , apoi porni în căutarea unui compartiment gol , unde să poată intra.Aproape la jumătatea vagonului , reuşi să găsească un loc gol.Întră în grabă , îşi lăsă chitara şi rucsacul pe bancheta de vis-a-vis , scoase un şerveţel din buzunar şi încercă să-şi şteargă sângele de pe faţă ,privindu-se în oglinda ce se găsea deasupra băncilor din compartiment.

Apoi se aşeză confortabil pe scaunul de la geam , în direcţia opusă de mers al trenului.Privea pe geam îngândurată , retrăind rezumatul zilei care tocmai se încheia.

Timp de câteva minute se odihni , privind la pădurile multicolore , care puţin câte puţin , se dezbrăcau de veşmântul de frunze , anunţând expresiv sosirea, în câteva săptămâni a iernii.

Dar dintr-o dată , fata îşi aduse aminte că nu are bilet; se ridică în grabă încercând să se gândească la o posibilitate de călătorie fără bilet.Şi astfel părăsi compartimentul , pornind pe culoarul vagonului , în speranţa că va găsi un loc unde să se ascundă.Trecu dintr-un vagon în altul , căutând cu disperare un refugiu.Nici nu ştia sigur ce căuta , dar încerca să scape cumva şi să nu de-a ochii cu controlorul de bilete.Însă înaintând prin vagonul de clasa 1 , unde ajunse , observă la capătul celălalt , exact persoana de care tocmai încerca să se ascunsă şi să fugă din calea lui - controlorul.

Ca să meargă înainte , ar fi trebuit să-i arate biletul , ca să se întoarcă , ştia că nu avea unde să se ascundă.Ca o soluţie de ultim moment , se gândi să se închidă în toaleta vagonului respectiv , până va trece pericolul.Şi fără a mai sta prea mult pe gânduri , intră în grabă în mica toaletă şi închise uşa.Din când în când , câte un călător încerca uşa , dar toţi credeau că se blocase.Fata înspăimântată , aştepta ca trenul să oprească undeva , într-o staţie să poată ieşi şi coborî în siguranţă.

După aproximativ o jumătate de oră , fata auzi din nou cum cineva apăsă pe clanţa uşii , încercând să intre.Dar deveni şi mai speriată , când auzi vocea controlorului , care se afla de partea cealaltă a uşii:

- Ceva s-a întâmplat ? îmi cer scuze , spuse el călătorului , care îl atenţionase că uşa toaletei este blocată; o să merg să i-au cheia de rezervă şi o să încerc din nou să o descui , nu durează decât cinci minute.

Tânăra , auzind aceste lucruri începu să-i fie teamă să nu fie prinsă.Ştia că ar putea fi pedepsită şi să ajungă pe mâna poliţiei , dacă ar fi prinsă călătorind fără bilet de tren.După câteva secunde se lăsă linişte , controlorul plecând după cheia de rezervă.

Cred că e momentul să ies acum , gândi fata , care deschise uşa încet şi observând că nu e nimeni , ieşi în grabă , trecând în vagonul alăturat.Încercă să deschidă uşa vagonului pentru a sări din tren.Privi în jurul ei şi nu observă decât dealuri împădurite cu conifere.Şi-ar fi dorit să sară , dar ezită de teamă , viteza trenului fiind destul de mare , deşi era într-o zonă de înaltă altitudine.Ştia că dacă va sări , cu siguranţă îşi va rupe un picior sau vreo mână.

- Da , semnalul de alrmă , ar fi soluţia , gândi adolescenta , în timp ce porni în căutarea unui compartiment gol de unde poate trage semnalul şi astfel trenul fiind obligat să încetinească viteza.Spre capătul celălalt al vagonului , găsi într-un final un compartiment liber , unde întră şi trase de mânerul roşu de deasupra uşii.

Un sunet puternic se auzi , în tot vagonul şi trenul frână destul de brusc , încetinind viteza , însă fără a se opri.Fata alergă înapoi la uşa pe care o forţă cu câteva minute în urmă să o deschidă.

Pasagerii din acel vagon , speriaţi , începură să iasă pe culoar să vadă cine a tras semnalul de alarmă şi care fusese motivul pentru care fusese tras.Fata se strecură printre călătorii tulburaţi de sunetul constant care se auzea în tot vagonul , ajunse la uşă , coborî scările , apoi aruncă din tren chitara , care căzu în tufişurile de pe marginea căii ferate.Apoi , privi spre câţiva pasageri care alergau spre ea , aceştia înţelegând intenţiile fugarei.

- Stai , nu sări , o să te loveşti , e periculos , stai.

Şi înainte ca unul din acei călători , să pună mâna pe ea şi să o oprească , aceasta îşi adună ultimele puteri şi se aruncă de pe scările vagonului.Curentul produs de vagonul în mişcare o împinse aproape doi metri înapoi , faţă de locul unde dorise să sară.

-Ah , piciorul meu , începu fata să strige de durere , în timp ce încercă să se ridice de jos.Trenul îşi continuă drumul , fără a se opri , în timp ce

călătorii priveau uimiţi de la geamurile vagoanelor curajul tinerei.

Fata îşi ridică pantalonii puţin mai sus şi observă că durerea fusese provocată de o lovitură la glezna piciorului drept , unde se lovise de pietrele de pe marginea şinelor de cale ferată.Privi în jur; era înconjurată doar de pădurile muntoase , iar în curând avea să se întunece.

Încotro să o apuce?

Îşi bandajă gleza cu o batistă pe care o umezi cu puţină apă , pe care o mai avea în sticluţa din rucsac , apoi se ridică încet şi plecă în căutarea chitării; o găsi la mai puţin de douăzeci de metri de locul unde sărise ea.Se bucură , observând-o teafără şi nevătămată.Nici husa nu părea că "suferise" prea mult.

Apoi îşi continuă drumul , prin pădurea de brazi , deşi începuse să regrete că sărise din tren , mai ales că , locul acesta părea atât de primejdios.Merse aproape o jumătate de oră până când reuşi să găsească o potecă , care arăta mai degrabă ca aparţinând unui traseu montan.Coborî încet pe potecă , sleită de puteri atât fizic şi psihic.Simţea că dacă nu se va opri în curând va leşina.Se aşeză încet pe un bolovan , scoase din rucsac puţina apă pe care o mai avea în sticlă , apoi savură şi ultimul biscuite de ciocolată rămas.Spera să găsească în curând ceva de mâncare , neputând să-şi potolească foamea cu un singur biscuite.

- Ce bună ar fi acum şi ciorba aceea făcută de doamna Livia la orfelinat? gândi tânăra.

În toţi anii petrecuţi în acel cămin , nu învăţase să fie mulţumitoare faţă de mâncarea oferită zi de zi.Întotdeauna rebela adolescentă avea ceva de reproşat bucătăresei:

- Altceva nu ştiţi să mai faceţi?numai ciorbe , supe , pilaf şi fasole?De ce nu primim mai des desert?Astfel de întrebări , primea aproape în fiecare zi , doamna Livia , o femeie mai în vârstă , şi care era una din bucătăresele de acolo.Era de fapt , singura care primea reproşuri de la tânăra fată , deoarece ea tăcea întotdeauna , o asculta şi încerca de fiecare dată să-i vorbească frumos ca unui copil de-al ei.

Când erau de serviciu , la servit în cantină celelalte bucătărese , fata , nu comenta nimic , mânca orice i se punea în farfurie fără vreun murmur.Dar cu doamna Livia , era altfel;abia aştepta să-i vină tura acesteia ca să se descarce pe ea de tot ce îi împovăra sufletul apăsat.

După scurta pauză făcută , tânăra , îşi continuă drumul , coborând încet pe poteca umbrită de brazi.Cu cât înainta mai mult cu atât mai înspăimântată era , imaginându-şi tot felul de animale hidoase , care ar sta la pândă , ascunse prin tufişurile întunecate , gata în orice moment să o atace.Se bucură puţin la apariţia lunii , care fusese acoperită , timp de câteva minute , asemeni unui văl , de norii cenuşii.Acum putea vedea mai desluşit cărarea.

I-ar fi prins bine o lanternă , dar se mulţumi şi cu lumina nocturnă.După un timp , ajunse la un drum forestier care şerpuia printre dealurile subcarpatice.Încotro să pornească?La dreapta , coborând spre vale , sau la stânga , urcând.Oricum , nu ştia în ce parte s-ar putea afla cel mai aproape sat sau cătun.Aşa că se gândi să pornească înspre dreapta , şi începu să coboare încet.

Dacă n-ar fi fost întunericul , sunetele ciudate ale păsărilor zburdalnice şi imaginaţia ei bogată nutrind tot felul de gânduri hilare , n-ar mai fi făcut nici un pas înainte;s-ar fi oprit , s-ar fi aşezat sub crengile unui brad şi s-ar fi odihnit până spre dimineaţă , pornind la drum , din nou , la ivirea zorilor.Dar în circumstanţele în care se afla , nu prea putea face lucrul acesta.

Era aproape de miezul nopţii.Nici nu ştia cât timp trecuse de când sări din tren.Ştia doar că , dacă ar putea , ar lua totul de la capăt , o altă viaţă , un nou început , să uite de tot ce i s-a întâmplat şi să devină o altă persoană , de nerecunoscut , faţă de ceea ce era ea în prezent.

La un moment dat , auzi un susur lin de izvor.De îndată , setea o copleşi şi gâtul puţin uscat o împinse să se abată din drum în căutarea acelui izvor.Îşi potoli setea , gustând cu poftă fiecare înghiţitură de apă rece , apă , care îi reînnoi puţin puterile.

- Ce-ar fi să cobor de-a lungul izvorului?se gândi fata , astfel , măcar de sete , nu ar mai fi trebuit să se teamă.Şi porni încet la drum , pe malul umed al micului pârâu.

- Dacă aş fi avut o lanternă , aş fi fost foarte fericită acum ,gândi adolescenta , înaintând cu paşi înceţi.Drumul părea să coboare spre o vale , iar pădurea deveni tot mai deasă.Deşi cerul era fără nori acum , rareori se mai putea zări printre vârfurile semeţe ale brazilor , silueta nocturnă a lunii , care până aici îi fusese un fel de lanternă magică , luminând cu precizie din cosmos , paşii rătăcitori ai fugarei de numai optsprezece ani.

Un zgomot neobişnuit se auzi , devenind tot mai clar , în timp ce fata se apropia de acel loc.După câţiva zeci de metri , ajunse la capătul pădurii , iar în faţa ei pârâul , se scurgea acum pe stâncile abrupte formând o cascadă mică , ce cădea într-o prăpastie.

- Atâta mers degeaba?drumul acesta m-a adus la o prăpastie?

Dezamăgirea îi cuprinse întreaga fiinţă:

- Ce zi blestemată!...ce drum blestemat!...ce viaţă blestemată!Ce să fac acum?se tot întreba fata.

Să coboare n-ar fi reuşit în miezul nopţii şi ar fi fost foarte periculos să urmeze cărarea care şerpuia pe marginea prăpastiei pierzându-se dincolo de colţurile stâncoase.Singurul lucru care îl putea face în acel moment , era să doarmă câteva ore , aici , la marginea pădurii până la răsăritul soarelui pentru a putea coborî în siguranţă.

Se aşeză sub crengile unui brad , rezemă chitara de trunchiul gros , apoi se ghemui între două rădăcini şi puse rucsacul ca şi pernă; deşi nu era la fel de confortabil , trebuia să se mulţumească cu atât.Adormi cu uşurinţă , după o zi palpitantă , şi nici nu observă că în curând se făcu de ziuă , până când prima rază pală de soare tomnatic , pătrunse printre crengile de brad , mângâind uşor faţa palidă a fetei.Se ridică încet , somnoroasă , frecându-şi uşor cu mâinile ochii , încercând parcă să alunge somnul.

Nici nu apucă bine să se bucure de căldura firavă a dimineţii , că doi nori cenuşii uriaşi , învăluiră soarele , ţinându-l captiv pentru o perioadă.Fata se ridică încet , încercând să-şi mai dezmorţească puţin mâinile şi picioarele după somnul în natură.Apoi se apropie de marginea prăpastiei , încercând să privească dincolo de ea , dar din cauza ceţei dense ce se ridica , nu reuşi să observe mai nimic decât o vale umbrită de copaci îmbrăcaţi tomnatic.

- De ce nu sari în prăpastie?auzi o şoaptă.

- Cine eşti?se întoarse înspăimântată fata , aflată la mai puţin de un metru şi jumătate de marginea prăpastiei.

- Sari !!! ce mai aştepţi?unde fugi? unde vrei să ajungi? asta-i viaţă?se merită să o mai trăieşti? hai fă-o!!! auzi din nou vocea care îi tulbură mintea şi inima.

- Cine eşti?lasă-mă în pace , strigă fata , devenind tot mai înspăimântată şi privind împrejurul ei; dar nu observă pe nimeni.

Cu mâna , îşi atinse apoi uşor , cu delicateţe , obrajii îmbujoraţi , apoi fruntea:

- Cred că am febră mare , am început să delirez.

- Sari!!! nu-ţi fie teamă , doar aşa o să scapi de toate problemele.Nu vezi că nimeni nu te iubeşte , nu ai pe nimeni , pentru ce să te chinui aşa?Fii curajoasă şi fă-o!

Cuvintele acestea amărî sufletul tinerei , încercând să o farmece cu înţelesul lor.

Fata făcu un pas mic spre prăpastie , înaintând nesigură de ceea ce va urma.O rafală de vânt îi mângâie uşor părul lung , care pluti pentru câteva clipe în aer , apoi coborî încet pe umerii mici şi rotunzi.

- Nu are nici un rost să mai trăiesc , nu am pentru ce , nimeni nu mă vrea , nici părinţii nu m-au vrut probabil , de aceea am crescut într-un orfelinat; nimeni nu m-a iubit vreodată , sunt atât de nefericită.Mai bine nu mă născteam , de ce am primit viaţa asta?de ce?de ce mie?

Glasul drăcesc îi răsună încă plin de viaţă în mintea ei , îndemnând-o să sară.Mai făcu un pas , iar acum se afla la mai puţin de zece centimetri de prăpastie.Ceaţa deveni tot mai densă , iar norii se îngrîmădeau încet , acoperind cerul.Apoi închise ochii , se ridică încet pe vârfuri şi cu sufletul îngrozit şi încolţit din toate părţile de vocea străină , se aplecă încet în faţă pentru a sări.

----- Capitolul 2 -----

"Cine are o inimă înţeleaptă , îşi arată înţelepciunea când vorbeşte ,

şi mereu se văd învăţături noi pe buzele lui.

Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere:

dulci pentru suflet şi sănătoase pentru oase."

(Proverbe 16:23-24)

- Stai ... se auzi un glas din prăpastie.

- Stai , fata mea , ce faci?vezi să nu cazi , ai grijă , au mai murit şi alţii aici , continuă vocea aceea caldă şi reală.

Fata tresări , de parcă o vrajă , tocmai fusese ruptă şi prin ceaţă , observă acolo jos , un bătrânel sprijinit într-o bâtă şi înconjurat de câteva vite , ce păşteau pe micul petec de pământ ce formase o pajişte, ultimele fire de iarbă înainte de sosirea iernii.

- Ce cauţi acolo sus?continuă bătrânelul , coboară jos încet.

- Lasă-mă în pace , vreau să sar , să mor şi să scap de viaţa asta blestemată , spuse pe un ton ridicat fata , enervată de prezenţa bărbatului , care îi strică planul de a sări.

- Dar de ce vrei să sari??

Fata tăcu câteva clipe , apoi îi răspunse cu lacrimi în ochi:

- Pentru că nimeni nu mă iubeşte , spuse din nou pe un ton răutăcios , încercând să-şi ascundă durerea sufletului.

- Ei , fata mea , cineva trebuie să te iubească , îţi spun eu , Dumnezeu te iubeşte mult , chiar nu ştiai?

- Dumnezeu?!?... nici nu ştie că exist , continuă replica tânăra , schimbând puţin tonul , devenind unul ironic.Unde e Dumnezeu acum? De ce nu îmi arată că mă iubeşte?

- Păi , El e lângă tine , spuse bătrânelul zâmbind discret.

Fata tresări , făcu doi paşi mari înapoi de la marginea prăpastiei şi privi din nou în jurul ei:

- Îţi baţi joc de mine , tataie? răspunse adolescenta mâhnită.

- Fata mea , Dumnezeu , nu e om să-l poţi vedea; pe Dumnezeu , trebuie să-l simţi.Vântul nu-l vezi , dar ştii că există şi îi simţi răcoarea şi adierea

atunci când îţi mângâie încet faţa , aşa-i?glăsui vocea bătrânului din prăpastie.Crede-mă e acolo sus , lângă tine , chiar acum.

Fata se apropie din nou de marginea prăpastiei , încercând din nou să se sinucidă.Bătrânul observând intenţiile fetei îi spuse:

- Dumnezeu , nu te poate dezamăgi , El nu a dezamăgit pe nimeni , niciodată.Un singur lucru nu poate face El...

... Şi se lăsă un moment de tăcere , iar fata deveni curioasă de spusele celui din prăpastie:

- Şi ce nu poate face?

- Dumnezeu , nu poate sări cu tine în prăpastie , te asigur de asta.E alegerea ta dacă vrei să sari , dar unde vei ajunge după ce vei muri , va trebui să mergi singură; dacă ţi-e teamă de ce va fi dincolo de viaţa aceasta , de ce vrei să sari??Coboară şi hai aici , apoi vei merge acasă la mine , unde soţia mă aşteaptă cu lapte cald şi brânză proaspătă de vacă; cred că ţi-ar prinde bine şi ţie.Hai , fata mea , coboară încet.

Cuvintele acestea linişti la clipeala ochiului furtuna din sufletul zbuciumat al tinerei rebele , iar şoaptele rostite de acea voce străină încetase a se mai auzi.

- Aşteaptă-mă , tataie , am să vin cât pot de repede , doar că nu ştiu pe unde pot coborî.

- Mergi spre stânga , şi vei găsi o potecă; coboară pe ea , e o scurtătură.

Fata îşi luă rucsacul , apoi chitara şi porni încet în căutarea drumului care cobora în prăpastie.Nu ştia care era adevăratul motiv , pentru se răzgândi de a nu-şi pune capăt zilelor: Frica de dincolo de moarte?teama de a nu ajunge într-un loc unde să rămână singură pentru o eternitate?prezenţa Lui Dumnezeu pe marginea prăpastiei?foamea??

Un lucru era cert: că prezenţa bătrânului făcu să dispară pentru un timp frământările sufleteşti ale acestei fugare.

În mai puţin de zece minute , fata ajunse pe pajiştea uscată din fundul prăpastiei.Câinele bătrânului , care însoţea turma de vite , alergă înaintea fetei lătrând puternic , ca şi cum aceasta , ar fi reprezentat vreun pericol pentru stăpânul său.

- Taci , pleacă de aici , spuse bătrânul , lasă fata în pace.Tânăra nu se înspăimântă la vederea câinelui , care se apropia tot mai mult de ea.În momentul în care cei doi se întâlniră , câinele încetă a mai lătra şi se aşeză umil la picioarele stăpânului , lovind cu coada lui stufoasă , bâta , în care bătrânul se sprijinea.

- Hai să mergem în sat , se pare că eşti tare obosită , aşa-i?cum te cheamă?

Fata , rămase puţin pe gânduri dacă să-şi dezvăluie adevăratul nume sau să inventeze unul acum pe moment.Analizând mai bine situaţia în care se afla , îşi dădu seama , că ar fi mai bine să ascundă adevărul; dacă poliţia ar căuta-o?Şi fără să mai stea pe gânduri , rosti primul nume care îi trecu prin minte , ascunzându-şi astfel , adevărata identitate:

- Numele meu este Sandra.

- Sandra ? ce nume frumos , continuă bătrânelul , în timp ce amândoi înaintau pe poteca ce cobora în satul din apropiere , urmaţi îndeaproape de câine.

- Şi cum de ai ajuns prin creierii munţilor , singură?

- Am venit cu trenul de la Târgu-Jiu , am coborât din tren într-o gară mică şi de acolo uite unde am ajuns; dar pe tine cum te cheamă? schimbă fata repede subiectul de discuţie , fără ca bătrânul să-i mai poată pune o altă întrebare.

- Ioan , şi sunt de vreo şaptezeci de ani , prin zonele acestea , zâmbi acesta , reuşind să descreţească pentru câteva clipe , chipul crispat al adolescentei.

- Îmi pare rău , că v-am zis tataie mai înainte;cred că eram foarte nervoasă când v-am spus aşa.De acum o să vă spun "Domnul Ioan".

- Nu , nu trebuie să-mi zici mie aşa , poţi să-mi spui " bunicule" , şi aşa nu am nici un nepot , deci o să mă simt bine dacă o să mă strigi aşa.

- Bine , ...bunicule , cum zici tu.Acum , se vedea un zâmbet atât de indiscret pe faţa fugarei , iar pentru bătrânul Ioan , acest lucru era asemenea unei adieri de vânt ce tocmai atinse coarda cea mai sensibilă a sufletului său încă tânăr.

După aproape o jumătate de oră de mers încet , cei doi se aflau la marginea unui sat , ascuns bine între două dealuri puţin abrupte şi acoperite din abundenţă cu păduri de pini şi brazi.Liniştea uliţei ce şerpuia printre casele mici şi îngrămădite , îi stârni fetei curiozitatea de a întreba:

- Locuieşte cineva în casele acestea?e atâta linişte...

- Sigur că locuieşte , copila mea , dar aici la munte , viaţa e mult mai diferită decât cea de la oraş , unde toată ziua ai fost obişnuită cu zgomotul maşinilor şi al aglomeraţiei.Uite că am ajuns.

Ioan se opri în faţa unei case bătrâneşti , care nu ieşea cu nimic în relief faţă de celelalte case din sat.În faţa ei , era o curte îngustă , în care erau plantaţi câţiva pomişori , iar în partea dreaptă se afla o mică grădiniţă în care erau înflorite câteva brânduşe de toamnă , viu colorate.

Observând că fata cerceta cu deamănuntul ceea ce putea vedea, bătrânul consideră că ar fi necesar şi de trebuinţă , să-i ofere mai multe detalii:

- Dacă o să stai aici până la primăvară , grădiniţa va arăta mult mai frumoasă ,va fi plină de ghiocei , toporaşi şi lăcrămioare; cu siguranţă ţi-ar încânta privirea.Cărei fete nu-i plac florile?Soţia mea le îndrăgeşte foarte mult , iar pomişorii pe care i-ai văzut , sunt meri şi peri; sper să mai mă ţină Dumnezeu în viaţă cât să mai pot gusta din fructele lor, sper să mai trăiesc câţiva ani.

În timp ce Ioan şi fata înaintau pe poteca de la marginea casei , le ieşi în întâmpinare o femeie cam de aceeaşi vârstă cu a bătrânului :

- Ea e soţia mea , Marta.

Femeia , alergă să-şi întâmpine musafirul şi să-i ureze bun venit , după care bătrânul le făcu cunoştinţă , explicând în acelaşi timp , pe scurt împrejurările , în care o întâlnise pe această adolescentă.Ochii femeii radiau a fericire la vederea fetei:

- Doamne , cât de mult mi-aş fi dorit să am o nepoată ca tine , care să ne viziteze din când în când şi pe noi.Hai , intră în casă , să te odihneşti puţin până pregătesc masa.

Fata rămase singură , pentru câteva minute într-o cămăruţă , aşezându-se pe pat şi privind prin geam , la cei doi care stăteau de vorbă.Nu înţelese prea multe cuvinte din ceea ce vorbeau , dar înţelese că principalul lor subiect de discuţie fusese tocmai persoana ei .

Sandra , privi cu ochii plini de curiozitate împrejurul ei , cercetând minuţios fiecare colţ al camerei în care se afla.În partea dreaptă , observă o mică oglindă , agăţată de perete.Se ridică din pat încet şi se apropie pentru a-şi privi chipul în oglindă.Rimelul se scurse pe obraji , amestecându-se cu fondul de ten , dându-le acestora o nuanţă pătată , ca şi cum nu şi-ar mai fi spălat faţa de multe zile.O cuprinse ruşinea , gândindu-se la faptul că arăta aşa de neîngrijită.Lovitura , cauzată de căderea pe treptele subterane ale gării din Târgu-Jiu , se transformă într-o adevărată rană , iar sângele se închegase , formând o crustă.O linişti gândul că fiind pe ureche şi în spatele ei , se putea acoperi uşor cu părul lung , devenind astfel mai puţin vizibilă şi ferită de ochii curioşilor.

- Ce oameni ciudaţi...m-au primit în casa lor aşa cum arătam , în plus nici nu mă cunosc.Sunt aşa diferiţi , gândi Sandra.

După un sfert de oră , Marta , intră în camera unde se afla masafira şi o invită la masă:

- Hai copila mea , până nu se răceşte laptele , probabil că eşti destul de înfometată , sărăcuţa de tine.

- Aş vrea mai întâi să-mi îngăduiţi un minut să mă pot spăla pe faţă , răspunse Sandra , puţin ruşinată de felul în care arăta.

- Sigur , afară este un lavoar , tocmai ce l-am umplut cu apă de la fântână , îţi aduc imediat săpun şi prosop.

Fata , părăsi camera , urmând îndeaproape gazda , care îi aduse dintr-o altă cameră un prosop curat şi săpun , aşa cum îi promisese ,se spălă , apoi merse împreună în bucătărie , unde Ioan , tocmai turna din laptele proaspăt fiert în căni.În momentul în care cele două intrară în bucătărie , bătrânul rămase uimit de schimbarea înfăţişării Sandrei , care dintr-o adolescentă rebelă , devenise acum , parcă , un alt om , o adevărată domnişoară , care fusese ascunsă în spatele unei adevărate măşti de produse cosmetice.

Marta , care observă reacţia bătrânului ei soţ , spuse:

- Eşti la fel de uimit ca şi mine , aşa-i?Ea este adevărata Sandra , zâmbi femeia prinzând mâna tinerei, între mâinile ei aspre şi zbârcite.

Tânăra fusese pregătită să-şi tragă mâna înapoi , dar căldura frumosului gest , îi copleşi inima puţin , făcând-o să renunţe.Apoi se aşezaseră toţi trei la masă , iar Ioan spuse rugăciunea de mulţumire pentru mâncarea ce fusese întinsă pe masă.Sandra tăcu şi privi uimită la ce se întâmplă.După ce Ioan termină rugăciunea , aceasta îl întrebă:

- De fiecare dată când mâncaţi , vă rugaţi aşa?

- Da , răspunse Marta.

- Nu văd la ce ajută acest lucru , spuse pe un ton sarcastic tânăra continuând:

- ... Oricum , nu mă priveşte pe mine.

- Spune copila mea , dacă ai primi în dar , să zicem , ceva , un lucru oarecare de care tu ai avea trebuinţă , nu ai mulţumi acelei persoane care ţi l-a dăruit?nu ai proceda aşa?

- Ba da , sigur că i-aş mulţumi , spuse Sandra , aşteptând nedumerită o explicaţie a celor spuse.

- La fel e şi cu mâncarea; noi o primim ca un dar de la Dumnezeu , care în bunătatea Lui se îngrijeşte de noi , în fiecare zi oferindu-ne hrana necesară.Sunt oameni în multe ţări , care mor de foame , neavând nici măcar un colţ de pâine uscată; atunci nu se merită şi nu se cuvine să mulţumim pentru binecuvântarea aceasta , că avem ce mânca şi că nu ducem lipsă?Spuse Marta , sperând din tot sufletul ca simpla ei explicaţie să o ajute pe tânăra fată să înţeleagă ceva.

- Asta aşa este , spuse Sandra , cu glas încet.

După ce servi masa , savurând din plin laptele cald şi brânza proapătă de vacă , datorită foamei care o avusese , fata merse în camera unde îi era chitara şi rucsacul şi se întinse în patul înalt pentru a se odihni puţin , în timp ce Marta strânse masa , iar Ioan se pregăti să dea de mâncare la găini şi să aducă ceva fân pentru a avea vacile spre seară , când urmau să se întoarcă de la păşune.

Gândul fetei era să plece acum , mai ales că mâncase şi prinse din nou puteri pentru a-şi continua drumul.Dar încotro să o ia?Nu ştia nici măcar unde se află.Privi pe furiş prin fereastra de la camera unde se afla şi observând că cei doi bătrâni sunt ocupaţi cu treburile gospodăreşti , începu să caute prin sertarele dulapului , sperând să găsească ceva bani , dar căutarea îi fusese în zadar.

Dezamăgită se îndreptă spre masa din celălalt colţ al camerei unde găsi o biblie şi câteva facturi de energie electrică.Spre surprinderea şi bucuria ei , una dintre facturi era împachetată , iar în interiorul ei , conţinea suma de bani necesară pentru plata ei.

Fata luă repede cele două bancnote şi le ascunse în unul din buzunarele rucsacului său , apoi împachetă factura la loc şi le aşeză pe masă una peste alta , aşa cum le găsise .

- Dacă sunt banii pentru a plăti energia electrică?dacă aceştia sunt ultimii lor bani?dacă or să-şi dea seama şi o să mă dea pe mâna poliţiei? mintea Sandrei fusese invadată de tot felul de întrebări la care nu reuşea să poată da răspuns.Se gândi să fugă , dar se simţi destul de epuizată şi avea nevoie de puţină odihnă.Îşi plănui să doarmă puţin şi spre seară să plece , înainte ca Marta sau Ioan să descopere lipsa banilor.

Adormi rapid , obosită fiind după toate evenimentele din ultimele zile şi se trezi spre seară când ultimele raze roşiatice ale soarelui se pierdeau dincolo de vârfurile munţilor.La marginea patului , Marta ţinea în mână o compresă cu apă rece , şergându-i din când în când fruntea fetei.Buzele îi

erau uscate:

- Este foarte cald aici , grăi Sandra , încă somnoroasă.

- Ai febră copila mea , spuse cu o voce tremurândă bătrâna , puţin înspăimântată.Lasă-mă să-ţi pun compresa asta.Ioan e la bucătărie , îţi pregăteşte o cană cu ceai ca să-l bei.

Fata , privi spre fereastră şi observă că afară începu să se întunece şi încercă să se ridice din pat:

- Trebuie să plec , o să-mi treacă , o să-mi revin , spuse Sandra, încercând să se dea jos din patul înalt.

- Unde vrei să pleci acum noaptea , ai febră mare , am trimis un vecin după doctor , dar nu ştiu de ce întârzie atât.

- Nu , nu , vreau să plec , lăsaţi-mă să plec de aici , continuă tânăra , devenind tot mai agitată.

Pe uşă apăru şi Ioan , ţinând în mână o cană cu ceai din plante medicinale , care spera să-i înbunătăţească sănătatea bolnavei:

- Poftim , i-a şi bea-l , o să-ţi facă bine , se apropie de pat bătrânul şi întinzându-i cana.

Fata se ridică în picioare , luă cana şi o trânti de podea:

- Nu am nevoie de nici un ceai , vreau să plec de aici.

Marta începu să plângă fără a putea spune ceva.

- Noi nu te forţăm să rămâi , e alegerea ta: dacă vrei poţi pleca , spuse Ioan.

Sandra îşi luă rucsacul în spate şi chitara într-o mână şi ieşi în grabă pe uşă , fără a o mai închide.

- Ioan , fă ceva.De nu ai oprit-o?te rog fă ceva , începu să plângă în hohote Marta.

- Noi nu putem face nimic să o ajutăm , dar Dumnezeu o poate ajuta , nu ştiu cum , dar cred că o va face , dacă îi cerem lucrul acesta.Hai să ne rugăm pentru sărmana copilă , e atât de nefericită.

Silueta firavă a fetei se pierdu în curând în întunericul de afară.

----- Capitolul 3 ---

"...El şi-a plecat urechea spre mine ,

de aceea-L voi chema toată viaţa mea,

mă înfăşuraseră legăturile morţii

şi m-apucaseră sudorile mormântului;

eram pradă necazului şi durerii.

Dar am chemat numele Domnului , şi am zis:

Doamne , mântuieşte-mi sufletul...

Da , Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte ,

ochii din lacrimi şi picioarele de cădere..."

(Psalmul 116: 2,3,4,8)

Ioan şi Marta , rămaseră amândoi în pragul uşii şi priveau neputincioşi la ce se întâmpla , în timp ce Sandra înainta cu paşi repezi pe uliţa satului peste care se aşternuse întunericul nopţii.Nici măcar luna nu era pe cer să-i lumineze drumul , fiind acoperită de nori.După câteva sute de metri de mers , tânăra ajunse la o răscruce de drumuri; se opri pentru o clipă , nedumerită fiind în ce parte să apuce pentru a-şi continua călătoria.Dacă ar fi fost măcar cineva pe uliţă să întrebe , dar nu întâlni nici măcar o singură persoană.

Pentru o clipă faţa i se însenină de la lumina unui fulger.Înţelegea că nu este timp de pierdut , mai ales acum că se apropia şi ploaia şi după cum cerul era acoperit de nori , slabe şanse ar fi fost să nu o prindă şi pe ea în călătoria ei.

Fără să mai stea prea mult pe gânduri , porni pe cărarea care cobora încet la vale , sperând ca în curând să dea măcar de un drum forestier , ca mai apoi să ajungă la o şosea şi astfel fiind salvată; se va îndura cineva cu maşină şi de ea să o ducă până în cel mai apropiat oraş.

Sandra , simţea cum obrajii îi ard din ce în ce mai tare fapt care trădă şubreda ei stare de sănătate , şi părea că se agrava cu fiecare minut ce trecea.Gânduri de remuşcare o încercau acum , gândindu-se la bunătatea acelor oameni , care se oferiseră să o ajute şi să o îngrijească , iar ea

refuză categoric , ambiţionându-se că se va descurca şi singură ; acum era exact în punctul în care să-şi dea seama că se înşelase şi că de fapt nu este aşa de puternică pe cât credea ea.Ar fi putut încă să se întoarcă în sat , nu era chiar atât de departe , dar nu o făcu şi astfel îşi continuă drumul.

Primii stropi de ploaie atinse hanoracul fetei. Sandra , mări pasul în speranţa că va găsi un loc unde să se adăpostească.În curând drumul plin de bolovani , începu să se îngusteze devenind doar o simplă potecă , ascunsă de crengile subţiri ale unor copaci tineri.Pentru prima dată , simţi ceva ce îi tulbură şi mai mult sufletul: poteca , pe care tocmai înainta i se părea atât de cunoscută , de parcă , piciorul ei ar mai fi călcat prin acele locuri.

După aproximativ un sfert de oră , bănuielile fetei fuseseră confirmate: acum stătea în poieniţa unde îl întâlni pe Ioan.În faţa ei se întindea prăpastia după care încercase să se arunce.O lacrimă îi brăzdă obrazul alb şi umezit de sudorii frisoanelor.După câteva clipe şi celălalt obraz fusese scăldat de câteva lacrimi care se scurgeau încet pe faţă.În singurătea ei , începu să plângă încet , aşezându-se pe iarba udă de stropii de ploaie.Nu era nimeni lângă ea să o vadă.Susurul blând al izvorului , care cobora pe stânci formând o cascadă mică , plângea şi el în noapte acoperind suspinele nefericitei fete.

Simţi cum un fior rece îi pătrunse până în adâncul sufletului şi un glas straniu o chema să urce pe marginea prăpastiei.Gândul sinuciderii prinse din nou contur în mintea ei şi însufleţită de acesta se ridică în grabă , pregătindu-se să urce din nou acolo unde credea ea , că totul se va sfârşi , punând astfel capăt tuturor suferinţelor ei.

Deşi era beznă şi neavând nici măcar o lanternă la ea , ajunse destul de repede sus.Plină de noroi şi cu părul ud se apropie încet de marginea prăpastiei , dar cu mai puţin curaj ca data trecută.În mintea ei , încă mai răsuna glasul din prăpastie al lui Ioan, a cărui voce blândă o ascultase atunci.

- Dumnezeu nu poate să sară cu tine în prăpastie...El te iubeşte ... e chiar lângă tine;frânturi din cuvintele bătrânului răsunau ca un ecou viu în mintea ei , tulburându-i şi mai mult sufletul.Dar dacă Ioan avea dreptate , dacă Dumnezeu chiar mă iubeşte şi eu nici nu am ştiut asta până acum? se întrebă Sandra , fără să poată găsi un răspuns.Nimic nu o liniştea mai mult decât să ştie că cineva o iubeşte.Crescând 18 ani , în lumea aceasta , fără să fi auzit măcar o dată pe cineva spunându-i "te iubesc" , inima ei de carne deveni un teren de luptă , din care triumfătoare ieşi încoronată cu laurii suferinţei , ura.

-Dumnezeule , dacă eşti aici , de ce nu te văd , de ce nu vorbeşti?Mă iubeşti Tu şi pe mine?E adevărat?se întrebă în mintea ei , printre lacrimi.

În tăcerea nopţii , simţi o prezenţă caldă , nemaiîntâlnită de ea până atunci.Inima începu să-i bată mai rapid , îşi întoarse faţa pentru a cerceta împrejurimile , dar nu găsi nimic în întunericul ce o înconjura.Nu înţelegea prea multe din ceea ce se întâmpla acum , dar teama dispăruse complet.

-Chiar eşti aici , Dumnezeule?fusese prima întrebare pe care o rosti cu glas tare.

Ceea ce urmă ,cu greu şi-ar fi putut explica , dacă ar fi căutat răspuns , dar ştia că nu are nici un rost să piardă acum timpul pe lucruri atât de inutile , ci mai degrabă a-l folosi spre câştigul ei sufletesc.Două mâini nevăzute se întinse spre ea , cuprinzându-i întreaga fiinţă şi copleşind-o cu o dragoste ce nimeni nu i-ar fi putut-o oferi vreodată în lumea aceasta.

Plângea , Sandra , plângeau şi norii încet , încercând să acompanieze suferinţa acestui suflet atât de zdrobit.Tânăra se simţea acum în braţele unui părinte iubitor , la pieptul imaginar al căruia , lacrimile povesteau toată durerea , luând locul cuvintelor.Fiecare colţişor uitat al inimii fu inundat de o lumină supranaturală , alungând gândurile întunecate şi aducând pace din belşug , iar sufletul , încătuşat de lanţuri grele nevăzute decât de Cel ce vede totul ,îi deveni liber şi alb ca un porumbel ,ce îşi scutură aripile şi apoi se înalţă încet purtat pe aripile vântului spre cerul senin.

Mult timp a stat aşa în noapte Sandra , pe marginea prăpastiei , povestind lui Dumnezeu întreaga-i viaţă.Se ruşină de multe lucruri neplăcute pe care le făcuse în viaţă, dar nu ezită să vorbească şi despre acestea; acum regreta , deşi era prea târziu pentru a îndrepta multe dintre ele. Adolescenta , îşi spunea viaţa ca celui mai bun prieten pe care nu-l avusese niciodată , deşi şi-ar fi dorit de multe ori să poată povesti cuiva tot , iar în ochii ei , Dumnezeu era acolo lângă ea ascultând-o , încurajând-o , vorbindu-i taine pe care doar ea le putea înţelegea acum.

Spre dimineaţă , nu cu mult înainte ca soarele să răsară maiestuos de dincolo de piscurile munţilor , ploaia se opri , iar cerul începu să se însenineze , pe alocuri putându-se observa şi câte o stea.Deşi nu mai dormise de mult timp , Sandra , nu se simţea obosită , aşa că se aşeză pe rădăcinile groase ale unui molid bătrân , unde picăturile de ploaie nu ajunse datorită crengilor , iar locul era uscat.Îşi scoase chitara din husă şi începu să cânte un cântec nou.Chiar dacă nu avea versuri , sunetul instrumentului se îmbină armonios cu sunetul plăcut al sufletului care încă mai vibra de atingerea divină , şi astfel se înălţă spre înaltul cerului ca o jertfă de bun miros.Cântecul ei neterminat , se alătură cântecului îngerilor care sărbătoreau învierea unui nou suflet de la moarte la viaţă eternă.

După puţin mai bine de o oră , primele raze de soare spintecară cerul , anunţând zorii unei noi dimineţi.Fata se ridică de jos , cu picioarele puţin amorţite datorită poziţiei destul de incomode în care se aşezase pe acele rădăcini.Îşi luă rucsacul şi chitara şi porni spre poteca îngustă ce cobora în poieniţa din prăpastie.Deşi mai fusese pe acest drum , de data aceasta îi era teamă , de fiecare dată când realiza la ce înălţime se afla şi de adevăratul pericol la care se expuse.Nu-şi putea imagina , cum fusese în stare numai să se gândească la faptul de a-şi lua ceea ce credea că îi aparţine -viaţa- şi că poate face ce vrea cu ea .Remuşcările sufleteşti pe care le avea acum , fuseseră topite încet de gândul întâlnirii ei cu Dumnezeu în acest loc.

Încă mai fredona în mintea ei , sunetul acelui cântec fără versuri , în timp ce cobora încet şi cu grijă pe potecă.Nu după multe minute ajunse jos.Şi fără să mai stea prea mult pe gânduri , porni cu paşi repezi spre sat.Nu dorea decât să înapoieze ceea ce furase de la Ioan şi Marta.Ruşinea o copleşi anticipat , imaginându-şi scena reîntâlnirii cu cei doi bătrâni , dar ştia că trebuie să restituie suma , altfel nu ar fi avut linişte.Spera să o ierte şi să o înţeleagă şi să poată pleca apoi în pace spre ... nicăieri.Gândindu-se la dragostea pe care Dumnezeu o avea pentru ea , avea certitudinea că El îi va purta şi de grijă.

Ajunsă în faţa casei bătrâneşti cu grădiniţa plină de brânduşe de toamnă , Sandra , se opri pentru o clipă , apoi îşi făcu curaj şi intră în curte înaintând încet pe poteca de la marginea casei.Câinele începu să latre , trădând prezenţa unui străin , dar nimeni nu ieşi din casă să vadă ce se întâmplă.Fata înaintă mai departe , apropiindu-se de fereastra camerei unde fusese găzduită , pentru a arunca o privire înlăuntru.Rămase uimită şi înmărmurită la ceea ce ochilor ei le fusese dat să vadă: Ioan şi Marta , amândoi îngenunchiaţi pe marginea patului se rugau.Ar fi dorit să intre , dar nu ar fi vrut să îi deranjeze.

Se întoarse încet , pentru a pleca.Căută în rucsac , cele două bancnote pe care le furase , scoase şi un pix , apoi căută prin rucsac şi o bucăţică de hârtie pe care scrise doar atât:"Iertaţi-mă , Sandra".Puse banii în interiorul bileţelului , îl împachetă în patru , apoi îl aşeză pe prima treaptă care ducea spre camera unde cei doi se rugau şi se pregăti să plece , însă din greşeală atinse cu chitara treptele betonate , producând zgomotul specific.Cei doi se ridicară de pe genunchi , deschise larg uşa camerei şi o observară pe fată , care cu faţa în pământ , ruşinată , le întinse banii împachetaţi în hârtie.

- Am venit să vă aduc ceea ce vă aparţine , îmi pare rău că i-am luat , de fapt , ştiu, sunt o hoaţă , i-am furat , chiar îmi pare rău.A fost ultima dată când am mai luat ceva ce nu-mi aparţine , spuse Sandra , încercând să-şi ascundă lacrimile.Apoi se pregăti să plece.

- Stai , nu pleca , spuse Marta , apropiindu-se cu puţină teamă de fată , neştiind cum va reacţiona , mai ales după incidentul din seara ce tocmai trecuse.Femeia îşi făcu puţin curaj şi se apropie tot mai mult de Sandra , apoi cu mâna îi atinse încet fruntea.

- Văd că nu mai ai febră , ne-am îngrijorat mult pentru tine.Aş fi vrut să vin să te caut , mai ales că ştiam că erai undeva în ploaie şi pe lângă acest fapt , erai şi bolnavă cu frisoane , dar piciorele mele sunt slăbite şi ar fi fost prea greu pentru mine.Aşa că ne-am decis să ne rugăm pentru tine şi să te încredinţăm în braţul Domnului , care am crezut că îţi va purta de grijă , spuse Marta.

-Mi-a purtat de grijă.Am fost din nou la un pas să mă sinucid , dar , aşa cum spunea , soţul dumneavoastră , acolo sus era Dumnezeu , care mă aştepta , nu prea ştiu să vă explic ce s-a întâmplat acolo , dar cred că El mă iubeşte , începu fata să plângă.

Ioan se apropie şi el încet de Marta , apoi îi spuse fetei:

- Ştiam că o să te întorci , toată noaptea nu am dormit , cele mai multe ore rugându-ne ca Domnul să-ţi poarte de grijă , şi văd că a făcut-o.Sunt atât de bucuros că te-ai întors , poţi să rămâi aici la noi cât vrei.

- Sunteţi , amândoi , atât de buni cu mine , deşi nu merit.Vă mulţumesc mult , dar cred că o să plec , nu aş vrea să deranjez , mai ales că eu nu am crescut la ţară , să cunosc câte ceva şi astfel să vă ajut la treburile gospodăreşti.

- Rămâi copila mea , mai rămâi măcar câteva zile , până o să-ţi mai revii şi cu sănătatea , apoi dacă vrei , te vom ajuta , într-un fel să ajungi la Petroşani , la oraş şi de acolo , să poţi pleca unde vei vrea.Dar mai rămâi la noi , ne-ar face mare plăcere , spuse Marta.

Tânăra privi la femeia , care îşi dorea atât de mult să o aibă în preajma ei , apoi îşi întoarse privirea spre Ioan , care încuviinţă din cap că este în regulă , că poate rămâne.

- O să mai stau câteva zile...spuse Sandra , după un scurt moment de tăcere.Cuvintele fetei aduse un zâmbet pe feţele celor doi bătrâni , iar Ioan , se oferi să o ajute să meargă în camera unde avea să doarmă , luându-i chitara şi arătându-i drumul spre o odăiţă mică , tipic ţărănească , al cărei ferestre dezvăluia o frumuseţe aparte: pajişti îngrădite de păduri de conifere , iar mult mai în spate munţii ascunşi de ceaţa tomnatică.Apoi se întinse încet pe pat şi adormi destul de repede , iar somnul îi fusese dulce asemenea unui copilaş , ore de odihnă , binevenite pentru trupul ei gingaş şi extenuat.

Se trezi spre seară , cu puţin înainte ca soarele să apună.Vremea deveni mai rece decât în zilele precedente , semn că iarna se apropia tot mai mult cu paşi înceţi , dar siguri.Se încălţă cu perechea de pantofi , care în ciuda a tot ce parcurse cu ei , încă nu se rupse , iar lucrul acesta era un motiv de bucurie pentru ea.Îşi căută un hanorac în rucsac , dar rămase uimită , când găsi acesta pe jumătate gol , lipsindu-i o parte din hainele ce le avea.Cineva îi umblase în rucsac , şi era sigură , că doar unul din cei doi bătrâni , ar fi putut să intre în camera ei şi să facă acest lucru.Se tulbură puţin la gândul neîncrederii pe care cei doi i-o acordaseră.

- Oare ce or fi căutat?au vrut să vadă buletinul , ceva acte?sau au crezut că le-am furat şi alte bunuri , şi vroiau să se convingă ei înşişi?se întrebă Sandra , părăsind mica odăiţă şi îndreptându-se spre curte în căutarea lui Ioan şi a Martei pentru a le cere ceva explicaţii pentru cele întâmplate.Însă , rămase bucuros surprinsă , când găsi femeia , întinzându-i hainele , proaspăt spălate , din care încă mai ieşeau aburi , întinzându-le pe o culme lungă.

Marta , văzând-o că se apropie , îi zise:

- Apropie-te , copila mea , şi măi dă-mi câteva cleme pentru rufe ,arătându-i cu degetul , locul de unde le poate lua;nu vreau să le zboare vântul la noapte.

Fata , sări imediat în ajutorul bătrânei , fără a spune ceva.Însă tăcerea ei fu îndată întreruptă de cuvintele Martei:

- Sper că nu te-ai speriat că ţi-am umblat în rucsac , m-am gândit că hainele tale ar trebui spălate şi dacă nu le-aş fi spălat acum , pentru a se usca până dimineaţă , mâine cu ce ai fi umblat?Dacă aş fi avut copii ,ţi-aş fi dat din îmbrăcămintea lor , dar aşa , nu te pot ajuta prea mult , decât spălându-ţi ceea ce ai tu.Nu am umblat prin lucrurile tale personale , fi pe pace , am luat aceste haine şi am ieşit în linişte să nu te trezesc.

Vocea blajină a femeii , îi risipi orice teamă ce o avuse în acel moment şi îi readuse , nu numai zâmbetul pe faţă , dar şi o stare de bine , gândindu-se doar la simplul fapt că era îndrăgită de cineva şi nici un om , până atunci , nu se comportă mai frumos cu ea , ca această bătrână.Ochii ei senini , ascundeau o pace greu de descris în cuvinte.

Îndată apăru şi Ioan , aducând cu el o găleată cu lapte proaspăt muls de la cele două văcuţe.

- Uite că fata noastră s-a trezit , spuse el , bucuros de vederea ei.Ai dormit bine?te-ai putut odihni în patul acela?e mai vechi , dar altul nou , momentan nu ne putem permite.

- O , fiţi liniştit , am dormit ca un prunc mic , zâmbi şi fata; a fost cel mai bun pat în care am dormit până acum.

Seara o petrecuseră mâncând împreună , iar Marta îi pregăti fetei ca desert , gris cu lapte şi dulceaţă de mure , pe care îl savură până la ultima înghiţitură.Apoi , toţi trei merse în odăiţa fetei pentru a mai vorbi , în timp ce Ioan , aprinse focul în soba din colţul încăperii , şi mai aduse un braţ de lemne uscate pentru a face mai repede cald , în odăiţa , în care nu mai dormise nimeni de ani de zile , fiind destinată doar pentru musafirii ocazionali pe care îi aveau foarte rar.

- Sandra , unde sunt părinţii tăi ? începu discuţia femeia.Dacă vrei să vorbeşti despre asta cu noi , te vom asculta şi dacă vom putea te vom ajuta.Trebuie doar să ai încredere în noi.Dar dacă nu vrei să vorbim despre aceste lucruri , nu ne supărăm , e alegerea ta.Dar nu poţi avea pace deplină , până nu îţi vei descărca sufletul de poverile trecutului pe care le porţi.

Se lăsă un moment de linişte , în timp ce şi Ioan , se puse pe pat alături de soţie , aşteptând să audă decizia fetei.

- Eu...sunt de la un orfelinat , de fapt chiar am fugit de acolo.Deşi se aşteptau la un astfel de răspuns , cei doi începuseră să se îngrijoreze puţin pentru fată , gândindu-se la faptul că fugise de acolo şi nu pricepeau de ce.

Apoi fata continuă relatarea , deşi îi era atât de greu să vorbească despre acest lucru , care atingea cea mai sensibilă coardă a sufletului ei.Nu ştia care vor fi urmările a ceea ce urma să le destăinuie celor doi , dar era gata să suporte consecinţele , oricare ar fi fost ele , iar decizia de a spune tot adevărul o însufleţi să continue:

Numele meu nu este Sandra , v-am minţit , mi-a fost teamă pe moment să-mi dezvălui identitatea; numele meu adevărat este Corina , Marinescu Corina.Am fugit de la orfelinat , pentru că directorul , domnul Ştefan , aflase în urmă cu câteva zile , despre faptul că eu şi împreună cu alţi câţiva tineri de la orfelinat , noaptea ieşeam pe geamul de la parter şi mergeam la furat.Prima dată mergeam să ne procurăm dulciuri , pe care ni le doream atât de mult şi de puţine ori aveam parte de ele la mesele de la cantina orfelinatului , intram în magazine alimentare mici , de unde se putea fura mai uşor , nefiind camere de supraveghere , apoi încercam să furăm câte ceva ce puteam vinde , ca mai apoi să facem bani.

Bătrânii , stăteau amândoi fără a spune ceva, în faţa fetei , care cu ochii aţintiţi în podeaua camerei îşi continuă povestea:

- Nici hainele acestea nu-mi aparţin , îmi aduc şi acum bine aminte că , într-o noapte am sărit gardul unei curţi , pentru a fura o bicicletă , pe care o zărisem de multă vreme.Ştiam că am putea face bani frumoşi cu ea , aşa că m-am decis ca împreună cu un coleg de la orfelinat , mai mic de vârstă , să mergem să o luăm.Planul ne-a reuşit , dar ochii mi-au rămas aţintiţi la hainele întinse pe culme , şi care păreau că se potrivesc de minune cu mărimea mea , aşa că , fără să mai stau pe gânduri , am luat câte am putut.Mi-e atât de ruşine acum , dar mi-am propus ca atunci când voi lucra şi voi avea bani , o să merg să restitui ceea ce am furat , cel puţin ceea ce mai îmi amintesc şi de la persoane cunoscute.Mulţi de la care am furat nu cred că o să-i mai întâlnesc vreodată.Teo , colegul meu mai mic, avea doar 13 ani şi de aceea mergeam cu el mai des , pentru ca , în cazul în care va fi prins , la vârsta lui scăpa mult mai uşor , poate cu o bătaie la o secţie de poliţie , după care i se dădea drumul , dar eu , care eram mai în vârstă , aş fi fost dusă cu siguranţă la o şcoală de corecţie , iar acum când am împlinit vârsta majoratului , ar fi fost şi mai riscant , putând să ajung în puşcărie.

- Şi ce făceai cu banii , copila mea?întrebă Marta , încercând să-şi ascundă lacrimile , emoţionată fiind de filele de viaţă ale adolescentei, scene ce se desfăşurau imaginar înaintea ochilor ei.

Majoritatea copiilor , foloseau banii , pe care îi stângeam după ce vindeam diferitele produse , pe lucruri inutile ca ţigări , băuturi alcoolice şi jocurile electronice din diverse baruri.Eu strângeam banii , pentru că vroiam ca anul următor , să merg la o şcoală de muzică , unde să studiez chitara , şi bineînţeles că mi-ar fi plăcut să-mi permit şi măcar un curs de canto pentru voce , dar deja îmi doream prea mult.Întotdeauna am fost atrasă de sunetul muzicii.

În plus astfel , aş mai fi putut sta la orfelinat , până mi-aş fi terminat cursurile , orfelinatul fiind obligat să ne ţină , atâta timp cât încă suntem la şcoală.Fiecare bănuţ , care îmi revenea după ce împărţeam în mod egal , între noi , gaşca de mici hoţi , îl ascundeam bine , într-un loc sigur , în camera de la orfelinat , loc de care doar eu ştiam.Acum toate aceste vise mi s-au spulberat.

- Nu deznădăjdui fata mea , există un timp al împlinirii viselor , în viaţa fiecărui om , gândeşte-te la faptul că drumul ales pentru a-ţi construi frumosul vis , şi anume furând , nu e plăcut înaintea lui Dumnezeu , dar asta nu înseamnă , că trebuie să descurajezi şi să-ţi pierzi orice speranţă.Trebuie doar să alegi drumul bun , care te va duce acolo unde trebuie să fi , spuse Ioan , încercând să o încurajeze.

Cuvintele pline de farmec ale bătrânului o uimi pe tânăra Corina.Nu putea pricepe de unde are atâta înţelepciune , gândindu-se la el , ca la un simplu om de la ţară , înaintat în vârstă , dar bătrânul parcă citise în ochii ei nedumerirea pricinuită , aşa că încercă să-i explice:

- Dumnezeu e cel ce dă înţelepciune , tuturor oamenilor care o cer.Îţi va da şi ţie , numai să ceri.Înţelepciunea , te va ajuta să te fereşti de drumurile greşite care şi se ivesc în viaţă , deci de multe probleme , pe care le poţi evita.

- Aveţi dreptate , domnule Ioan , aşa este.

- Domnule Ioan?? zâmbiră cei doi bătrâni nu-mi mai spune aşa , mi se pare prea ridicol , sunt un simplu ţăran , spune-mi bunicule şi o să fiu fericit dacă îmi vei spune aşa , crede-mă.

- Şi mie poţi să-mi zici bunică , nu mă supăr deloc ; nimeni nu ne-a zis astfel până acum , dar cred că o să ne obişnuim repede cu asta , spuse femeia.

- Deci , dacă nu vă deranjează , aşa o să vă spun , cât o să stau aici: bunicul Ioan şi bunica Marta.

-... şi nepoata noastră Corina , spuse Ioan , completând.

- Fata mea , crezi că cei de la orfelinat te caută?

- Nu sunt sigură , dar cred că poliţia a fost anunţată.Acum câteva zile , când am mers împreună cu Teo şi alţi doi colegi la furat , am fost prinşi şi cineva a anunţat poliţia.Am fugit , crezând că am scăpat , dar a doua zi , la orfelinat sosise doi poliţişti , care aduse cu ei dovada că noi fuseserăm în noaptea ce tocmai trecuse în acel magazin.Nu bănuisem nici unul din noi , că acolo există cameră video şi astfel am fost prinşi.Se întocmise reclamaţie pe numele nostru , şi astfel, după cercetări şi investigaţii , urmam să fim duşi toţi patru la un centru de corecţie pentru multe luni.Domnul Ştefan , directorul orfelinatului , a intervenit , vorbind cu proprietarul acelui magazin , pentru a-şi retrage plângerea referitoare la noi.Acesta a fost de acord , în schimbul unei sume de bani , care spunea că reprezenta , valoarea bunurilor sustrase din magazin.

Deşi nu furasem de acea valoare , directorul , a fost de acord , să dăm toţi banii pe care îi aveam strânşi pentru a nu fi trimişi la şcoala de corecţie.Nu am vrut nici unul , dar am fost percheziţionaţi în camere , şi toţi banii ne-au fost luaţi.De atunci , am simţit cum ura faţă de domnul

Ştefan , începu să se dezlănţuie , sperând ca într-o zi să mă pot răzbuna pentru ceea ce îmi făcuse.Şi cum banii adunaţi de la noi nu acoperiseră în totalitate suma cerută de proprietarul magazinului , ne-au fost confiscate şi o parte din ceea ce mai aveam: lui Teo , i-au confiscat un telefon , şi acela furat , iar mie îmi luaseră chitara.Am plâns mult şi am insistat să nu mi-o i-a , dar mi se tot reproşa , că mai bine fără chitară , decât la şcoala de corecţie.

În acea noapte mi-a venit în minte un plan măreţ: să fug de la orfelinat , dar nu înainte de a-mi recupera banii şi chitara.A doua zi , pentru că ştiam , ora la care directorul pleca acasă în pauza de masă , m-am furişat în biroul lui , dar am rămas dezamăgită , negăsind nici un ban , probabil fiind daţi deja celui care făcuse plângerea la adresa noastră.Însă chitara , era aşezată , undeva într-un colţ al camerei pe un fotoliu.Am luat-o în grabă , şi înainte de a pleca , mi-a mai trecut un gând prin minte ,şi anume , acela de a căuta în actele mele , îndosariate, să aflu adevărul despre părinţii mei , adevăr pe care nu-l ştiam şi doream să-l aflu.Nimeni , din orfelinat , nu-şi cunoaşte părinţii , nici adresa lor , nici nume , nimic.Totul este păstrat cu grijă în arhiva dosarelor , care se afla tocmai în biroul directorului.Ştiam că acesta urma să apară din clipă în clipă , întorcându-se de acasă la orfelinat.Am deschis repede dulapul , şi am început să caut prin grămada de dosare , dar nereuşind să-l găsesc pe al meu.Cum uşa la birou o lăsasem puţin deschisă să aud dacă se apropie cineva , nu mi-a fost greu să aud zgomotul distinct al pantofilor directorului.

Ioan se ridică încet după pat şi merse pentru a mai pune un lemn pe focul ce ardea încet în soba din mica odăiţă.Fata se opri din a povesti , dar bătrânul , insistă să continue:

- Continuă , te rog , nu te opri.

Corina , respiră adânc , apoi îşi făcu din nou curaj şi îşi continuă relatarea:

Tocmai când am ieşit pe uşă , am fost văzută de domnul Ştefan , ieşind cu chitara din biroul lui.M-am speriat şi am început să fug.

Tot ce mai ştiu este că am auzit pe director strigând după cineva să mă oprească.Şi de acolo am plecat spre gara din Târgu Jiu.Apoi fata , continuă succint celelalte peripeţii până când ajunse la momentul întâlnirii cu Ioan la acea prăpastie.

Trecuse puţin de miezul nopţii , când fata termină de povestit.

- Nu ştiu dacă o să am vreodată cu ce să vă răsplătesc pentru bunătatea cu care m-aţi primit , începu fata să lăcrimeze , sunt o persoană atât de rea , am făcut atâtea greşeli , nu înţeleg cum de Dumnezeu mă iubeşte , la cât de păcătoasă sunt.Nici nu vreau să mă gândesc , la ceea ce am făcut până acum.

-Corina ,spuse pe un ton serios Ioan , Dumnezeu te iubeşte mai mult decât ţi-ai putut tu imagina până acum.Apoi se ridică din nou de pe pat , luă de pe masă biblia , căută ceva în timp ce îşi puse ochelarii pentru a vedea mai bine , iar apoi începu să-i citească:

-" Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu , pentru ca oricine crede în El să nu piară , ci să aibă viaţă veşnică"(Ioan3:16)

Fata , stătea liniştită şi asculta ceea ce bătrânul îi spunea , sorbind cuvintele asemeni unui pământ însetat.

Domnul Isus , a părăsit Cerul , s-a dezbrăcat de slava Lui , şi a acceptat să vină în lumea noastră , de bună voie , pentru că ştia că va veni un timp când şi eu , şi Marta , şi tu , să putem crede în El şi astfel să primim iertarea păcatelor şi mântuirea sufletului.Toţi oamenii au nevoie de Isus , dar prea puţini îl acceptă , pentru că odată venit în inima ta , El nu te va mai lăsa să faci păcatele ce le făceai înainte de a-L cunoaşte.De aceea mulţi preferă să trăiască o viaţă tulburată şi nefericită aici , crezând că aşa pot face tot ce vor , dar păcatele din inimi le vor purta mereu , iar într-o zi , pedeapsa pentru aceste lucruri se va arăta când toţi cei ce nu l-au primit pe Domnul vor merge în iazul cu foc , pentru totdeauna , cu toate că Dumnezeu a oferit tuturor oamenilor posibilitatea salvării prin Fiul Său , şi mai apoi o viaţă veşnică în bucurii , acolo sus în Cer.Alegerea ne aparţine fiecăruia , decizia aceasta nu o poate lua nimeni în locul tău .

Corina , începu să înlăcrimeze , gândindu-se la toate păcatele ei şi la viaţa tulburată pe care o duse până ieri:

- Chiar , îmi pare rău , pentru tot ce am greşit.Azi noapte , acolo sus , i-am spus Lui Dumnezeu , toate păcatele mele şi am simţit cum încet parcă mi se ridica o greutate de pe umeri , dar şi din sufletul meu.

Atunci , ar trebui să-i mulţumeşti Domnului Isus , că a murit şi pentru tine , şi acum ai primit iertare crezând în El , spuse Marta.

- Cum bunico ,să o fac , cum?eu nu ştiu să mă rog .

- Ba da , ştii foarte bine , aşa cum ai vorbit cu Dumnezeu azi noapte , aşa trebuie să îi şi mulţumeşti.Vrei să îngenunchezi cu noi şi să te rogi acum?Domnul aşteaptă să-i mulţumeşti pentru ieratrea şi mântuirea pe care ţi-a dat-o.Nu te lăsa intimidată de prezenţa noastră , curaj draga mea.

Apoi toţi trei îngenunchiară în mica odăiţă , iar fata cu vocea ei , puţin tremurândă , începu să-i vorbească Lui Dumnezeu:

- Dumnezeule , nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine.Am auzit că Fiul Tău , Isus , a murit şi pentru mine , pentru păcatele mele.Sunt acum bucuroasă că m-ai iertat şi că mă iubeşti aşa cum nimeni nu a făcut-o.Vreau să mă ajuţi să nu mai fac ceea ce am făcut înainte , lucrurile de care acum mi-e ruşine să mai vorbesc şi pe care le regret.Ajută-mă Tu.Îţi mulţumesc şi pentru aceşti doi bunici şi îţi mulţumesc că mă vei ajuta să nu mai port nici un fel de ură pentru domnul Ştefan , pentru că eu am fost cea care i-a creat de multe ori probleme.

Se lăsă un moment de linişte , după care Ioan , spuse un amin , considerând că tânăra îşi terminase rugăciunea.Apoi se ridicară de pe genunchi.

- Marta ,hai să cântăm ceva , spuse bătrânul .

Şi fără să mai stea prea mult pe gânduri , femeia începu un cântec , iar Ioan se alătură şi el:

"Măreţul har m-a mântuit pe mine din păcat

Pierdut eram , dar m-a găsit , de moarte m-a scăpat.

Măreţul har m-a învăţat , s-o rup cu orice rău ,

Ce scump mi-e azi tot harul dat , trăiesc prin El mereu.

Prin har ajunge-voi în cer , cu slavă îmbrăcat

Şi voi slăvii , în veşnicii , pe cel ce har mi-a dat ... "

Deşi cântecul îi era total necunoscut , Corina , se ridică încet de pe scaunul pe care şedea , apoi îşi luă chitara şi începu să-i acompanieze pe cei doi.Era un cântec atât de diferit , faţă de cele cântate de ea până atunci , dar frumuseţea versurilor şi linia lui melodică îi aduse încă un strop de bucurie sufletului ei.Atât de bine se regăsea în cuvintele cântecului , de parcă acestea îi aparţineau ei.Nu luase niciodată lecţii de chitară , dar se descurcă de minune cu acele cunoştinţe pe care le memorase de la o bună prietenă din timpul liceului.

Era cu mult trecut de miezul nopţii , când Ioan şi Marta , părăsi camera fetei pentru a merge la culcare.Deşi era obosită , Corina , nu adormi prea curând.Se tot gândea la cele întâmplate: îşi imagina , pe Isus , cu crucea în spate , parcă privind-o şi şoptindu-i,"pentru tine am făcut-o , pentru că te iubesc".Apoi îşi imagina lumea în care pătrunse acum: undeva , într-un loc aproape uitat de civilizaţie , cu oameni atât de simpli de la sat , dar plini de pace şi credinţă.

Adormi cu gândul împăcat că acum cineva o iubeşte , şi astfel somnul îi fusese din nou liniştit asemeni unui copilaş.

----- Capitolul 4 -----

"...Ştim că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc

pe Dumnezeu , şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi

după planul Său..." (Romani 8:28)

Zilele ce urmară , trecuseră destul de greu , pentru fata neobişnuită cu pulsul vieţii de la ţară.Şi-ar fi dorit să-i poată ajuta pe cei doi bătrâni , care îi deschise uşa larg şi o primii cu atâta bucurie în casa lor , dar , din păcate , se simţea atât de stângace în multe lucruri , în care ar fi vrut să le dea o mână de ajutor.

Singura ei sarcină era aceea de a da de mâncare la găini şi de a o ajuta din când în când pe Marta la bucătărie , cu pregătirea cinei.

Abia aştepta să vină seara , să poată cânta la chitară împreună , fapt care părea că plăcea atât fetei cât şi celor doi.Ioan , citea câte un pasaj din biblie , după care încerca să-l explice mai amănunţit musafirei , care asculta cu plăcere ceea ce auzea.Erau lucruri noi , cele vechi toate , fuseseră luate de torentul dragostei Lui Isus şi aruncate în marea uitării.Niciodată nu se despărţeau , să meargă la culcare, până nu se rugau împreună.

- Cred că mâine dimineaţă am să plec la Petroşani , spuse într-o dimineaţă mohorâtă fata , în timp ce luau împreună micul dejun.

Cei doi bătrâni se priviră unul pe altul în ochi , neştiind ce să răspundă la cuvintele fetei.Într-un final , Marta , îşi făcu curaj şi spuse:

- Noi , ne-am obişnuit cu tine , aici , zilele sunt mai plăcute ştiindu-te lângă noi , de ce vrei să pleci acum , nu mai poţi amâna?

- Oricât mi-aş dori să mai stau , simt că nu aparţin acestor locuri , nu cred că m-aş putea adapta , şi în plus , gândul de a-mi căuta părinţii nu-mi dă linişte , trebuie să fac ceea ce mi-am propus atunci când am fugit de la orfelinat , spuse Corina , puţin emoţionată.Nici nu ştiu unde sunt ei acum , dar cred că am să mă întorc la Târgu-Jiu , să vorbesc cu directorul orfelinatului , să-mi cer scuze şi să-i cer o favoare , de a-mi spune câte ceva despre părinţii mei.

- Şi dacă m-aş oferi eu , să merg să vorbesc cu directorul?spuse Ioan , atrăgând atenţia celor două.Poate că ar fi mai uşor de înduplecat , dacă va ţine cont de vârsta mea , nu crezi?

- Ar fi minunat , dar nu pot să te las pe tine bunicule să faci asta .Drumul lung nu va face bine sănătăţii tale , nu crezi?

- O să mă descurc; deci vrei să merg în locul tău , iar tu rămâi aici cu Marta până o să mă întorc şi apoi vedem ce va mai fi?e bine aşa?

Propunerea lui Ioan plăcu fetei , care din nou fusese uimită de bunătatea celor doi bătrâni , care se sacrificaseră atât de mult pentru ea.

- Vă mulţumesc din suflet , nu ştiu ce m-aş fi făcut fără voi şi Domnul Isus , vă mulţumesc mult de tot , spuse Corina , încercând să ascundă lacrimile de bucurie ce aşteptau să se scurgă pe obrajii netezi ai fetei.

- Mâine dimineaţă o să plec spre Târgu-Jiu , şi când o să ajung , o să merg direct la orfelinat pentru a nu pierde nici o clipă şi o să mă întorc cât de repede voi putea.Mai am şi alte treburi de rezolvat în oraş , probabil că va dura câteva zile până mă voi întoarce; îţi spun ca să nu te necăjeşti dacă

voi întârzia.

- Bine bunicule , o să mă rog să ajungi cu bine , să reuşeşti să vorbeşti cu domnul Ştefan şi să afli adresa şi numele părinţilor mei; sper ca ei să fie aşa buni ca voi şi să pot fi fericită alături de ei.Îmi doresc atât de mult să-i cunosc , să văd cum arată , să aflu dacă mai am fraţi şi surori; sunt atâtea lucruri pentru care va trebui să ne rugăm noi două , bunico , spuse Corina.

- Aşa e , draga mea.Dar stai liniştită , pentru că Domnul va purta de grijă şi El are metodele Lui de a rezolva orice problemă.Ai încredere în Dumnezeu , pentru că El ne iubeşte şi ne vrea întotdeauna binele.

Ziua trecu încet , ca şi celelalte , iar fata petrecea mult timp cântând la chitară; învăţase , în fiecare seară câte un cântec nou , iar ziua le repeta des , devenindu-i tot mai plăcute .

- Fata asta , chiar ar trebui să meargă şi să urmeze ceva cursuri de muzică.Trebuie să înveţe să-şi folosească talantul cu care a înzestrat-o Dumnezeu , spuse Ioan soţiei în timp ce trecu pe sub fereastra camerei unde stătea Corina şi auzind-o cum cânta.

- Da , ai dreptate , e atât de pasionată de muzică , mi-e îmi place foarte mult cum cântă , poate reuşesc să o conving să cânte şi la biserică un cântec când vom merge , sper să reuşesc să o conving , spuse Marta.

Apoi ce-i doi intrară în bucătărie pentru a sta de vorbă referitor la plecarea lui Ioan la Târgu-Jiu.

Spre seară , apăru la poarta casei un vecin mai tânăr , care îl strigă pe Ioan în timp ce pătrunse în curtea din faţa casei , aşteptând ca gazda să-l întâmpine.Corina , privi pe fereastră ce se întâmplă.Bătrânul îşi făcu apariţia şi după ce-şi salută vecinul , merse amândoi în grajd unde tocmai fusese duse cele două vaci ale lui Ioan.După un timp , tânărul care venise în vizită , plecă împreună cu una din vacile din grajd , coborând încet pe uliţa satului.Fata nu înţelese prea multe din ceea ce văzuse , dar se simţi ruşinată pentru a cere vreo explicaţie bătrânului , deşi curiozitatea era mare.Însă se întoarse la chitara ei , care devenise în ultimele zile o adevărată prietenă , de care nu se putea despărţi.

Dimineaţa , toţi trei se treziră foarte devreme.Ioan , îşi luă rămas bun în grabă de la cele două care îl însoţiseră până la poartă:

- Să ai grijă de tine , bunicule şi să nu pierzi adresa orfelinatului , ai pus-o în portofel , nu?şi să nu uiţi să-i spui domnului Ştefan că îmi pare rău pentru cele întâmplate , fuseseră ultimele cuvinte ale tinerei.

- Drum bun , Ioan şi Domnul să meargă cu tine , spuse Marta , în timp ce rămase în urmă iar , bătrânul ei soţ porni încet spre cea mai apropiată gară , care se afla la trei kilometri şi jumătate de sat.

- Are mult de mers , bunicul , până la Târgu-Jiu ?întrebă Corina pe Marta , în timp ce amândouă se întorceau de la uliţă şi se pregăteau să intre în casă.

- Păi de la gară , aproape cincisprezece kilometri cu trenul până în Petroşani , care e cel mai aproape oraş de aici , iar de acolo încă vreo cincizeci kilometri până la Târgu-Jiu.

- Şi unde o să stea bunicul Ioan acolo?unde va dormi?începu să se îngrijoreze fata.

- Stai liniştită , draga mea , are unde sta , avem acolo , mulţi prieteni creştini, care îl vor primi cu braţele deschise.

- Cred că acum înţeleg de ce s-au comportat atât de frumos cu mine aceşti oameni; ospitalitatea reprezintă un fel de virtute creştinească pentru ei , se gândi Corina , fără a spune ceva cu glas tare.

Ziua trecu mult mai greu pentru tânăra , care era nerăbdătoare de întoarecerea bătrânului.Îşi imagina deja clipa reîntâlnirii cu acesta , iar el ,plin de bucurie aducându-i mult aşteptatele veşti bune de la domnul Ştefan.

Seara o petrecu puţin mai altfel , Corina , fiind de data acesta cea care trebui să citească din biblie , în lipsa bunicului.

- Să nu treacă seară , şi să nu adormi niciodată fără să citeşti din cartea sfântă , o sfătui Marta.Strânge cât mai mult cuvânt în inima ta , acum când eşti tânără şi poţi citi , căci poate vei ajunge şi tu vremea bătrâneţii , ca mine acum , când nu vei mai vedea , nici măcar cu ochelari să citeşti.Îmi pare rău că atunci când am fost tânără , aşa ca tine , nu am profitat din plin şi să citesc cuvântul Lui Dumnezeu.Singurul lucru care îmi alină acum durerea şi remuşcările , este faptul că seară de seară , Ioan îşi face timp pentru a-mi citi , ceea ce îmi produce o mare bucurie.Cum nu uiţi să-ţi hrăneşti trupul , aşa să nu uiţi să-ţi hrăneşti şi sufletul.Vor fi zile în care vei avea nevoie de un prieten , de un sfat , de o încurajare , şi poate nu va fi nimeni să te ajute , dar nu uita să iei biblia mereu cu tine pretutindeni , pentru că în ea îl găseşti pe Isus , şi El te va ajuta în toate.Draga mea , îşi dau aceste sfaturi ca unei fiice , deci deschide-ţi inima şi primeşte-le te rog.

- Mulţumesc mult , bunico , mulţumesc , spuse Corina , luând mâna bătrânei şi strângând-o între mâinele ei catifelate în semn de apreciere.

După ce tânăra termină de citit pasajul din biblie , amândouă îngenunchiară şi începu a se ruga.

... Era aproape miezul nopţii , şi Corina , nu dormea ; stătea întinsă pe pat şi privea la crengile pomilor din curte , care se legănau încet , purtate de vântul răcoros de toamnă târzie.Se tot gândea la ceea ce se întâmpla , la bunătatea lui Ioan , care se sacrifică pentru a merge atâta drum şi doar pentru a-i rezolva ei problemele personale.Apoi îşi imagină , tabloul reîntâlnirii cu părinţii ei şi viaţa fericită pe care o va duce alături de ei.Entuziasmul acesta care îi cuprinse întreaga fiinţă , îi alungă somnul pentru un timp , şi doar spre dimineaţă reuşi să adoarmă.

Când se trezi , trecuse de mult timp dimineaţa , iar micul dejun se transformă în prânz.

- Tocmai e gata tocaniţa cu ciuperci , spuse Marta , făcându-i semn somnoroasei să se grăbească să vină la masă înainte de a se răci mâncarea.

- Îmi cer scuze că nu m-am trezit mai repede să te pot ajuta şi eu cu ceva la gătit.Nu am făcut-o intenţionat , dar din cauză că m-am culcat târziu , nu am putut să mă trezesc devreme , încercă să explice Corina.

- Stai liniştită , de atâţia ani am făcut singură toată mâncarea , în timp ce Ioan era plecat ori cu vitele , ori cu alte treburi prin gospodărie.

- Dar cu ce altceva te-aş putea ajuta eu?spune-mi te rog , chiar m-aş bucura să ştiu că îţi sunt utilă şi eu cu ceva , trebuie să fie ceva treabă pe aici

la care să dau şi eu o mână de ajutor.

- Dacă insişti , chiar aş putea să-ţi dau ceva de lucru: crezi că poţi să arunci din pod puţin fân pentru vacă , pentru diseară când va veni de la păscut?În fiecare seară , îi ducem câte puţin în grajd , pentru că acum în perioada asta de toamnă , păşunea este foarte sărăcăcioasă şi nu se satură cu ceea ce găseşte acolo , spuse Marta.

- Bineînţeles , o fac cu plăcere , arată-mi unde e scara să pot ajunge în pod , o să mă urc de îndată ce termin de mâncat.Trebuie să-mi arăţi şi mie cum ai făcut tocăniţa asta , este delicioasă.Sper ca într-o zi să pot să le gătesc şi prietenilor mei de la orfelinat.Nu se poate compara cu ceea ce primesc acolo.Ştiu că trebuie să ne mulţumim cu ceea ce primim , chiar am înţeles ceea ce mi-ai spus în prima zi când ne-am întâlnit , dar dacă vreodată o să am ocazia să fac acest lucru , să ştii că le voi găti tocăniţă cu ciuperci , zâmbi adolescenta , înseninând şi faţa bătrânei , care încerca să ascundă durerea compasiunii pentru acei copii , cât şi pentru Corina.

- Să-ţi ajute Dumnezeu să fii întotdeauna mulţumitoare în toate lucrurile şi sper să ai ocazia să-ţi împlineşti această dorinţă , cu privire la prietenii tăi de la Târgu-Jiu.

După masă , fata , se ţinu de promisiune şi urcă în pod pentru a o ajuta pe Marta să care fân , pentru a duce în grajdul de vite.

- Ajunge fata mea , e deajuns pentru două zile , mai ales că acum nu mai avem decât o singură vacă , una am vândut-o , spuse Marta.

- Dar de ce? întrebă uimită fata.

- Aveam nevoie urgentă de bani , şi chiar ne propusesem să vindem una din ele la primăvară.Prea multă muncă cu ele , şi la vârsta noastră este destul de greu.

- Bunico , mai am o curiozitate , am găsit ceva în pod , inscripţionat pe lemn , o dată şi multe însemnări făcute , ce reprezintă?

Femeia , rămase înmărmurită pentru câteva momente , neaşteptându-se la o astfel de întrebare din partea Corinei.Deşi i-ar fi plăcut să-i poată spune adevărul ce se ascundea în spatele acestui mister , ştia că nu e momentul şi nici persoana potrivită pentru a face acest lucru.

- Îţi va spune , Ioan , când se va întoarce , sunt însemnările lui , eu nu pot să-ţi spun mai multe acum , dar el îţi va spune şi la ce se referă acea dată , spuse Marta , sperând ca fata să nu se supere pe ea , pentru răspunsul primit de aceasta.

- Bine , voi aştepta să se întoarcă şi îl voi întreba.Singurul lucru care mi-a atras atenţie , reprezenta acea dată , care este chiar anul meu de naştere şi doream să ştiu ce s-a întâmplat atunci , dar iartă-mă dacă am pus o întrebare cam stânjenitoare; într-un final ,nu este problema mea , pur şi simplu era doar pură curiozitate , nimic mai mult.

- Anul naşterii tale??spuse bătrâna cu o voce tremurândă; ce coincidenţă , continuă ea , încercând să-şi ascundă emoţiile care îi cuprinse sufletul.

Corina , observă că ceva nu este în regulă şi pentru a destinde atmosfera , luă chitara şi începu să cânte , sperând ca totul să devină la normal , iar situaţia delicată de mai înainte să fie trecută uşor cu vederea.Marta , se alătură şi ea să cânte împreună cu tânara , dar gândul ei era atât de departe , undeva în trecut , scormonind printre amintirile de odinioară .

... Sosi şi duminica dimineaţa , iar femeia se grăbi să meargă să o trezească destul de devreme pe tânăra care încă mai dormea:

- Corina , trezeşte-te , o să întârziem la biserică , trebuie să te grăbeşti.

- Bunico , e doar 7:30 , nu mai pot dormi puţin?

- Vrei să întârzii , somnoroaso?glumi Marta.Dacă Dumnezeu ar întârzia de fiecare dată să ne binecuvinteze , aşa cum noi " întârziem" de multe ori să ne rugăm , să-i mulţumim sau să mergem la biserică , cum ne-am simţi?

Fata , înţelese cuvintele pline de înţelepciune ale bătrânei şi coborî repede din pat şi în mai puţin de jumătate de oră , era gata de plecare.Porniră încet pe uliţa satului , alăturându-se după un timp şi alţi oameni la călătoria lor , înţelegând după spusele lor , că toţi mergeau la biserică.Nu după mult timp se opriră în faţa unei mici case , care se asemăna foarte mult cu cea a Martei şi a lui Ioan.

- Aici e biserica??întrebă fata plină de curiozitate.În imaginaţia ei ,o biserică trebuia să aibă turlă şi să fie ceva impozant , care să arate....a biserică , dar aici , era cu totul altfel.

- Da , aceasta e biserica noastră , aici e adunarea celor care cred în Domnul Isus.Pentru un credincios , nu contează clădirea unde merge să se închine Lui Dumnezeu , dacă El nu este acolo.

Corina , pătrunse cu puţină teamă înlăuntru , unde se aflau aproape 20 -30 de persoane , toate având feţele vesele , de parcă erau cei mai fericiţi oameni de pe pământ.Erau atât de modeşti îmbrăcaţi şi totuşi păreau că nu le lipseşte nimic aici.Mulţi din cei prezenţi , la vederea fetei , veni să o salute şi să o cunoască.

- Tot satul a aflat de la Ioan că eşti musafira familiei lor; te-a lăudat în multe privinţe , am auzit că ştii să cânţi la chitară , spuse unul din cei prezenţi acolo.

Tânăra se roşi de emoţie , privind cum cei din biserică , aflaţi pe băncile mai din faţă , îşi întoarse toţi capul spre ea.

- De ce nu ai luat şi chitara cu tine?puteai să cânţi , să-ţi foloseşti darul pe care Dumnezeu ţi l-a dat , spuse o femeie mai tânără zâmbindu-i prietenos.

- Poate , altă dată , se scuză fata.

Cele două ore petrecute la biserică , trecuseră repede .Corina , rămase uimită de rugăciunile sincere ale celor din jurul ei.Nici cântecele , nu fuseseră mai prejos , bucurându-i sufletul şi aducându-i o pace , greu de descris , de cei ce nu cunosc puterea dragostei Lui Isus.Totul era atât de simplu , dar mâna acesta de ţărani , păreau atât de fericiţi faţă de mulţi oameni de la oraş care aveau tot ce le trebuie şi totuşi păreau atât de nefericiţi.Acum înţelegea că Isus , era Cel ce făcea cu adevărat o persoană fericită.Deşi nu avea nimic în plus , faţă de când era la orfelinat , totuşi

acum se simţea mult mai plină de viaţă , de parcă şi-ar fi primit-o înapoi , după o lungă şi chinuitoare pierdere a acesteia.

- Voi fi fericită pe deplin , când îmi voi întâlni părinţii , se gândea fata.

- Doamne , vom fi mereu împreună , eu ,Tu , mama , tata , poate fraţi şi surori ; cât de frumos va fi.Nu-mi va păsa , dacă ai mei vor sta undeva la sat ,şi nici dacă nu voi fi vreodată bogată , eu tot fericită voi fi şi atunci , ştiind că am alături de mine pe cei ce mă iubesc.Şi asta îmi e de ajuns , se rugă Corina.

Sosi şi ziua de marţi.Dimineaţa răcoroasă , alungă cu blândeţe încă o filă din calendarul anului , făcându-i loc unei noi luni: noiembrie.Era aproape 9:30 şi fata încă dormea , când cineva pătrunse în camera ei încet fără a o trezi; apoi simţi o mână rece care îi mângâie încet părul.Fata se scutură puţin , simţind mâna rece şi deschise încet ochii să vadă ce se întâmplă.Rămase uimită de chipul lui Ioan , care se aşezase pe marginea patului , căutând ceva în bagajul pe care îl aduse cu el.

----- Capitolul 5 -----

"Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu , nu este lipsit de putere..."

(Luca 1:37)

- Bunicule , tu eşti , se ridică fata încet din pat , bucuroasă de vederea acestuia.Şi-ar fi dorit , atât de mult să-l îmbrăţişeze şi să-i ureze bun venit acasă , dar se intimidă şi nu o făcu:

- Mă bucur să te văd , zâmbi fata.Cum de ai ajuns atât de devreme?şi ce mâini reci ai , aşa de frig e afară?

Între timp , intră şi Marta în cameră aducând cu ea două căni cu ceai fierbinte , împrospătând mica odăiţă cu parfum răcoritor de mentă.

- V-am adus câte o cană cu ceai fiecăruia; ţie Ioan ca să te încălzeşti după gerul de afară , iar ţie , copila mea , preventiv , să nu răceşti , încercă femeia să zâmbească , deşi păru că tocmai plânse.

- Am plecat de dimineaţă , foarte devreme din Târgu - Jiu , şi am ajuns destul de repede cu acceleratul până în Petroşani.Domnul a lucrat în aşa fel , încât în gară m-am întâlnit cu cineva cunoscut din sat de aici , care îşi aştepta soţia să vină cu trenul de la Bucureşti , şi foarte amabil , m-a luat şi pe mine , şi acum uite-mă acasă , aici cu voi , încercă să zâmbească puţin Ioan, deşi nu părea că o face din toată inima , ci doar superficial , pentru a nu bănui fata nimic din ceea ce dorea să-i spună , pentru că veştile aşteptate de ea , nu erau tocmai pe măsura aşteptărilor ei.

- Hai , bunicule , spune-mi ce ai aflat , sunt nerăbdătoare să aflu.

Inima bătrânului , mâhnită de ceea ce descoperise , era acum cuprinsă de amărăciune.Şi-ar fi dorit să nu fi fost , tocmai el , cel care să aducă tristele veşti , dar ştia că toate lucrurile lucrează spre binele celor cel iubesc pe Dumnezeu.Chiar dacă nu prea înţelegea planul lui acum , credea că toate au un sens , şi că nimic nu este la voia întâmplării , ci totul este coordonat de mâna nevăzută a Celui ce vede totul.

- M-am întâlnit cu domnul Ştefan , chiar în ziua în care am sosit al Târgu-Jiu.Cu ajutorul unor prieteni creştini şi prin bunăvoinţa lor , căci m-au ajutat să găsesc adresa dată de tine , după-masa stăteam în biroul directorului orfelinatului tău.Să ştii că a fost foarte plăcut surprins , când i-am spus că îţi pare rău pentru problemele pricinuite.I-am plătit suma pe care o datorai şi a spus că nu v-a reclama nimic poliţiei dacă într-o săptămână te vei întoarce la orfelinat.El încă este responsabil de ceea ce ţi se întâmplă ţie , şi pe bună dreptate îşi face griji pentru tine , pentru că în cazul în care ţi s-ar întâmpla ceva rău , domnul Ştefan ar fi tras la răspundere.

- Bunicule , dar era o sumă mare de bani , nu trebuia să faci asta pentru mine.De unde ai avut atâţi bani ?Din cauza asta aţi vândut vaca?voi aţi plănuit din înainte totul , aşa-i?întrebă Corina.

- Măcar atât să putem face şi noi pentru tine , să te ajutăm , continuă Marta , apropiindu-se de ea şi aşezându-se pe pat lângă fată.

- De ce faceţi toate astea pentru mine?nu merit.Oricâtă bunătate aţi avea pentru mine , nu trebuia să faceţi un asemenea sacrificiu , e prea mare pentru voi.

- A fost plăcerea noastră , stai liniştită , nu trebuie să ne dai nici un ban înapoi.Consideră-l ca un dar din partea noastră , în numele Domnului Isus.În plus nu-i frumos să refuzi , când cineva vrea să facă o faptă bună , spuse Ioan.

- Mulţumesc mult , ştiu că poate niciodată nu o să vă pot răsplăti ceea ce aţi făcut pentru mine , dar sper ca Dumnezeu să vă binecuvinteze El.

-... Dar de părinţii mei , ai aflat ceva bunicule? o adresă , un nume măcar?întrebă fata , aşteptând cu emoţie răspunsul bătrânului.

Ioan , se uită ţintă la Marta , aşteptând părerea soţiei , dacă să-i spună sau nu fetei ceea ce aflase.Bătrâna , care aflase mai din înainte trista veste, făcu semn că nu ar fi momentul potrivit pentru a-i spune adevărul , dar fata , simţi că ceva este în neregulă , din moment ce se lăsă linişte şi nici unul din cei doi rămaseră fără cuvinte.

- Nu...am părinţi , bunicule?sunt ... morţi?rupse tăcerea Corina.Orice ar fi spune-mi te rog , nu-mi mai chinui sufletul.

Din ochii fetei , începu să curgă lacrimi de tristeţe izvorâte parcă , din adâncul sufletului.

Ioan , dădu din cap , în semn că fata avea dreptate:

- Părinţii tăi , au murit într-un accident rutier , iar tu te-ai născut prematur la şapte luni , mama ta , fiind grav rănită , a fost dusă la spital şi te-ai născut tu , dar mama ta...îmi pare rău.

- Şi tata?? întrebă fata cu ochii plini de lacrimi.

- Tatăl tău a murit pe loc , maşina lovindu-se de un copac de pe marginea şoselei ude , din cauza unei ploi torenţiale , iar mama ta , la mai puţin de o oră după ce te-ai născut tu.Bunica ta , din partea tatălui , la aflarea veştii a fost de acord să fii dusă la orfelinat , neputând la vârsta ei înaintată să aibă grijă de un nou născut , iar ea a murit la un an după moartea părinţilor tăi.Alte rude de ale tale nu se cunosc. Ştiu că nu sunt nici pe departe veştile care credeai că o să ţi le aduc , dar...

... Şi nici nu termină de vorbit bătrânul că fata , sări la gâtul Martei , îmbrăţişând-o pe aceasta şi plângând în hohote.

- Nu am nici mama , nici tată , nici fraţi , sunt singură pe lume , Doamne de ce m-ai lăsat singură? de ce? spunea printre lacrimi Corina.

Ioan , părăsi camera , încercând să-şi stăpânească emoţiile de care fusese cuprins şi el , şi pentru a nu plânge în faţa celor două.

Marta , rămase lângă fată , mult timp , îmbrăţişând-o cu afecţiune , asemeni unei mame , sperând să o poată linişti pe orfană , şi reuşi într-un final după ce o îmbărbătă cu multe cuvinte pline de dragoste , care îi oferi suferindei puţin curaj de a merge mai departe.

- Ne ai pe noi , nu eşti singură , te vom ajuta cu tot ceea ce vom putea , iar uşa noastră îţi va fi deschisă oricând , nu te descuraja.Trebuie să fi tare , aşa e viaţa , uneori drumul e mai anevoios şi greu de urcat , dar nu trebuie să ne oprim din a continua să mergem şi de a ajunge la capăt , acolo unde noi ca şi copii ai Lui Dumnezeu , avem binecuvântata speranţă că Domnul Isus , ne aşteaptă cu braţele deschise , urându-ne un bun venit în patria Lui veşnică.Acolo nu va mai fi plâns , nici lacrimi , nici durere , nici despărţire.Acolo va fi doar zi fără noapte şi o bucurie fără sfârşit , dar până acolo trebuie să ne continuăm drumul vieţii şi să nu ne oprim din mers.Fii puternică şi nu uita că Domnul nu i-a niciodată , decât ca să dea mai mult.Să nu uiţi asta.Hai , nu mai plânge , o să te îmbolnăveşti , o să faci iar febră şi îţi faci şi mai mult rău.

- Mulţumesc , bunico , chiar numai pe voi vă am şi pe Domnul.Mulţumesc pentru tot.Lasa-mă te rog , puţin singură , până o să mă mai liniştesc şi apoi o să vin la tine în bucătărie.Vreau doar să am câteva clipe doar pentru mine , dacă se poate.

- Sigur , copila mea , eu merg la bucătărie să pregătesc micul dejun , pentru că deja e cam târziu.O să te aşteptăm şi pe tine , ca să luăm masa împreună , bine?spuse Marta în timp ce se ridică de pe patul Corinei şi părăsi camera.

Ioan îşi aştepta soţia în bucătărie:

- Am pus eu laptele la fiert , m-am gândit că poate vei întârzia discuţiile cu Corina.Săraca fată , atât de milă mi-e de ea.Spune-mi , Marta , ţie nu ţi se pare că tot ce se întâmplă acum , are legătură cu făgăduinţa Domnului?Fata e orfană , draga mea , nu are părinţi , e prea mare coincidenţa , nu-i aşa?

Bătrâna rămase câteva clipe pe gânduri , apoi răspunse:

- Ştiu un singur lucru: că Dumnezeu ce a promis va împlini , fii fără teamă în suflet , şi bineînţeles că m-am gândit la Corina , de prima dată când am văzut-o , că ar putea fi fiica noastră.Acum câteva zile , m-a ajutat să cobor fân din pod şi , curioasă cum e , a observat acolo , însemnările tale.M-a întrebat ce reprezintă şi i-am răspuns că doar tu îi poţi răspunde la întrebările ei , atunci când te vei întoarce , dar nu cred că acum , după aflarea tragicei veşti , ar fi momentul potrivit pentru a vorbi cu ea despre lucrurile acestea , nu crezi?

Ioan , asculta cu multă atenţie ceea ce îi spuse soţia , şi apoi îi răspunse:

- Da , cred că ai dreptate , să lăsăm timpul să alunge tristeţea fetei.Oricum am şi o veste bună pentru ea , am rezolvat cu domnul Ştefan...

- Continuă , spuse fata , intrând în bucătărie şi ea , şi surprinzându-i pe cei doi vorbind.

- Da , am o veste bună pentru tine , Corina: am vorbit cu directorul orfelinatului şi a fost de acord că te poţi reîntoarce acolo , pentru câteva luni , pentru a putea merge la cursurile de chitară ale Şcolii de Muzică , îi spuse Ioan.

- Cursuri de chitară?? rămase uimită fata.Dar eu nu sunt înscrisă la nici o şcoală de muzică.

- Ba da , te-am înscris eu , cu ajutorul domnului Ştefan.Vei începe cursurile în decembrie şi durează 6 luni.

- Dar...cum?nu înţeleg , eu nu am bani să merg acolo , ştiu cât de mult costă şi nu mi-aş permite , nu am cum să merg , spuse fata , neînţelegând ce se întâmplă şi aşteptând în acelaşi timp şi mai multe explicaţii din partea bătrânului.

- Stai să te lămuresc: ne-ai spus că unul din visele tare era acela de a merge la o şcoală de muzică pentru lecţii de chitară , aşa că ne-am hotărât să vindem o vacă şi cu banii aceia să îţi putem împlini această dorinţă.Şi am reuşit; şcoala este plătită în totalitate , nu te costă nimic , doar să vrei să mergi şi să dai tot ce e mai bun din tine pentru a învăţa cât mai multe lucruri.

- Nu glumeşti bunicule , nu?

- Fireşte că nu , tot ce ţi-am spus este adevărat.Directorul a spus că este deocamdată responsabilitatea lui de a se ocupa de tine , aşa că , pe timpul celor 6 luni de studiu , va trebui să stai la orfelinat din nou , apoi vom vedea ce se va mai întâmpla ; Domnul va rezolva toate lucrurile.Nu mă încântă deloc ideea de a te întoarce la orfelinat, dar altă posibilitate nu este.Tu încă mai eşti în evidenţa căminului în care ai stat atâţia ani.Sper să rezolvăm şi problema aceasta , dar toate la timpul lor.

- Sunteţi singurii oameni , cărora le-a păsat cu adevărat de mine , spuse Corina , ştergându-şi lacrimile de emoţie.Cum o să vă răsplătesc mult

binele pe care l-aţi făcut pentru mine?

- Suntem bucuroşi amândoi că te-am putut ajuta , am făcut totul în numele Domnului nostru Isus , deci nu aşteptăm nici o răsplată din partea ta.Vrem doar să îţi aducem puţină fericire şi dacă vom putea să te facem să uiţi tot ce ţi s-a întâmplat rău până acum.

Corina , şi-ar fi dorit atât de mult să-i îmbrăţişeze pe cei doi , care radiau de bucurie , văzând zâmbetul de pe faţa ei , dar nu putea face acest lucru.Era prea timidă , neştiind dacă nu era un gest prea familiar.Până la urmă , nu erau părinţii ei , nici măcar bunici , dar şi-ar fi dorit să găsească curajul de a le răsplăti celor doi măcar cu ....o îmbrăţişare caldă.

*

* *

Zilele treceau una câte una , timpul aşternând o peliculă subţire din praful lui , numit uitare , peste multe din evenimentele petrecute în acea toamnă , în viaţa Corinei.

-Bunico , bunico , trebuie să-ţi spun ceva important pentru mine: azi împlinesc patruzeci de zile de când m-am întâlnit cu Dumnezeu , acolo sus pe marginea prăpastiei , spuse tânăra într-o dimineaţă bătrânei Marta.

- Patruzeci de zile? aşa de repede au trecut?dar cum de ţi-ai amintit?ţi-ai notat într-un calendar , sau ai un jurnal?întrebă curioasă femeia.

-Nu , bunico , am aici în inimă data , nu am cum să uit un asemenea lucru.În plus , în fiecare dimineaţă mă gândesc la timpul trecut de atunci şi îi mulţumesc Domnului pentru tot ce a făcut pentru mine.Mai sunt câteva zile , şi va trebui să plec la Târgu-Jiu.Am început să mă obişnuiesc aici cu voi , cred că îmi va fi grea acomodarea la orfelinat , cel puţin în primele zile.O să îmi lipsiţi foarte mult.O să îmi fie foarte dor de voi.

- Nouă o să ne lipseşti şi mai mult, măcar tu acolo te vei reîntâlni cu prietenii tăi ; sper din tot sufletul că vei reuşi să fii un exemplu bun pentru ei şi să-i poţi atrage şi pe ei pe calea cea bună şi astfel să primească şi ei mântuirea în numele Domnului Isus.

- Da , îmi doresc mult lucrul acesta , sper să reuşesc să-i fac să-l cunoască şi ei pe Dumnezeu.Le-ar putea schimba şi lor viaţa , aşa cum s-a întâmplat şi cu mine.

- Ai dreptate draga mea , roagă-te pentru ei căci Domnul face minuni.Acum hai la masă , că se răceşte laptele , spuse Marta.Mă întreb oare de ce întârzie Ioan atât de mult.A plecat să ducă vaca la păşune şi nu s-a mai întors.La ora asta de obicei era ajuns acasă.Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

Să mâncăm noi două , poate că mai întârzie ,nu-l mai aşteptăm.Îi voi pregăti şi lui micul dejun când va sosi.

Trecu aproape o oră de când Marta şi Corina , terminară de mâncat , şi Ioan încă nu apăruse.Soţia lui înţelese că ceva nu era în regulă.Niciodată nu întârziase atât de mult.Cu siguranţă se întâmplase ceva grav.

- Poate că ar fi bine , să merg să-l caut , poate ne vom întâlni pe drum , dar trebuie să fac ceva în privinţa aceasta , nu pot sta aici degeaba , aşteptând să apară pe poartă.Am o presimţire că s-a întâmplat ceva , explică Marta.

- Te voi însoţi şi eu , te voi ajuta să-l cauţi.Nu rămân aici singură; poate vei avea nevoie de ajutorul meu , spuse Corina , încălţându-se cu o pereche de pantofi sport pentru a călători mai bine cu ei.

- Nu trebuie să faci asta , dacă va apare şi nu ne va găsi pe nici una acasă?îşi va pune tot felul de întrebări şi se va necăji degeaba.Şi cum are probleme cu inima , ar fi mai bine să evităm o astfel de situaţie.Mulţumesc mult şi sunt recunoscătoare că vrei să mă ajuţi , dar , dacă vei rămâne acasă , acesta va fi cel mai bun lucru pe care îl poţi face în momentul de faţă.Dacă apare , spune-i că am plecat în căutarea lui şi să nu-şi facă griji pentru mine , bine?

- Mi-aş fi dorit mai mult să te însoţesc , dar cred că tu ştii cum e cel mai bine , aşa că te voi asculta şi voi rămâne acasă aşteptându-l pe bunicul , spuse Corina.

Marta , plecă în căutarea lui Ioan , începând cu drumul care ducea la păşunea din apropiere unde soţul ei , avea obiceiul să ducă în fiecare dimineaţă vaca.

Tânăra rămase în bucătărie , pentru a strânge masa şi pentru a spăla vasele.Apoi merse în camera ei şi începu să cânte la chitară neştiind ce altceva să facă până la reîntoarcerea celor doi bătrâni.

Era aproape ora prânzului , când poarta de la intrarea în curtea casei se auzi deschizându-se.Corina , alergă să vadă cine sosise.Se bucură şi un zâmbet discret îi însenină faţa , gândindu-se că probabil , erau cei doi bătrâni, teferi şi nevătămaţi , pe care îi aştepta de atâta timp.Şi intuise bine , doar într-o singură privinţă: erau într-adevăr , Ioan şi Marta , dar el părea atât de palid şi fata înţelese că ceva se întâmplase.

Alergă înaintea celor doi:

- Bunicule , ce s-a întâmplat?eşti bine?pari atât de palid?eşti bolnav?

- Inima , e foarte slăbită , spuse Marta.L-am găsit întins pe păşune.Era conştient , dar imediat mi-am dat seama că e de la inimă.Tratamentul pe care îl i-a nu prea mai are efect asupra lui , corpul obişnuindu-se de atâţia ani cu acele medicamente.Să vedem ce va spune doctorul.Am rugat un vecin să meargă după el şi să-l roage să vină să-l vadă.Poate îi va prescrie un nou tratament , nu ştiu ce să zic , până nu îl vede medicul.Când te rogi să nu uiţi niciodată să îi mulţumeşti Lui Dumnezeu că ai sănătate.Greu e să fi bolnav , să suferi şi pe deasupra să fi şi bătrân.

Cele două îl ajutară pe bolnav să se întindă în pat , în timp ce ajunse şi doctorul din sat însoţit de vecinul care fusese trimis de Marta pentru a-l aduce.

- Unde este Ioan ? întrebă medicul , un bărbat înalt şi gras , cu o privire rece.

După ce pătrunse în camera unde se afla bătrânul , spuse că vrea să rămână singur cu pacientul şi apoi închise uşa în urma lui.

Consultaţia fusese de aproximativ un sfert de oră , timp în care Corina şi Marta , stăteau amândouă în curte aşteptând cu nerăbdare şi cu teamă , ca doctorul să iasă din camera unde era Ioan şi să le aducă mult aşteptatele veşti.Într-un final , uşa se deschise:

- Domnule doctor , spuneţi-mi cum este soţul meu?cât de grav este?vă rog să nu-mi ascundeţi nimic şi să-mi spuneţi tot adevărul; este vorba de un infarct?întrebă Marta.

- Nu o să vă mint: situaţia soţului dumneavoastră este foarte delicată.Nu este vorba de un infarct , pur şi simplu inima lui începe să cedeze.I-am prescris un alt tratament , dar nu-l va ajuta prea mult.Tot ce pot să vă sfătuiesc este să-l "forţaţi" să stea cât mai mult în pat , cel puţin o săptămână şi să renunţe la munci grele , care îl vor obosi rapid şi îi va forţa inima care e atât de fragilă.Mai poate trăi o zi , un an ,poate chiar zece ani.Totul depinde de el , dacă va avea grijă de inima lui.Personal , cred că există o problemă care îl macină , are ceva de rezolvat , ceva , un lucru care nu-i dă pace.Aceasta poate fi cauza şi a ceea ce s-a întâmplat azi.Nu ştiu ce îl frământă , dar dacă dumneavoastră ştiţi şi înţelegeţi situaţia în care se află soţul dumneavoastră , ajutaţi-l cum găsiţi de cuviinţă , să scape de acel lucru , care , într-un final , îi poate provoca moartea.

- Vă mulţumim mult , domnule doctor , că aţi venit aşa repede , mulţumim pentru tot , spuse Marta , rămasă pe gânduri , reascultând în mintea ei , ceea ce medicul tocmai îi spuse.Înţelese că venise momentul ca fata să afle un mare secret , pe care cei doi îl ascunseră faţă de ea până atunci.

- Cel mai bine , ar fi ca Ioan să-i poată spune întreaga poveste , aşa cum s-a întâmplat , gândi Marta; am să aştept să-şi mai revină puţin şi apoi va trebui într-un fel să-l fac să vorbească cu Corina despre ceea , ce cu siguranţă , reprezintă sursa frământărilor inimii lui.

Prin bunăvoinţa , unui frate creştin de la biserica din sat , care se oferi să meargă la Petroşani pentru a cumpăra medicamentele prescrise de doctor , în după-masa aceleiaşi zile Ioan , reuşi să i-a prima doză de pastile , care spera să-i îmbunătăţească starea lui de sănătate.Cu greu se acomoda să stea liniştit în pat , nefiind obişnuit să stea degeaba.Acum era rândul Corinei să-i citească din biblie , lucru care îl bucura nespus de mult pe bătrânul suferind.

Trecu două zile de la îmbolnăvirea lui Ioan , şi primele semne ale revenirii la normal începu să apară.Deja acum , cobora din pat şi mergea singur în bucătărie , pentru a lua masa împreună cu soţia lui şi tânăra musafiră , care devenise în ultimul timp , tot mai ataşată de cei doi bătrâni.

- Ioan , poimâine , copila noastră , va trebui să plece la Târgu-Jiu , spuse Marta , în timp ce scotea mâncare în farfurii pentru toţi trei.Singurul lucru , la care se gândea acum , era cum să-l facă pe soţul ei să vorbească cu Corina , despre ceea ce îi atrase privirea şi care ar putea schimba destinul fetei.

- O să vin să vă mai văd , nu am să vă uit , spuse Corina , cuprinsă şi ea de emoţii , gândindu-se la momentul despărţirii.Mi-ar fi plăcut să vă pot lua cu mine , ar fi fost atât de frumos , să vă am aproape de mine mereu.Vreau să vă spun ceva , ce ar fi trebuit poate spus mai de mult timp: voi sunteţi ca nişte părinţi pentru mine , pentru că bunicii nu s-ar fi sacrificat atât de mult pentru un copil , aşa cum aţi făcut voi.Ştiu că nu sunt copilul vostru , dar sper să nu vă deranjeze aceste cuvinte , pentru mine a însemnat foarte mult...

- Cum să ne deranjeze aceste cuvinte , chiar ne bucurăm că te-am putut ajuta , spuse Ioan , înainte ca fata să termine , ceea ce avea de spus.Trebuie să-ţi spun şi eu ceva , ce mă frământă şi nu-mi dă pace.

- Spune bunicule , despre ce e vorba?m-ai făcut atât de curioasă ,spuse Corina.

- Când ai fost în pod , să o ajuţi pe Marta , să ducă fân în grajd , ai văzut ceva neobişnuit acolo sus?

- Da , am văzut , am întrebat-o pe bunica şi mi-a zis că doar tu îmi poţi explica ce reprezentau acele însemne , dar nu trebuie să-mi spui mie ce înseamnă acele lucruri.Am fost curioasă , doar atât.Dar , poate că nu ar fi trebuit să întreb , plecă fata capul în semn că se ruşină de situaţia în care se afla acum.

- E în ordine , trebuie să-ţi povestesc câte ceva , ca să înţelegi mai apoi despre ce e vorba , mai ales că eu cred că are legătură cu tine , spuse bătrânul , accentuând puţin ultimele cuvinte.

- Cu mine?dar...?cum...?

- Lasă-mă să-ţi explic:de când m-am căsătorit cu Marta , ne-am dorit mult să avem copii.Erau zile , când ne imaginam ce frumos va fi să avem , în bucătărie o masă lungă şi mulţi copii în preajma noastră.Dar anii au trecut , şi Marta , din cauza unor probleme de sănătate , nu a putut rămâne însărcinată.Am fost distruşi amândoi , când am aflat , acum aproape patruzeci de ani , că nu vom avea niciodată , nici măcar un copil , iar noi ne-am resemnat cu greu.Erau zile când stăteam amândoi la masă şi plângeam , uitându-ne la noi cât de singuri eram.După un timp , Marta s-a împrietenit cu o vecină , de aici din sat , care era credincioasă şi mergea la biserica unde ai fost şi tu.Într-o duminică , ne-a chemat şi pe noi la biserică , să o însoţim.Eu am ezitat , mă gândeam , că nu am nevoie de Dumnezeu , mai ales că nici nu-L interesează de mine şi că noi eram uitaţi de El.Dar , până la urmă am cedat la insistenţele Martei , de a nu merge singură , fără mine , şi atunci m-am dus.În noaptea aceea am plâns ca un copil mic , amintindu-mi predica ce o auzisem în acea duminică dimineaţa.De atunci m-am decis să am încredere în Dumnezeu , care înţelesesem eu , că mă iubea enorm de mult , încât îşi trimise unicul Fiu să moară pentru mine.Eu şi soţia mea , ne-am încredinţat vieţile în mâna Domnului Isus.Într-o zi , Marta , veni la mine , zâmbindu-mi:

- Ioan , ştii ce m-am gândit?hai să ne rugăm ca Domnul să ne dea un copil.El poate face minuni şi azi , nu? Nimic nu e prea greu pentru Dumnezeu.Trebuie doar ca noi doi să avem credinţă.

Cuvintele soţiei sunau a provocare pentru mine , dar nu m-am dat înapoi şi bineînţeles , că în fiecare zi am început să ne rugăm împreună pentru acest lucru.Dar după câteva săptămâni , i-am spus soţiei , că nu are rost să mai continuăm să ne rugăm pentru acest lucru , desigur că eu mă gândeam la vârsta pe care noi o aveam şi consideram că e prea târziu să mai putem avea un copil , era practic aproape imposibil.Şi încet , ne-am obişnuit cu ideea că aşa ne este sortit nouă , să nu avem urmaşi , dar în acelaşi timp , era mâhnit sufletul în mine , deşi încercam să nu cârtesc şi astfel să-l întristez pe Domnul.Uneori , când duceam vacile la păscut , mă pierdeam în gânduri şi începeam a plânge , aducându-mi aminte de acest lucru.

Dar într-o noapte s-a întâmplat ceva: am avut un vis.Se făcea că eram undeva la marginea unei cetăţi şi o mare mulţime de oameni se adunaseră şi se îngrămădeau să vadă pe cineva ieşind de acolo.Am întrebat pe un om din apropierea mea ce se întâmplă , şi mi-a răspuns , că trece Isus ,

pe acolo , în curând va ieşi din cetate.

- Dar , ce caută toţi oamenii aceştia aici , de ce se îmgrămădesc?

- Cum , tu nu ştii , ce poate face Isus?îmi răspunse omul din vis , continuând:

- Toţi , care sunt aici , sunt oameni cu probleme , sunt oameni bolnavi , care au nevoie de Isus.El când trece nu uită pe nici unul şi pe toţi îi ajută.Tu nu ai nici o problemă?Nu vrei nimic de la El?

- Ba da , am , dar oare o să mă ajute şi pe mine?întrebam eu.

- Sigur , ţi-am zis că pe toţi care vor îi ajută.Când trece spune-i care e problema ta.

Şi nici nu apucasem să termin de vorbit , în vis , cu acel om , că toată mulţimea s-a îngrămădit spre poarta cetăţii , strigând , tare:

- Vine Isus!! Veniţi , vine Isus!!

Am alergat şi eu , făcându-mi loc printre ceilalţi , pentru a-l vedea pe Domnul.Cu greu , am reuşit într-un final să ajung printre primii.Simţeam cum se apropie o lumină puternică , dar nu-i puteam vedea chipul.După un timp s-a apropiat de mine şi s-a oprit în dreptul meu.Acea lumină , aproape că mă orbise şi am căzut cu faţa la pământ.Atunci am auzit o voce care mi-a zis:

- Ce vrei să-ţi fac?

- Doamne , am răspuns , ştii ceea ce îmi doresc de foarte mult timp , dacă vrei ajută-mă.

După o tăcere de câteva clipe , am auzit spunându-mi:

- De ce te-ai oprit din a te ruga ca să ţi se împlinească dorinţa sufletului?Nu descuraja , roagă-te în continuare.Iată , că nu vei muri , până nu vei auzi glas de copil , spunându-ţi "tată" şi voi face lucrul acesta pentru ca tu să crezi că Eu niciodată nu te-am uitat şi că te iubesc nespus.În acel moment m-am trezit puţin speriat , iar primul lucru pe care l-am făcut dis-de-dimineaţă când şi Marta s-a trezit , a fost să-i povestesc ce mi s-a întâmplat.Tot în acea zi , pe când eram în pod , urcând fânul de curând adus , mi-am notat data aceea pe care tu ai văzut-o acolo , nu cu mult timp în urmă.

- Dar , asta s-a întâmplat , acum...optsprezece ani??întrebă mirată Corina.

- De atunci , în fiecare zi , când urcam în pod , îmi făceam timp ca să mă rog acolo.Vroiam să fiu singur , continuă Ioan relatarea.Aşa mă simţeam cel mai bine.Nu i-am spus nimic soţiei mult timp , până într-o zi când nefiind acasă , a trebuit să facă ea lucrul meu şi urcând acolo sus , a găsit însemnele.Atunci , a trebuit să-i spun , că de fiecare dată când mă rugam acolo pentru problema noastră "notam" pe lemn câte o liniuţă.Şi astfel după atâţia ani , ai văzut câte s-au adunat.Cred , totuşi că toate acele rugăciuni au fost ascultate.Acum când te văd pe tine , cred că s-a meritat să aştept în tăcere , atâţia ani , împlinirea făgăduinţei pe care Domnul mi-a făcut-o în acea noapte.

- Dar , nu prea înţeleg , ce legătură are acest lucru cu mine , bunicule; îl întrerupse Corina , aşteptând mai multe explicaţii din partea bătrânului.

- Optsprezece ani...în anul în care tu te-ai născut , Domnul ne-a promis un copil , nu că Marta va naşte , ci doar că vom deveni părinţi.Din clipa când te-am văzut prima dată , m-am gândit că poate sosise timpul să se împlinească visul.Când am aflat că eşti de la orfelinat , eram şi mai sigur că tu eşti cea trimisă de Dumnezeu.Acum că am aflat că părinţii tăi sunt morţi , nu mai am nici o îndoială în privinţa aceasta , spuse Ioan.

- Nu înţeleg nimic , unde vrei să ajungi cu asta?fusese răspunsul Corinei.

- Copila mea , începu să-i explice Marta , apropiindu-se încet de ea , Ioan vrea să spună , că noi doi , putem deveni părinţii tăi adoptivi , dacă tu vrei lucrul acesta.Noi ne-am bucura foarte mult de o asemenea fiică , cum eşti tu.Totul depinde de alegerea ta , noi nu te constrângem în nici un fel.Te gândeşti , iar noi îţi vom respecta decizia , oricare ar fi ea.

Corina , privi cu ochii mari , uimită , de cuvintele auzite , şi nu-i venea a crede ceea ce se întâmplă.Totul se petrecea prea rapid:

- Nu vreau să mă înţelegeţi greşit , dar cred că voi avea un timp în care să mă gândesc la adopţie şi o să vă spun ce am decis , înainte să plec la Târgu-Jiu.

- Să nu uiţi un lucru , spuse Ioan , ascultăţi inima şi roagă-te , iar Dumnezeu te va călăuzi să iei decizia cea mai bună.Indiferent de ce vei alege , atât cât vom trăi , uşa noastră îţi va fi oricând deschisă şi te vom primi mereu cu braţele deschise ca pe propria noastră fiică.

Tânăra simţi în vocea bătrânului emoţie , şi se chinui să-şi domolească sentimentele ce o încercau , sperând să nu înceapă a plânge.Se ridică de la masă , apoi merse în camera ei , de unde nu mai ieşi decât spre seară , pentru a lua cina împreună cu cei doi. Totul se petrecu în linişte , fără ca cineva dintre ei să-şi arate curajul de a deschide un subiect de discuţie.Din când în când se mai auzea glasul Martei , întrebând pe ceilalţi doi , dacă mai vor ca să le mai pună mâncare , din oala aburindă , care se afla pe marginea plitei.

- Corina ,vrei după ce terminăm de mâncat să mergem şi să cântăm?întrebă Ioan.

Fata nu spuse nimic , pentru un moment , apoi îşi făcu curaj şi continuă:

- În seara asta , nu.Sunt puţin...

- Stai liniştită , te înţelegem , zise Marta , nu trebuie să ne explici.Încercăm să ne punem în situaţia ta şi ajungem la concluzia că , poate şi noi am fi puţin debusolaţi , dacă am fi în situaţia ta.Deciziile mari în viaţă , nu se iau în grabă , ci este nevoie de timp , să te poţi gândi şi să analizezi situaţia.

- Mulţumesc pentru înţelegere , şi mulţumesc pentru masă.Cred că am să merg în camera mea şi o să mă pun la somn.Noapte bună.

- Noapte bună , copila mea , spuse Marta.

După ce fata , ieşi şi închise uşa de la bucătărie , Ioan spuse:

- Dacă nu v-a accepta să o adoptăm?

- Dragul meu , îi răspunse bătrâna , aşezându-se mai aproape de el , pentru ce te temi şi îţi pierzi credinţa?Oare nu cunoaşte Dumnezeu tot ceea ce se întâmplă?Ceea ce a promis , va împlini , fii fără grijă; noi să rămânem credincioşi şi smeriţi în ascultare , iar Domnul îşi va face partea Lui.Nu ştim noi cum va lucra El.Trebuie doar să rămânem încredinţaţi că El ne iubeşte şi că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce Îl iubesc.

- Ultimele săptămâni , am tot visat cu ochii deschişi la împlinirea visului.Uitasem parcă , de cei optsprezece ani de aşteptare şi încercam să mă bucur de clipa prezentă , spuse Ioan , încercând să ascundă cele două lacrimi cristaline , care îi brăzdau încet obrajii uscaţi şi zbârciţi.

- N-am să te mint , spunându-ţi că şi eu mi-am făcut vise , în ultimul timp , dar nu mă descurajez când apare "valul".Trebuie să fim tari.Ne vom ruga şi va fi bine , nu crezi?îl îmbărbătă Marta.

În camera ei , fata se tot gândea la adopţie.Avea resentimente amintindu-şi ceea ce îşi tot spuse mulţi ani la rând , şi anume , faptul că părinţii nu au iubit-o.Nu de mult aflase , că nu era aşa.Cu siguranţă , dacă ar fi fost în viaţă ar fi iubit-o.Dar de ce oare a îngăduit Dumnezeu să le i-a viaţa , înainte ca măcar ea să-i cunoască , de ce a trebuit să sufere atâţia ani?Nu găsea răspuns şi nici o explicaţie la aceste lucruri.Înţelegea că nu poate face nimic să schimbe trecutul întunecat şi sumbru pe care îl avusese , dar spera la un viitor mai bun.Iubirea pe care cei doi bătrâni i-au arătat-o îi schimbase realmente viaţa , nu putea contesta aceasta.Şi oare nu aşa ar fi trebuit să se comporte un părinte cu copilul lui , dovedindu-i afecţiune şi tandreţe?Ce dovadă mai clară îi trebuia ca să accepte adopţia?

Noaptea trecu greu şi pentru Ioan , care nu prea reuşi să doarmă prea multe ore , frământându-se de situaţia în care se afla , iar primii zori ai dimineţii îi produse puţină bucurie , pentru că astfel îşi putea începe activităţile gospodăreşti , încercând să mai uite de ceea ce se întâmpla.Marta , înţelegea cel mai bine starea sufletească a soţului ei , dar nu ştia cum putea să-l ajute.Spera din tot sufletul ca rugăciunile ei să atingă tronul de har al Lui Dumnezeu şi astfel El , în îndurarea şi dragostea Sa , să trimită ajutorul mult aşteptat.Să rezolve ea această problemă , era imposibil , dar ştia că Domnul o poate face.

Corina , se trezi şi ea , ca de obicei şi ieşi afară din cameră , veselă şi zâmbitoare.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa , copila mea , văd că ai dormit bine , nu-i aşa?spuse Marta , în timp ce spăla ultimele haine ale fetei , sperând să se usuce până în ziua următoare când era data plecării acesteia la Târgu-Jiu.

- Da , sigur , aşa este , m-am odihnit bine, de mult nu am mai avut un somn aşa adânc şi liniştit.Dar ştii care e motivul ?Înainte să mă pun în pat , m-am rugat ca Domnul să-mi dea linişte în suflet şi să pot alege drumul pe care îl voi avea de urmat.Mi-am dat seama , că fericirea mea atârnă de voi; acum suntem o familie şi nu văd nici măcar un motiv pentru care să ne despărţim.Aici , în locul acesta , aproape uitat de lume , am descoperit viaţa , viaţa eternă şi nu numai , am găsit ceea ce am tot căutat mult timp:dragostea şi sentimentul că eşti iubit de cineva.Vouă trebuie să vă mulţumesc pentru acest lucru.Cred că dacă aţi fi avut copii , aţi fi fost nişte părinţi exemplari.Te iubesc , şi nu greşesc dacă spun că tu ai fost mai mult decât o bunică pentru mine , ai fost şi eşti ca o mamă , mama pe care nu am avut-o...până acum , spuse Corina , apropiindu-se încet de Marta , care începu să plângă auzind cuvintele copilei.Apoi o îmbrăţişă cu multă căldură.

După puţin timp apăru şi Ioan , care nu prea înţelegea ce se întâmplă.Se opri pe loc şi rămase nemişcat , aşteptând ca cineva să-i explice ceea ce se întâmplase.

Tânăra îl văzu şi merse aproape de el:

- Mulţumesc pentru tot , tată ,şi să ştii că te iubesc , apoi îl îmbrăţişă şi pe el.

- Fiica mea , te-am aşteptat optsprezece ani , atât de mult , dar s-a meritat , eşti cel mai frumos copil , eşti mai mult decât mi-aş fi putut imagina că îmi va da Dumnezeu.Tu eşti răspunsul la rugăciunile noastre.Lăudat fie Domnul.

Plânse mult , toţi trei în dimineaţa aceea; erau lacrimi de bucurie , bucuria reîntregirii familiei , care , parcă , fusese "despărţită" pentru optsprezece ani , dar acum totul se schimbase.

- Păcat că mâine va trebui să pleci la Târgu-Jiu , spuse Marta readucând tuturor aminte , că aceste clipe de bucurie sunt numărate , luând chipul câtorva ore , ce mai rămase până la ora plecării Corinei.

- Pot , să amân plecarea , să mai stau cu voi o perioadă , adăugă fata.

- Nu poţi face asta , chiar dacă ne dorim acum şi mai mult ca înainte să rămâi , răspunse Ioan; trebuie să faci acele cursuri , să-ţi faci un viitor , iar noi vom rămâne aici , aşteptându-te cu braţele deschise , să te întorci când vei vrea , dar trebuie să mergi la acea şcoală.Îţi vom trimite actele ce trebuiesc semnate în vederea adopţiei , de îndată ce sunt gata , prin poştă , pe adresa de la orfelinat.Ne-ar fi plăcut măcar un telefon să avem aici , dar nu este semnal , aşa că singura modalitate de a comunica rămâne prin scrisori.Să nu uiţi să ne scrii din când în când , să aflăm veşti de la tine.

Ultima zi împreună , trecu mult mai repede decât celelalte.Marta , pregăti prăjituri pentru a le lua Corina cu ea în călătoria din ziua următoare.Seara o petrecu toţi trei împreună ca o adevărată familie.Au cântat până spre miezul nopţii , iar Ioan le citi din biblie.Se despărţiră cu o rugăciune.

- Sunt atât de fericit Marta , că Domnul ne-a ascultat rugăciunile , spuse bătrânul în timp ce se pregătea de somn în camera lor.

- Suntem cu adevărat binecuvântaţi de El; trebuie să-i mulţumim câte zile vom mai avea.

- E cu adevărat o minune , poţi să-ţi imaginezi că a trebuit să aşteptăm optsprezece ani răspunsul la cererile noastre ?

- Nu te mai gândi la timpul ce a trecut , bucură-te de prezent şi gândeşte-te cât de mult ne iubeşte Dumnezeu , spuse Marta.

Sosi şi dimineaţa despărţirii.Fata se trezi mult mai devreme decât în celelalte zile.În mai puţin de o oră , urma să sosească un vecin din sat , care mergea şi el la Petroşani , şi o ducea şi pe Corina cu maşina până la gara din oraş.

- Uite , hainele ce le-am lăsat peste noapte afară , ca să se usuce , spuse bătrâna , în timp ce o ajuta pe fată , să-şi termine de împachetat ultimele lucruri personale.

- Prăjiturile şi mâncarea pentru drum, ţi le-am pus în cutia aceea şi uite aici , sunt nişte bani , din partea mea şi a lui Ioan: îţi vor fi deajuns pentru bilet , dar îţi vor mai rămâne să-ţi cumperi şi ceva haine noi , ca să ai cu ce merge la cursuri.Să-i cheltuieşti cu grijă , zâmbi femeia , în timp ce îi dărui fiicei banii pe care îi ţinea în mână.

- Nu am avut niciodată aşa mulţi bani , răspunse mirată Corina.Dar nu cred că îi pot primi pe toţi, sunt prea mulţi.Recunosc că nu am bani de bilet pentru tren , dar restul pentru haine , nu trebuie să vă faceţi griji , o să mă descurc cu ce am.Dacă mie o să-mi daţi atâţi bani , voi cu ce veţi mai trăi?

- Nu-ţi face griji pentru noi , în curând o să primim pensia , şi o să ne descurcăm , stai liniştită.În schimb , tu ai nevoie şi de o pereche de încălţăminte nouă , în care să nu intre apa , doar ţi s-au rupt cei vechi.Şi o haină mai groasă îţi va trebui , în curând va ninge , şi va veni gerul , trebuie să-ţi cumperi ceva mai călduros.Nu-ţi fie ruşine să-i iei , doar eşti copilul nostru acum , şi trebuie să ne îngrijim de tine , ca şi părinţi ai tăi.

- Mulţumesc mult, sper să ne revedem curând.De îndată ce voi putea voi veni să vă vizitez.Luă banii , apoi îşi îmbrăţişă mama , sărutând-o pe obraji.O să-mi fie dor de tine.

- A sosit Marcel , spuse Ioan intrând în camera fetei.Te aşteaptă la poartă , să nu întârziaţi şi să pierzi trenul.Crezi că o să te descurci singură pe drum?dacă eram mai bine cu sănătatea , aş fi mers până la Târgu-Jiu cu tine , dar...

- Nu-ţi fă griji pentru mine , o să mă descurc , am mai călătorit cu trenul , totul o să fie bine , vă asigur.Să vă rugaţi pentru mine mereu.Şi eu am să fac acest lucru , ori de câte ori , voi avea ocazia.

- Sper să ne vedem peste câteva săptămâni.

Fata se apropie de Ioan , îl îmbrăţişă călduros şi îi spuse ceea ce de mult timp el aştepta să audă:

- Mulţumesc mult , tată.Eşti cel mai bun tată din lume .M-am simţit foarte bine aici cu voi , chiar m-am simţit ca într-o familie , de fapt asta şi suntem acum , nu?spuse Corina zâmbind ,apoi îşi luă rucsacul şi restul bagajului pentru a le duce la maşina , care o aştepta în faţa casei.

Apoi plecă , maşina pierzându-se în ceaţa dimineţii răcoroase de toamnă târzie.Marta şi Ioan rămase câteva clipe în pragul porţii , privind cum fiica lor părăsea din nou casa lor , dar de data aceasta , ştiind cu certitudine , că drumul pe care pornise acum , nu era un drum al tristeţii , ci un drum spre fericire , plin de binecuvântări.Nu era o cale uşoară , dar nici imposibilă de parcurs , pentru că Isus , era Acela care mergea alături de Corina , ţinând-o de mână şi călăuzind-o.

----- Capitolul 6 -----

"Voi sunteţi lumina lumii .

O cetate aşezată pe un munte ,

nu poate să rămână ascunsă.

Şi oamenii nu aprind lumina

ca s-o pună sub obroc , ci o pun în sfeşnic ,

şi luminează tuturor celor din casă.

Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor ,

ca ei să vadă faptele voastre

şi să slăvească pe Tatăl vostru ,

care este în ceruri."

(Matei 5:14-16)

În mai puţin de o oră şi jumătate , fata se afla pe peronul gării din Petroşani , aşteptând cu nerăbdare din cauza frigului de afară , trenul accelerat , care urma să o ducă până la Târgu-Jiu.Nici nu mai ştia când fusese ultima dată când călători cu trenul , având bilet.De data aceasta , se bucură , că are bilet , călătorind în siguranţă şi fără teamă la vederea controlorului.

Aşa cum aştepta pe peron , retrăi pentru câteva clipe , secvenţa în care fură biletul acelui bătrân , în urmă cu câteva luni.Se întristă şi îşi promise , că dacă , vreodată va avea ocazia să mai întâlnească acea persoană , nu va ezita să-şi ceară iertare pentru fapta ei oribilă.Era conştientă că Domnul o iertase , condiţionând-o de a nu mai face acest lucru pe viitor.Nu mai putea schimba nimic acum , era prea târziu; timpul nu mai putea fi

dat înapoi pentru a repara greşelile trecutului.

Sosi şi trenul mult aşteptat.O mulţime de călători grăbiţi se îngrămădeau pentru a urca.Fusese destul de uşor pentru a-şi găsi locul inscripţionat pe biletul de clasa a IIa.

Pe tot parcursul călătoriei , nu făcuse altceva decât să se piardă prin gânduri şi vise.Îşi imagina , cum ar fi fost viaţa ei , dacă i-ar fi întâlnit , pe Ioan şi Marta , cu mulţi ani în urmă , înainte ca ea să pătrundă subtil , puţin câte puţin , în ceea ce descoperise alături de colegii ei de la orfelinat , şi anume , lumea păcatului , acel ţinut , care credea ea , că îi poate oferi o plinătate a sufletului ei gol şi că-i va astâmpăra setea inimii , care căuta cu ardoare fericirea.

Nu avusese copilărie , aşa cum orice copil ar trebui să aibă.Când alţii de vârsta ei , învăţau să meargă pe bicicletă , ea tocmai fuma prima ei ţigară , "încurajată" de prietenii ei cei mai buni , sperând că aşa îşi va îndulci puţin viaţa ; dar nu fusese aşa , iar amărăciunea devenea tot mai evidentă , putându-se citi cu uşurinţă în ochii ei.Când alte fetiţe primeau păpuşi frumoase din partea părinţilor, Corina , fura câte un măr de pe tarabele pieţelor din oraş , considerând acest lucru ca desert , după mâncarea sărăcăcioasă primită la orfelinat.

Viaţa nu-i oferise prea multe până acum , dar credinţa în Dumnezeu , care îi purta de grijă zi de zi , îi oferi alinare sufletească şi speranţă , speranţa într-un viitor care să o aştepte cu braţe călduroase ,gata pentru a o îmbrăţişa.

Aproape de ora 12, ajunse în faţa orfelinatului: părea neschimbat , muzica tare răsuna de la ferestrele larg deschise ale clădirii şi multă gălăgie în sala de mese , fiind ora prânzului.Se îndreptă într-acolo.Avea emoţii gândindu-se la reîntâlnirea cu prietenii ei , dar mai presus de toate , o cuprinse teama reîntâlnirii , cu directorul Ştefan.Ce ar fi trebuit să-i spună că s-a întâmplat atunci când îl văzuse ultima dată şi apoi fugise?oare ar putea înţelege el că plecase în căutarea familiei ei?să-i spună că devenise creştină , o persoană nouă , gândind altfel , iar viaţa pe care o trăia acum , nu-i mai aparţinea , i-o închinase Domnului , trăind pentru slava Celui de sus ?Să-i spună cât de fericită e acum?

Ajunse în faţa sălii de mese , se opri pentru o clipă , inspiră adânc , făcându-şi curaj de a intra.

Pentru moment , cei mai mulţi nu băgă de seamă , că ea era în mijlocul lor , până când prietenii ei cei mai buni , o zăriseră şi strigă cu glas tare , atrăgând atenţia tuturor:

- Corina , Corina.

- S-a întors , Corina, spuse Teo , cel mai bun coleg al ei din orfelinat.

După o îmbrăţişare călduroasă de bun venit , băiatul continuă:

- Mă bucur că te-ai reîntors , mi-a fost dor de tine , ţi-am simţit lipsa.Dacă ai fi venit cu câteva zile mai repede , ai fi fost aici de ziua mea , am făcut 14 ani , am buletin acum , zâmbi Teo.

- O , atunci iţi spun acum , "la mulţi ani" , deşi e puţin cu întârziere.

- Ai pierdut cea mai tare aniversare de când sunt eu aici la orfelinat , spuse Dani , un alt prieten de-al Corinei , care sosi şi el să o salute.Apoi continuă:

- Am plecat cu Teo , să-i "luăm" cadoul cuvenit pentru cei 14 ani împliniţi.Văzusem ceva interesant , într-un magazin de electrocasnice , din centrul oraşului.Era un CD player , numai bun pentru camera lui.Am mers în miezul nopţii , am spart geamul magazinului cu o piatră şi l-am scos cu uşurinţă , din vitrina unde era expus.Pornise alarma.Am fugit cât ne-au ţinut picioarele.Ne-am bucurat că scăpasem şi că ne reuşise planul , dar ajunşi pe strada orfelinatului , o patrulă a poliţiei tocmai trecea ,şi cum nu am mai avut timp să ne ascundem , ne-au văzut ţinând în braţe marfa proaspăt " achiziţionată".Am fost luaţi la întrebări , şi bineînţeles că Teo , de frică , a spus repede tot.Ne-au dus la secţie , ne-au bătut , ceea ce nu se mai întâmplase până acum , apoi ne-au adus înapoi aici , în miezul nopţii ,şi au vorbit cu directorul.A urmat o altă predică din partea lui , şi ştii tu cum e , atât de plictisitor , vorbindu-ne despre viitorul nostru , pe care nu-l putem avea , dacă nu ne vom schimba comportamentul.Am dat din cap că am înţeles tot ceea ce ne spunea , sperând să ne lase odată în pace , dar din nefericire , a mai urmat o nouă pedeapsă:

- Da , Corina , nu ne-a lăsat să dormim deloc în noapte aceea , continuă relatarea Teo.Ne-a pus să spălăm , pe coridoarele celor două etaje , apoi să curăţăm ceapă , cartofi , morcovi şi alte legume , pentru ciorba , ce urma să o facă , în ziua următoare bucătăreasa.Am muncit până la cinci şi jumătate dimineaţa.Când ne-am pus în pat , nici nu am apucat să adorm , că ni s-a dat trezirea pentru a merge la şcoală.Însuşi directorul a venit în camera noastră , şi ne-a trezit.

- Sper că aţi dormit bine , azi-noapte , aşa-i?ne-a întrebat el.Apoi s-a apropiat de patul meu , mi-a întins mâna în care ţinea buletinul meu de identitate , care fusese trimis de la poliţie.

- Acum eşti băiat mare , cu buletin , după cum văd, sper că eşti destul de deştept încât să te fereşti de a mai intra în bucluc , pentru că de acum încolo , pentru fiecare problemă în care vei intra , vei putea ajunge cu uşurinţă la şcoala de corecţie.Sper din tot sufletul să-ţi schimbi comportamentul , altfel tuturor celor de aici , le va fi dor de tine , pentru mult timp , îmi spuse directorul în timp ce se îndreptă spre uşă pentru a ieşi din camera mea şi a lui Dani.Apoi se întoarse , ca şi cum uitase ceva , şi-mi zise:

- Era să uit..."La mulţi ani" , băiete , apoi plecă.

- Am rămas uimit , de urarea lui , şi chiar m-am simţit bine că a făcut-o , zâmbi băiatul.

- Dar tu , Corina , cum ţi-a mers , cât ai fost plecată?hai povesteşte-ne şi nouă.Unde ai fost?unde ai locuit?

- E o poveste lungă , dar promit că diseară o să vi-o spun pe toată , zâmbi fata.Acum trebuie să merg să-l caut pe domnul Ştefan , iar apoi mai am un lucru de rezolvat.Ne vedem mai târziu , după ce îmi voi despacheta şi bagajele.

Corina , părăsi sala de mese şi se îndreptă spre biroul directoral , de la etajul inferior al clădirii.Uşa era încuiată , un lucru destul de neobişnuit.Se gândi că poate e plecat în pauza de masă , acasă , cum avea vechiul obicei , aşa că se hotărî să aştepte pe coridior , reîntoarcerea acestuia.

Nu după mult timp auzi , zgomotul unor pantofi apropiindu-se de ea.Era domnul Ştefan:

- Aha , văd că s-a întors rebela adolescentă ...

- Bună ziua , domnule director.V-am aşteptat aici , pentru că aş vrea să vorbesc puţin cu dumneavoastră , dacă îmi acordaţi , câteva minute , spuse Corina , timidă , rezemând chitara de rucsacul pe care îl aşează pe pervazul lat al unei ferestre de pe coridorul lung .

- Bine , poftim , intră în birou , să vorbim.

- Nu ştiu cu ce să încep , dar mai întâi de toate vreau să mă iertaţi că am intrat în biroul dumneavostră în acea zi când am fugit de aici.Ştiu că nu o să înţelegeţi niciodată de ce am făcut asta , pentru că nu aţi crescut într-un orfelinat , nici nu vă pot cere acest lucru.Tot ce vreau e să mă iertaţi.

- Ai impresia că nu vă înţeleg deloc , dar spune-mi cum te-ai fi simţit acum zece ani , dacă ţi-aş fi spus că părinţii tăi sunt morţi?ai fi suportat mult mai greu atunci acel lucru , faţă de acum nu?Cred că aproape o treime din cei ce staţi aici , nu mai aveţi părinţi în viaţă.Dar nu le-aş putea spune acum multora dintre ei , fiind atât de mici , poate 6-7 ani , te-ai gândit , cum ar trăi ei în continuare ştiind că nu mai au nici o şansă să-şi găsească familia?Fără această speranţă , viaţa le-ar fi şi mai grea.Ceea ce fac nu este minciună , dar nu o pot numi nici adevăr, totuşi cred că aşa e mai bine pentru cei care sunt în situaţia ta.Când vor ajunge la o vârstă , când consider că sunt destul de maturi să poată afla , le voi spune fiecăruia în parte ceea ce trebuie să afle.Nici ţie nu ţi-am spus , pentru că ţin la tine , şi nu vroiam să suferi , dar a fost inevitabil .Când a apărut acel bătrân la mine în birou şi mi-a spus că ar vrea să te adopte , în cazul în care nu ai părinţi în viaţă , a trebuit să-i arăt dosarul tău şi să-i spun vestea cea tristă.

- Da , aşa e , acel bătrân şi soţia lui , s-au hotărât să mă adopte şi am acceptat propunerea lor.Sunt atât de fericită acum , ştiind că am şi eu o mamă şi un tată.

- Mă bucur pentru tine , Corina , sincer îţi spun.Mă bucur că ţi s-a acordat o şansă pentru a fi fericită , sper să o preţuieşti şi să nu-ţi faci de ruşine noii tăi părinţi.

- Vă asigur că acest lucru nu se va întâmpla , m-am schimbat; de fapt...Dumnezeu m-a schimbat , spuse fata , aşteptând cu uimire să vadă reacţia directorului.

- Mă bucur să aud asta , numai să nu uiţi că acum , toţi din jurul tău , te vor privi altfel , ştiind că tu nu vei mai face ceea ce ai făcut înainte.Cum crezi că vor primi vestea prietenii tăi cei mai buni , gaşca ta de mici hoţi?ai grijă , să nu te laşi înduplecată de cuvintele lor şi să te întorci la viaţa rea şi păcătoasă pe care ai dus-o atâţia ani , ai mare grijă.Dacă vei fi destul de puternică , îi vei schimba tu pe ei , aducându-i pe calea cea bună , ştiu că poţi face acest lucru , dacă vrei cu adevărat.

Cuvintele directorului o încurajă mult şi îi oferi alinare sufletească.Văzuse partea nevăzută a acestui om , pe care acum îl considera minunat , deşi cu puţin timp în urmă îl ura.

- Poţi să foloseşti vechea ta cameră , patul tău e liber , spuse directorul.Şi să nu uiţi să te pregăteşti pentru cursurile ce chitară , care le vei începe poimâine; sper să te ţii de ele şi să reuşeşti să iei acea diplomă .

- Recunosc că îmi este puţin teamă ,spuse Corina , dar voi da tot ce am mai bun pentru a reuşi.

După discuţia cu directorul ,fata se întoarse în fosta ei cameră , unde îşi întâlni celelalte două colege , care nu păreau prea entuziasmate de întoarcerea acesteia.

- Bună Corina , văd că te-au primit înapoi...

- Bună Elena !Bună Anca!ştiu că m-am comportat urât cu voi mult timp şi cred că aveţi tot dreptul să nu mă suportaţi , dar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în trecut; nu o să se mai repete povestea aceasta.De ce să nu încercăm să ne înţelegem , chiar să fim prietene.

- Noi , prietene?glumeşti , nu??spuse Anca.Chiar dacă o să stăm în aceeaşi cameră , nu înseamnă că vom fi foarte apropiate;sper să te obişnuieşti cu ideea asta; nu putem fi prietene cu o persoană egoistă ca şi tine , care se gândeşte numai la ea însăşi.

Corina , nu spuse nimic , simţindu-se vinovată , pentru indiferenţa cu care se comportase cu cele două colegi de cameră ale ei.Vorbele ruşinoase adresate de multe ori , atitudinile , glumele prosteşti pe care i le făceau des , împreună cu Teo şi Dani , atrase după ele , ura din partea colegelor de cameră.

Fata despachetă bagajul , îşi aşează în dulap hainele curate , spălate fiecare în parte de mâna mamei ei , apoi se îndreptă către bucătărie , pentru a vorbi cu cineva , căruia îi datora nişte scuze.

Ajunsă în faţa bucătăriei auzi glasul femeii pe care o căuta.După atâţia ani de şedere aici , acea voce era acum inconfundabilă:

- Doamna Livia , pot vorbi puţin cu dumneavostră?întrerupse Corina , discuţia dintre cele două bucătărese.

Femeia , se întoarse încet , recunoscând şi ea vocea fetei:

- Ce doreşti?cina se serveşte abia peste două ore...şi văd că te-ai întors , ce bucurie mare , spuse femeia mai în vârstă , pe un ton puţin arogant.

- De fapt , nu am venit pentru mâncare , am venit ... să-mi cer scuze pentru că m-am comportat urât cu dumnevoastră de multe ori , şi vă rog acum să mă iertaţi , căci v-am jignit de multe ori.

- Ce urmăreşti de fapt , hai spune-mi , doar nu ai venit tu aici ca să-ţi ceri iertare de la mine , aşa-i?te cunosc de atâta timp.Ţi-e foame aşa-i?

- Nu , chiar nu înţelegeţi că îmi pare rău pentru cum m-am purtat cu dumnevoastră?regret şi o să încerc pe viitor să nu vă mai vorbesc niciodată ca înainte , spuse Corina , plecând în grabă ,pentru a nu plânge în faţa bucătăreselor.

Seara o petrecu cu cei doi prieteni mai mici ai ei , Teo şi Dani , povestindu-le despre cele întâmplate în tot timpul cât fusese plecată de la orfelinat.Le povesti , deasemenea de întâlnirea ei cu Dumnezeu pe marginea prăpastiei şi cum acum fusese adoptată de acei bătrâni.

- Şi acum eşti o sfântă??începură prietenii ei să râdă.

- Şi nu o să mai mergi la furat cu noi?spuse Teo.Păi cum o să ne mai distrăm fără tine?sper că glumeşti , nu?

Corina tăcu , lăsându-i să înţeleagă că tot ceea ce le spusese până acum era adevărat.

- Vreau să fiţi prietenii mei în continuare , dar greşelile ce le-am făcut înainte , nu vreau să le mai repet.Trebuie să vă lăsaţi de furat , nu e calea cea bună pe care mergeţi băieţi.

- Cred că ai înnebunit , nu-mi vine să cred că tocmai tu spui aceste lucruri , continuă Dani.Nu prea cred că putem rămâne prieteni , atâta timp cât nu prea mai avem nimic în comun.E alegerea ta , dacă te răzgândeşti căută-ne , dacă nu să ne laşi în pace şi fiecare îşi va vedea de treaba lui.Ne vom distra şi fără tine.

Deşi era obosită , după o zi epuizantă , Corina , nu reuşi să adoarmă prea repede.Gândul îi zbura înapoi în micul sat , la părinţii ei , la clipele petrecute împreună , apoi se întorcea în prezent unde începu să creadă că devenise o singuratică , fiind părăsită de toţi vechii ei prieteni.

-" Eu sunt cu tine , nu am să te las" , îi răsunau cuvintele Domnului Isus.Acest lucru îi alungă tristeţea.Ştia că acum cel mai de preţ lucru pentru ea , era Dumnezeu , pe care dacă l-ar pierde , viaţa ei nu ar mai avea nici un sens , devenind din nou sufletul gol căutând să fie umplut cu gunoaiele lumii acesteia păcătoase.

Sosi şi prima zi de cursuri.Se trezi mai devreme ca de obicei , pentru a fi sigură că nu va întârzia la festivitatea de deschidere din cadrul şcolii de muzică.Ajunsă în faţa acelei clădiri , fusese cuprinsă de emoţie , împlinindu-se încă unul din visele ei .Era atât de fericită.Purta acum încălţăminte şi haine noi , cumpărate cu o zi în urmă , din banii primiţi de la părinţii ei .Şi-ar fi dorit să poată spune cuiva despre bucuria ei , dar nu avea cui.Intră în amfiteatrul şcolii , ocupând un loc , în partea de sus a sălii , unde cu greu mai găsise un loc liber , sala fiind destul de mică , pentru numărul mare de elevi care se strânseseră , mulţi dintre ei fiind însoţiţi de părinţi şi prietenii lor.

După ce directorul făcu o scurtă prezentare a fiecărui curs în parte , elevii fuseseră împărţiţi , în funcţie de instrumentele la care doreau să înveţe.Corina , urcă la etajul al II-lea al clădirii , unde se afla sala pentru chitară , o sală mică , în care se mai adunaseră vreo cinci-şase elevi , cei mai mulţi find mai mici decât ea din punct de vedere al vârstei.

Sosi şi profesorul , care după ce se prezentă el , îi rugă şi pe elevi să se prezinte , pentru a începe să se cunoască.Apoi începu primul curs de chitară.Erau lucruri de teorie pe care Corina , nu şi le însuşise , dar practic le cunoştea , exersând de câţiva ani la chitară.

*

* *

Zilele trecuseră cu repeziciune ,iar Corina aştepta cu nerăbdare în fiecare dimineaţă pentru a pleca la şcoala de muzică pentru cursuri.

Într-o după amiază , primi un plic de la părinţii ei.Se bucură foarte mult la vederea acestuia , când directorul îl aduse în camera ei.

Îl deschise în grabă , nerăbdătoare să afle veşti despre Ioan şi Marta.

Plicul mai conţinea pe lângă scrisoare şi câteva acte , în interiorul cărora se găsea nişte bani.

Despachetă prima dată scrisoarea şi începu să citească , aşezându-se pe pat şi profitând de linişte , colegele de cameră fiind plecate la şcoală.

" Draga noastră fiică , de la început îţi spunem că ne este foarte dor de tine , şi că îţi simţim lipsa , acum mai mult ca înainte , deoarece atunci nu ştiam ce înseamnă să fi părinte.La noi aici , acum câteva zile , au căzut primii fulgi de nea.Totul e alb şi frumos.Ioan , din păcate nu se simte prea bine , este foarte slăbit .Deşi îţi promisese că va veni la tine , când vor fi gata actele pentru adopţie ,nu a putut veni.Sper să nu te întristezi pentru acest lucru.Ţi le-am pus în plic , va trebui doar să le semnezi şi să le trimiţi înapoi , de restul se va ocupa un vecin de aici din sat , care le va duce el , la Petroşani ,la un avocat şi în câteva zile vei deveni fiica noastră şi în acte.Va trebui în curând să-ţi schimbi buletinul , pe noul tău nume de familie.Ţi-am trimis şi nişte bani , să ai şi tu la şcoală , sau poate îţi va trebui să-ţi cumperi ceva.Te aşteptăm cu drag acasă , când vei putea să vii.Să nu uiţi să te rogi şi pentru noi.Domnul să te binecuvinteze.Aşteptăm veşti de la tine.Te iubesc , mama ta."

Cuvintele bătrânei o înduioşă mult pe Corina şi se hotărî să le răspundă părinţilor , de îndată ce va cumpăra un plic de la poştă.

Săptămâna aceea trecu repede , fata petrecând mult timp exersând la chitară , singură în camera ei de la orfelinat , iar dimineaţa o petrecea la cursuri.Îşi făcuse o nouă prietenă , care îi era şi colegă:Tabita , o tânără mereu veselă , plină de entuziasm şi foarte veselă.Avea cam aceeşi vârstă cu a Corinei.Dar cel mai important lucru care le legau pe cele două , era credinţa în Domnul Isus.

Într-o zi Corina , observă câteva cântece creştine în caietul de exerciţii particulare al Tabitei.Nu ezită să o întrebe:

- Eşti cumva credincioasă?

- Da , răspunse colega ei zâmbind.Mi-ai văzut cântecele , aşa-i?Sunt cântece pentru copii de la grupa mea de Şcoală Duminicală.Le mai repet în pauze , când am timp.Nu mă prea pricep; de fapt de aceea am şi venit aici la cursuri , ca să învăţ tot mai multe la instrument şi să pot fi tot mai utilă pentru Domnul şi lucrarea Lui.Să înţeleg că şi tu eşti creştină , aşa-i?

- Da , şi mă bucur că ne-am întâlnit.Sper să fim prietene.Eu sunt de la orfelinat şi acolo nu am nici un coleg care să-l fi cunoscut pe Domnul , şi e atât de greu să fi diferit de ceilalţi , şi să fii de neînţeles pentru cei din jurul tău , spuse Corina.

- O , îmi pare rău pentru tine , dar , sigur , mi-ar place să fim prietene.Dacă vrei , poţi veni într-o după-masă la mine acasă , să cântăm şi să mai vorbim , mi-ar face mare plăcere , zâmbi Tabita.

După ce termină cursurile , Corina , merse la poştă pentru a cumpăra plicuri pentru a putea răspunde la scrisoarea părinţilor , care probabil aşteptau cu nerăbdare veşti de la ea.Nu reuşi să scrie în acea seară , fiind multă gălăgie în camera ei , unde se adunaseră mai multe colege pentru a mai petrece timp împreună şi pentru a asculta muzică.

Sâmbătă dimineaţa , neavând cursuri , se întâlni cu Tabita , şi merse acasă la aceasta , pentru a exersa împreună la chitară şi a mai vorbi , iar duminică dimineaţa , fusese invitată la biserica unde mergea noua ei prietenă şi familia acesteia.Era o biserică mare , nu ca cea din satul părinţilor ei , dar se simţi bine.Avusese prilejul de a cunoaşte şi alţi tineri , şi lucrul acesta îi aduse un strop de mângâiere sufletească.

Luni , după-masa , într-un final reuşi să termine scrisoarea şi să o pună în plic , trimiţând-o lui Ioan şi Martei.Spre seară , directorul chemă pe toţi copii la o întâlnire urgentă , în sala meselor.Copii se grăbeau să coboare , neştiind ce se întâmplase.

Toţi aşteptau cu nerăbdare , sosirea domnului Ştefan , şi pentru a le comunica ce se întâmplase.La intrarea acestuia pe uşă , se lăsă o linişte deplină:

- V-am adunat pe toţi aici , pentru că trebuie să vă spun o veste proastă: doamna Livia , bucătăreasa a avut un accident de maşină.Şi ea şi soţul ei sunt internaţi la spital , într-o stare gravă.Doar atât am fost informaţi.Va trebui ca cineva să se ocupe de treburile pe care le făcea doamna Livia şi să ajute pe celelalte două bucătărese.Aştept voluntari , cine se oferă să ridice o mână sus.

În întreaga sală se lăsă o linişte deplină , şi nici unul din cei prezenţi , nu era destul de entuziasmat să facă acest lucru , care presupunea destul de multă muncă.

Într-un final , directorul observă o mână ridicată , undeva în spatele sălii.Toţi copii se întoarse pentru a vedea cine fusese acea persoană curajoasă:

- Corina , te oferi voluntar la bucătărie?eşti sigură?întrebă Ştefan

- Da , sigur , cineva trebuie să o facă.Voi ajuta cu mare plăcere.

Directorul rămase uimit; nu se aştepta la acest curaj din partea uneia care fusese de multe ori , cel mai prost exemplu pentru ceilalţi colegi.

- Bine , mă bucur că vrei să faci acest lucru , vei începe de dimineaţă; la ora 7 să fii prezentă în bucătărie , iar colegele tale de acolo îţi vor spune mai multe despre ce ai de făcut.Acum sunteţi liberi , puteţi să vă întoarceţi în camerele voastre , în linişte , fără să vă îngrămădiţi şi să alergaţi pe coridoare , îşi încheie discursul directorul , după care părăsi şi el sala de mese.

*

* *

Era o dimineaţă geroasă când , la poarta casei lui Ioan şi Martei , sosi poştaşul , aducând cu el , mult aşteptatele veşti de la Târgu-Jiu.

- Marta , Marta , alergă încet prin zăpadă Ioan , fluturând în mână plicul.Ne-a scris Corina.Hai să citim , sunt aşa de curios.

Marta , luă plicul , îl rupse cu grijă la un capăt , pentru a nu deteriora conţinutul , apoi îşi puse ochelarii şi începu să citească:

"Dragii mei părinţi , de la început vreau să vă spun că îmi este foarte dor de voi , şi mi-aş fi dorit ca în locul scrisorii , să fi fost eu , acum , acolo cu voi , să vă pot îmbrăţişa.Sper să pot veni cât mai curând să vă vizitez.Acum când vă scriu , este cea de-a 75-a mea zi de când m-am întâlnit cu Domnul.A trecut mult timp de atunci , dar nu cred că voi uita vreodată ziua aceea.În fiecare dimineaţă , când mă trezesc , mă rog şi mulţumesc Lui Dumnezeu , pentru zilele petrecute împreună şi pentru binecuvântările Lui.La şcoală este bine , mi-am făcut o nouă prietenă , creştină şi ea.O cheamă Tabita.Mergem împreună la biserica frecventată de ea.Nu vreau să uit de a vă mulţumi pentru banii trimişi , mi-am cumpărat hainele necesare pentru iarnă.Înţeleg cât de mari sunt sacrificiile voastre pentru mine , şi mă rog să vă pot răsplăti într-o zi , pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine.V-am trimis în plic şi actele semnate , aşa cum mi-aţi spus să fac.Mă bucur şi sunt fericită să ştiu că am nişte părinţi aşa buni ca voi.Vă iubesc mult.Vă îmrăţişez cu multă căldură , fiica voastră , Corina."

- Acum pot să mor liniştit , spuse Ioan.Dumnezeu a lucrat în chip aşa de minunat , ne-a ascultat rugăciunile şi a făcut chiar mai mult decât ne-am fi putut imagina , noi , vreodată.

- Nu vorbi aşa , dragul meu , mi-e teamă că voi rămâne singură , ce o să mă fac fără tine?se întristă Marta.

La orfelinat , Corina , deveni din ce în ce mai ocupată , dimineaţa trezindu-se foarte devreme pentru a nu întârzia la bucătărie, devenind un ajutor preţios de nelipsit pentru celelalte colege.Apoi , imediat după micul dejun , într-un timp scurt trebuia să ajungă la şcoală la cursuri , iar după-masa trebuia să fie din nou în bucătărie , pentru pregătirea cinei.

După o săptămână , directorul trimise pe cineva să o aducă pe Corina în biroul lui pentru a discuta cu ea.

- M-aţi chemat?întrebă fata păşind cu timiditate în birou şi aşezându-se pe scaun în faţa domnului Ştefan , care îi făcuse semn să se aşeze.

- Da , trebuie să discutăm puţin.În primul rând , te anunţ că unul din prietenii tăi , şi anume , Teo , a fost prins azi , încercând să fure un portmoneu , unei femei.A fost dus la şcoala de corecţie.

- O , nu se poate , trebuie să faceţi ceva pentru el , vă rog , spuse Corina.

- Eu nu pot face nimic , l-am avertizat de nenumărate ori în privinţa aceasta.Femeia a depus plângere , nu se poate face nimic , doar tu mai poţi face ceva pentru Teo.

- Dacă dumneavoastră , ca director , nu puteţi , ce pot face eu??

- Să mergi să vorbeşti cu el , cum te-ai schimbat tu , se poate schimba şi el , trebuie doar ajutat.Dacă tu ai reuşit , va putea şi el , încearcă , eşti mult mai apropiată de el , decât oricine de aici , poate te va asculta.În plus te poţi da pe tine , drept exemplu personal.

-Am încercat să vorbesc cu Teo şi Dani , în prima zi când am venit aici , dar nu m-au ascultat deloc; dimpotrivă , ei cred că am înnebunit pocăindu-mă de viaţa mea murdară , de care acum mi-e ruşine.De atunci nu au mai vrut să le fiu prietenă.

- Ai pierdut o bătălie , dar nu şi războiul...

-Aveţi dreptate , poate că ar trebui să mai încerc; o să merg să vorbesc cu el , la şcoala de corecţie , poate mă va asculta de data aceasta.

- Mă bucur că vrei să-l ajuţi ,o să sun eu acolo şi o să le spun că vei merge să-l vizitezi.

-Bine , o să vă anunţ când am liber , poate sâmbătă că nu am cursuri , spuse fata , în timp ce se ridică pentru a părăsi biroul .

- Stai , nu te grăbi , mai am să-ţi spun ceva , continuă directorul.Tot ieri am aflat că doamna Livia , nu se va întoarce la orfelinat.În urma accidentului a rămas paralizată , deci , mă gândeam dacă te-ar interesa postul ei , adică să devii angajată permanent , şi plătită bineînţeles.

- Glumiţi?!mi-ar place foarte mult .Îmi pare rău pentru doamna Livia şi mi-aş fi dorit să nu i se întâmple tragicul accident.Biata femeie...Gândul îi zbură la accidentul părinţilor ei , şi la moartea acestora.

- Bine , atunci voi vorbi să ţi se întocmească un contract de muncă , pe care va trebui să-l semnezi.Sper că-ţi dai seama că va trebui să munceşti mai mult ca până acum , dar o să facem în aşa fel încât să poţi merge la cursurile acelea de chitară şi să termini cu bine , să-ţi obţii şi acea diplomă.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut pentru mine; cred că v-am judecat greşit de cele mai multe ori , spuse Corina.

- Ai putea să-mi mulţumeşti într-un fel: dă tot ce-i mai bun din tine spre folosul celor din jurul tău.Astfel vei fi şi tu fericită , dar şi cei cu care vei intra în contact.Cred că aceasta ţine de datoria ta , în primul rând ca şi creştin , nu?

- O să încerc să nu vă dezamăgesc , domnule director , o să încerc...

Bucuria că va putea lucra şi că va putea avea bani , o făcu pe tânăra fată să-şi facă o grămadă de vise îndrăzneţe:spera să poată cumpăra o nouă vacă părinţilor , pentru a o înlocui pe cea vândută ca ea să poată merge la şcoala de muzică , i-ar fi plăcut să cumpere cât mai multe dulciuri pentru colegii ei din orfelinat , i-ar fi plăcut să-şi poată permite măcar o nouă husă pentru chitara ei veche; una nouă deja era prea imposibil să-şi permită .Toată seara îşi făcuse multe planuri , sperând ca pe rând , la vremea potrivită , să le poată duce la îndeplinire.

Primele săptămâni de muncă , cu program în întregime , fuseseră destul de grele pentru Corina , mai ales că fuseseră chiar în perioada sărbătorilor de iarnă , când plănuise să meargă să-şi viziteze părinţii.Nu reuşi decât să le trimită o felicitare de Crăciun , în care le explică şi faptul că fusese angajată ca bucătăreasă şi că acum nu putea lipsi , dar spera ca în ianuarie să reuşească să-i viziteze , măcar pentru un timp foarte scurt.

Sosi şi ziua salariului.Corina fusese entuziasmată când ţinu în mână pentru prima dată în viaţa ei , bani câştigaţi cinstit , din muncă.Bucuria ei intensă , se putea citi uşor pe faţa ei.Deja se gândi cum să facă o surpriză plăcută tuturor colegilor , aşa că după-masa merse la cumpărături la un supermarket din apropiere.

În ziua următoare , la masa de prânz , Corina , anunţă în sala de mese:

- Astăzi este o zi specială...aşa că vom avea la masă ceva special: tocăniţă de ciuperci cu carne , iar după ce veţi mânca şi un mic desert .

- De ce e o zi specială?întrebă cineva din sală.E ziua ta de naştere sau ceva de acest gen?

- Nu , zâmbi Corina , este doar 16 ianuarie , o zi normală ca şi celelalte , dar vreau să împart cu voi bucuria pe care o am luând primul meu salariu.

După câteva minute , timp în care se strânseseră farfuriile cu resturile de mâncare , celelalte două bucătărese , sosiră în sala de mese aducând cu ele , cutii mari cu fursecuri , biscuiţi cu ciocolată şi multe fructe.

Toţi priveau şi aşteptau cu nerăbdare să guste din delicioasele dulciuri.

- Mulţumim , Corina , se auziră voci din sală.

- A cheltuit aproape jumătate din salariul ei pe o lună , pentru aceste dulciuri , spuse una din bucătărese , în timp ce aşeza pe mese gustările.

Dani , veni într-un final şi vorbi cu Corina , dorind de mult să facă lucrul acesta , dar ceva îl împiedicase până acum:

- Mulţumesc pentru dulciuri , chiar ai rămas un adevărat prieten; îmi pare rău că am luat în glumă chestia aia cu Dumnezeu şi toată povestea ta.Încep să cred că te-ai schimbat în bine şi mă bucur pentru tine că ai reuşit să faci acest lucru.Mi-ar place şi mie să am o şansă aşa cum ai avut tu;crede-mă aş profita de ea , pentru a deveni un alt om , un alt început.

- Eşti sigur că dacă ţi s-ar oferi o şansă ai face acest lucru?

- Cu siguranţă , da...răspunse băiatul plecând uşor capul , apoi continuând:

- Vreau să rămânem în continuare acei prieteni buni care am fost şi înainte , şi nu mă refer la furat şi la toate celelalte prostii pe care le-am făcut împreună , ci la faptul de a ne ajuta reciproc , de a comunica unul cu altul.

-Mă bucur mult , Dani , chiar vreau să rămânem prieteni şi să ne înţelegem bine; o să mă rog pentru tine , ca Dumnezeu să-ţi dea şi ţie o şansă de aţi schimba viaţa în bine , arătându-ţi calea cea bună pe care trebuie să o urmezi , îi spuse Corina.

- Mersi , apreciez că te gândeşti şi la mine , după tot ce ţi-am făcut.

- E în ordine , eu te-am iertat de mult , chiar nu am fost supărată pe tine , fii liniştit.

După masa , Corina o petrecu în camera ei , cântând la chitară şi exersând partiturile de la cursuri.Pentru că tot avusese câteva ore de linişte , încercă să finalizeze şi cântecul pe care începuse să-l scrie în noaptea aceea când îl întâlnise pe Dumnezeu , acolo sus , la marginea prăpastiei.Trecuse săptămâni întregi de atunci , dar nu reuşi să uite acea melodie , care i se părea atât de liniştitoare.Începuse să-i scrie versuri , pe când era în casa părinţilor şi-l cânta doar pentru ea , nimeni nu-l auzise niciodată.

- Doamne , dacă o să mă ajuţi să scriu acest cântec , îl voi cânta părinţilor mei când voi merge să-i vizitez , cred că s-ar bucura mult să-l audă , se

rugă tânăra .

Zilele treceau , iar Corina , începuse să se obişnuiască cu munca de la bucătărie , şi totul deveni mult mai uşor.La fel era şi cu cursurile de la şcoala de muzică , începuseră să devină tot mai interesată de a învăţa cât mai mult.Lucrurile nu erau la fel de plăcute şi la orfelinat , mai ales că celelalte colege de cameră , începuseră să o urască şi mai mult , observând binecuvântările pe care Dumnezeu le revărsase în viaţa tinerei credincioase.Primise şi o poreclă din partea acestora: sfânta bucătăreasă , poreclă pe baza căreia făceau multe glume.

De multe ori adormi plângând şi încercând să nu le răspundă în vreun fel colegelor , iar mai apoi să-i pară rău de faptele săvârşite sau de vorbele spuse .Abia aştepta să ajungă dimineaţa următoare la şcoală , pentru a putea povesti tot ce o apăsa pe inimă , Tabitei , care o încuraja de fiecare dată să aibă răbdare , prin încercările prin care trece , că Domnul va rezolva El totul , aşa cum ştie mai bine.

În ultima sâmbătă din luna ianuarie , fiind mai liberă merse la şcoala de corecţie pentru a vorbi cu Teo , aşa cum promisese directorului că va face.

- De ce ai venit să mă vezi?ai uitat că nu mai suntem prieteni?tu ai distrus gaşca noastră?cu astfel de întrebări fusese întâmpinată Corina , de către băiatul de numai 14 ani.

- Am venit să văd cum eşti , şi să-ţi aduc ceva dulciuri ,spuse Corina.Îmi pare rău că trăieşti cu impresia că eu aş avea vreo vină că s-a distrus gaşca noastră.Nu am spus că nu vreau să rămânem prieteni , ci doar că nu mai vreau să fac , ceea ce am făcut atâta timp , lucruri de care acum îmi este ruşine.Şi cred că şi ţie îţi pare rău pentru faptele tale , nu-i aşa?dacă ai putea să dai timpul înapoi , te-ai mai duce să furi?

- Normal că nu , acum ştiind ce mă aşteaptă aici.Scoate-mă de aici Corina , te rog mult , ajută-mă să scap de aici , şi nu o să mai fur.E groaznic locul ăsta , începu să plângă Teo asemeni unui copilaş.

- O să încerc să te scot de aici , dar promite-mi că efortul meu de a te salva , nu va fi în zadar , promite-mi că nu vei mai fura , spuse fata cu o voce care părea mai degrabă ca aprţinând unui părinte , şi nu unei fete de doar aproape 19 ani.

- Promit , numai scoate-mă de aici.

- Teo , să şti că pentru mine , tu însemni mai mult decât un simplu coleg de cămin , sau un prieten , eu te consider ca pe fratele meu mai mic , aşa că o să fac tot ce pot să te scot de aici cât mai repede , dar nu uita că Dumnezeu a auzit ce promisiune ai făcut , sper că te vei ţine de cuvânt.

Băiatul asculta tot ceea ce îi spunea Corina , şi rămase uimit de cuvintele ei; era aceeaşi persoană , însă ceva nu mai era la fel , se schimbase mult , dar nu în exterior , ci acolo unde ochiul nu poate privi: în inimă.

După masa se întoarse plină de bucurie la orfelinat , şi se îndreptă imediat spre biroul directorului pentru a vorbi cu acesta şi pentru a-i cere ajutorul în privinţa lui Teo:

- Bine , că ai venit Corina , tocmai ai primit o scrisoare de la părinţii tăi adoptivi şi vroiam să merg în cameră să ţi-o aduc , dar dacă ai venit tu...

- Da , venisem domnule director să vă cer un lucru: aş vrea să îl ajutaţi pe Teo să iasă mai repede de la şcoala de corecţie.Tocmai de acolo vin , cred că timpul petrecut acolo l-a ajutat să-şi dea seama cât de mult a greşit , iar ceea ce încerc să vă spun , este faptul că , acum , el chiar regretă faptele lui şi vrea să se schimbe.Trebuie să-i mai acordaţi o şansă , vă rog, a promis că nu va mai fura.

- O să mă mai gândesc la lucrul acesta.Nu vreau să i-au o decizie de care să-mi pară mai apoi rău , dar te asigur că o să mă mai gândesc ,spuse domnul Ştefan.

După discuţia cu directorul , Corina luă scrisoarea primită , şi o deschise în grabă pentru a o citi în timp ce se îndrepta pe coridor spre camera ei.Era atât de nerăbdătoare să afle veşti despre părinţii ei.

Dar veştile primite , nu erau nici pe de parte cele aşteptate de tânără , care se opri în loc pentru a citi puţinele rânduri scrise de mama ei:

"Draga mea copilă , îmi pare rău dacă te-ai aşteptat să primeşti veşti bune din partea noastră.Va trebui să te dezamăgesc acum.Tatăl tău , este grav bolnav , azi noapte i-a fost foarte rău , sincer pentru moment am crezut că inima nu i-a mai bătut şi că a murit.Părea că nu mai respira.M-am speriat foarte tare.Doctorul nu a venit decât spre dimineaţă , şi mi-a spus că nu mai poate face nimic pentru el , se pare că a mai făcut un infarct , dar nu-şi mai revine.I-a dat ceva injecţii , dar starea lui nu s-a îmbunătăţit deloc.Cred că mai are puţin de trăit.Şi-ar fi dorit ca măcar încă o dată să te mai poată vedea.În fiecare dimineaţă , îmi tot spunea:"dacă va veni azi Corina şi ne va face o surpriză plăcută?".Ştiu că ceea ce îţi cer este să faci un sacrificiu mare de a veni să-l vezi , măcar pentru ultima dată , înainte de a muri.Poate nu ar fi trebuit să-ţi spun aceste lucruri , dar nu am ştiut cum altfel să procedez.Sper să mă poţi înţelege.Te iubesc mult, Marta."

Corina se aşeză pentru câteva clipe jos , pe coridor şi începu să plângă , iar lacrimile se scurgeau cu repeziciune pe cimentul rece.Nu după mult timp apăru , domnul Ştefan , care probabil auzise plânsul fetei , ce nu ajunsese prea departe de uşa biroului său.

- Ce s-a întâmplat Corina , de ce plângi?ai păţit ceva?

Fata nu reuşi să-şi stăpânească durerea de care fusese cuprinsă , dar directorul , înţelese că era din cauza scrisorii primite , aşa că o luă de jos şi o citi , apoi spuse cu o voce compătimitoare:

- Dimineaţă vei pleca să-ţi vezi părinţii , mergi să-ţi pregăteşti bagajele.Du-te în camera ta , voi veni să-ţi aduc şi o parte din salariul de pe luna aceasta ca să ai de drum.Poţi să stai câteva zile , până tatăl tău îşi va mai reveni.Hai ridică-te şi du-te în camera ta.

Nici nu intră bine pe uşa camerei sale , că , imediat , colegele de cameră începură a râde de ea:

- Vai , sfânta are probleme?ai păcătuit şi te-a pedepsit Dumnezeu?

Aceste cuvinte accentuă şi mai mult durerea fetei , provocând răni sufleteşti adânci.Dar , Corina , găsi puterea de a nu răspunde provocărilor.Se aşeză în pat , plângând în continuare.La un moment dat , se lăsă tăcere , când celelalte colege părăsiră camera pentru a merge în alta , sperând că până se vor întoarce , fata îşi va reveni.Noaptea aceea trecu foarte greu , aşteptând cu nerăbdare dimineaţa pentru a merge la gară şi să plece spre satul părinţilor.Nici nu-şi mai aminti când intră directorul în cameră pentru a-i aduce banii , aşa cum promise şi pe care îi găsi pe dulapul din

apropierea patului ei , puşi la vedere pentru când ea se va trezi.

Înainte de a pleca spre gară , merse pentru a vorbi cu colegele de la bucătărie şi să le explice ce se întâmplase , dar directorul le înştiinţă mai înainte ca ea să o facă.

- Du-te liniştită , o să ne descurcăm noi , trebuie să mergi , îi spuse Mihaela , una dintre colege.Domnul Ştefan , ne-a transmis că se va ocupa el de problema asta şi ne va trimite un ajutor în tot acest timp cât tu vei fi plecată , nu te îngrijora pentru noi.

Drumul până la Petroşani , trecu destul de repede , fata retrăind toate amintirile frumoase petrecute în acea micuţă casă a părinţilor ei.Nu erau multe amintiri , dar pentru ea fiecare era importantă.

- Doamne , ajută-mă să-l găsesc pe tata în viaţă , măcar o dată să-i mai pot vorbi , te rog mult.Te mai rog să fi alături de mine prin încercarea aceasta mare , simt că nu mai pot merge mai departe , dă-mi Tu putere să pot crede din toată inima că tot ceea ce faci Tu e spre binele nostru , a acelora care Te urmează.

Ajunsă la Petroşani , căută un taxi care să o ducă până în satul părinţilor , neavând altă posibilitate , pentru a parcurge rapid cei aproape optsprezece kilometri.

- Îmi pare rău domnişoară , dar pe vremea acesta , cum a tot nins, sunt deja nămeţi formaţi şi nu cred că pot să vă duc până în sat , dar o să încerc să vă duc până unde va fi drumul bun , spuse taximetristul încercând să o ajute pe fată.

- Bine , mă duceţi până unde veţi putea , iar de acolo voi merge pe jos.Puse chitara şi restul bagajelor în portbagaj şi porniră la drum.

După aproape o oră , şoferul opri şi spuse Corinei , arătând cu degetul spre dealul din apropiere:

- Uite , aici deja zăpada e destul de mare , mi-e teamă să merg mai departe , nu vreau să rămân înzăpezit .Dar , vestea bună este că de aici nu mai ai mult de mers , poate doi kilometri , dacă nu chiar mai puţin.Să urmăreşti urmele acelea de zăpadă , cineva a trecut pe aici de curând , şi nu putea merge decât în direcţia unde vei merge şi tu .

Corina mulţumi pentru ajutor , îi plăti taximetristului , apoi îşi luă bagajele din portbagaj şi îşi continuă drumul prin zăpadă.Soarele se ascunse pentru puţin timp , printre norii cenuşii , care , din când în când se mai scuturau lăsând să mai cadă câte un fulg.

Cei doi kilometri parcurşi pe jos , fuseseră obositori pentru Corina , dar când zări primele acoperişuri şi fumul care se ridica încet de pe coşurile caselor , prinse putere spunându-şi:

- În sfârşit , am ajuns , Doamne mulţumesc.

Intră încet pe poarta casei părinteşti şi fusese întâmpinată de câinele , care îl însoţea mereu pe Ioan şi vacile acestuia la păşune.Părea că o recunoscuse , alergând jucăuş în jurul ei şi lovind cu coada lui stufoasă husa chitarei , pe care fata o ţinea în mână.

Marta , auzi lătratul câinelui , ieşi să vadă cine sosise:

- Vai , copila mea , ai ajuns?alergă bătrâna , îmbrăţişându-şi fiica plângând.

- Tata ??întrebă Corina.

- Hai să-l vezi , dar te rog să fi tare , încearcă să nu plângi de faţă cu el.E atât de nerăbdător să te vadă.Te aşteaptă de mult timp.

- Mă simt aşa de vinovată , mamă , că nu am putut veni mai repede să vă vizitez , dar nu am putut , chiar nu am avut cum.

- Stai liniştită ,draga mea , nu te învinovăţi , că nu ai pentru ce , ştim situaţia ta.Hai intră , se va bucura să te vadă.Noi două o să vorbim mai târziu , merg să-ţi pregătesc ceva de mâncare , cred că ţi s-a făcut foame după drumul lung pe care l-ai făcut.

Corina intră încet în cameră şi îl găsi pe Ioan , întins în pat.Părea mult mai bătrân faţă de cum îl văzuse ultima dată.Faţa palidă , trăda cât de slăbit era tatăl.Însă privirea aceea senină din ochii lui , nu se schimbase.Era aceeaşi ca în prima zi când îl întâlnise.

- Tată , tată , sunt eu...

- Fata mea , ai venit să mă vezi , cât mă bucur spuse bătrânul cu o voce răguşită şi înceată.Mi-a fost dor de tine , credeam că nu o să mai apuc să te văd , măcar încă o dată înainte de a muri.

- Şi mie mi-a fost dor de voi , şi îmi pare rău că nu am reuşit să ajung mai repede , dar nu am putut.

- Ştiu , nu te necăji , că te înţelegem că nu ai putut veni.Ceea ce contează este faptul că acum eşti aici , cu noi; dacă ai şti cât mă bucur...hai povesteşte-mi cum e la orfelinat , povesteşte-mi ce vrei tu , eu te voi asculta , îmi face plăcere să-ţi aud vocea .Îmi pare rău că nu te pot vedea prea bine , şi vederea m-a cam lăsat de tot , mă simt tare slăbit...

- Stai în pat liniştit , sunt aici lângă tine , o să-ţi povestesc multe , sper să nu te plictisesc , zâmbi fata.

- Nu ai cum să mă plicitiseşti , copila mea , nu ai cum.

Glasul bătrânului tată îi reaminti de cuvintele cu care o sfătuiră cu câteva luni în urmă , să nu sară în acea prăpastie , acel glas inconfundabil , care ştia că nu o să-l mai poată uita niciodată.

Apoi Corina începu să povestească:

" Ei , tată , am ajuns la a 117-a zi din viaţa mea cu Domnul ..."

Aceste cuvinte uimi pe Ioan:

- Deci , încă mai numeri??mă bucur să aud acest lucru.

Şi fata îi povesti tatălui muribund , fiecare eveniment ce se întâmplase în viaţa ei , de la reîntâlnirea cu domnul Ştefan , şi până la discuţia cu Teo , de la şcoala de corecţie , care avusese loc cu o zi în urmă.

- Şi ce planuri ai pentru viitor?o întrebă tatăl curios de răspunsul fetei.

- În primul rând , cap de listă al planurilor mele , este să mă botez , vreau să fac lucrul acesta , apoi vreau să termin cu bine şcoala de muzică , vreau să lucrez în continuare la orfelinat , ceea ce fac , fac cu plăcere şi cred că aşa pot rămâne alături de colegii care au probleme , şi mai ales pentru că vreau să le vorbesc despre Domnul Isus.E atât de greu , dar vreau să fac lucrul acesta.Sper să-mi dea Dumnezeu putere şi înţelepciune , căci de multe ori mi se pare imposibil , dar nu vreau să mă las uşor intimidată şi să lupt pentru asta.

- Mă bucur pentru tine , o să reuşeşti să le faci pe toate cu ajutorul Celui de sus , trebuie să te încrezi pe deplin în El.Nu va fi uşor , vor apărea obstacole , dar roagă-te şi vei putea trece peste ele.Vino aproape de mine , vreau să-ţi dau binecuvântarea mea.

Şi fata se apropie de Ioan , care îşi întinse mâinile şi le aşeză pe capul fiicei pentru a se ruga pentru ea:

- "Doamne , sunt atât de fericit că mi-ai ascultat rugăciunile dăruindu-mi mai mult decât am cerut , îţi mulţumesc pentru Corina , iar acum Te rog să o binecuvintezi cum numai Tu o poţi face şi ajut-o să fie cu adevărat o unealtă în mâna Ta , lucrând pentru slava şi împărăţia Ta.Ajut-o să te urmeze toată viaţa şi să-i porţi de grijă în fiecare clipă şi să fie un exemplu pentru cei din jurul ei.Îţi mulţumesc că ai ascultat rugăciunea mea..."

Din cei doi ochi senini , curgeau lacrimi cristaline , care fuseseră şterse de fată.

- Am o surpriză pentru tine , tată.E un cântec pe care l-am început să-l scriu , în acea noapte , pe marginea prăpastiei , şi am reuşit să-l termin.Eşti primul care îl va auzi.Corina merse să i-a chitara , o scoase din husă , reglă puţin corzile, apoi începu să cânte:

"Te-am găsit pe marginea prăpastiei ,

Mă aşteptai cu braţele întinse , să-mi dai iertare

Ochii mi-ai deschis , mâna Ţi-ai întins

Ca să nu cad m-ai păzit şi mi-ai adus salvare.

Nu te-am cunoscut , dar Tu , Doamne , m-ai ştiut.

Gândurile negre mi le-ai alungat

Din lumina Ta , în suflet ai revărsat

Calea spre cer , eu am găsit , când Tu ai apărut.

Acum sunt fericită că sunt cu Tine,Dumnezeu

Păcatele le-ai luat , arucându-le departe

Ca nimic să nu ne mai poată vreodată desparte ,

Să fiu copilul Tău , azi , mâine şi ... mereu."

Purtat pe aripile cântecului fetei , Ioan părăsi lumea aceasta , îndreptându-se spre ţara de lumină.Corina , nu înţelese acest lucru pentru un moment:

- Ce zici tată?îţi place?

Observând că bătrânul nu mai răspunde , fata începu să se înspăimânte.Se apropie tot mai mult de el , şi observă că nu mai respira.Fugi afară , pentru a o chema pe Marta , care auzind strigătul , înţelese ce se întâmplase.Alergă înaintea fiicei , iar apoi se îndreptară spre patul lui Ioan.

Femeia lăcrimă şi spuse:

- Copila mea , a murit...

Se îmbrăţişară amândouă şi plânse multă vreme aşa.

----- Capitolul 7 -----

"Încredinţează-ţi lucrările în mâna Domnului şi îţi vor izbuti planurile..."

(Proverbe 16: 3)

Trecu mai bine de trei luni de la moartea tatălui său , dar Corina , încă mai retrăia episodul trist al despărţirii de el.

Participase la înmormântarea simplă , care avusese loc , în satul unde trăise mai bine de şaptezeci de ani.Primi condoleanţe şi cuvinte de îmbărbătare , de la toţi cei prezenţi , dar nimeni nu putea înţelege , ceea ce era cu adevărat în inima fetei.În sfârşit reuşise şi ea să aibă părinţi , iar bucuria aceasta , părea că fusese de o scurtă durată.Încerca să înţeleagă planul Lui Dumnezeu , referitor la evenimentele petrecute , dar nu reuşea prea mult.

- De ce trebuie să-i i-a Domnul , pe cei dragi de lângă noi ? spuse Corina , mamei sale , în ziua despărţirii , când ea fusese nevoită să se întoarcă la Târgu-Jiu.

- Într-o zi vei afla răspunsul , dar până atunci , va trebui să aştepţi , şi să crezi că Dumnezeu nu i-a niciodată decizii greşite.Şi mie îmi este atât de greu , dar nu putem schimba noi nimic.

- O să-mi fie dor de tine , mamă , dar promit că o să vin mult mai des să te vizitez.Mi-ar place să poţi veni cu mine , spuse Corina.

- Ştii că nu pot face asta , dar o să te aştept , aşa cum ţi-am mai zis şi altă dată , cu braţele deschise , oricând.Să nu uiţi să-mi scrii , mă bucur mult când primesc veşti de la tine.Ne vom ruga una pentru cealaltă şi totul va fi bine.

Tânăra se ţinu de promisiune , şi în fiecare lună , se întorcea pentru puţină vreme , pentru a-şi vizita mama , iar săptămânal nu uita să-i scrie măcar câteva rânduri într-o scrisoare.

Spre sfârşitul lunii iunie , Corina , termină şi cursurile de chitară , reuşind să i-a diploma de absolvire.

-Îmi va fi dor de tine , Tabita; cred că acum nu o să ne mai vedem în fiecare zi , spuse ea , în ziua în care se întâlniseră pentru a-şi ridica diplomele.

- Poate că nu ne vom întâlni regulat , dar poţi veni la mine , când ai liber şi nu lucrezi la orfelinat.Şi bineînţeles că ne vom întâlni şi la biserică , în fiecare duminică , când vei putea veni.Chiar dacă şcoala s-a terminat , noi tot prietene vom rămâne , stai liniştită.Şi să nu uiţi că tu eşti un trimis special al Lui Dumnezeu , acolo unde eşti.Lasă lumina din tine să se vadă , şi sper să reuşeşti să poţi aduce pe drumul bun , pe mulţi din colegii tăi.Ei au nevoie de tine.Te-ai gândit că poate aceasta este chemarea ta sfântă?să lucrezi cu copii din orfelinat?cine îi poate înţelege mai bine dacă nu o persoană care provine din rândul lor , care le cunoaşte nevoile , dorinţele , aspiraţiile?

- Ai dreptate , aşa este , dar eu sunt doar o fată de nouăsprezece ani , nu am experienţă , nu ştiu cum i-aş putea ajuta eu , deşi mi-ar place să le întind o mână de ajutor.

- Tu , însuţi , nu-i poţi ajuta , dar Dumnezeu poate.Trebuie doar să-i ajuţi să ajungă la El.Vorbeşte-le despre Isus .Cuvântul Domnului are mare putere.Nu te descuraja , mergi înainte cu puterea pe care o primeşti de Sus.

*

* *

...După trei ani...

Multe evenimente importante se petrecură în viaţa Corinei , în tot acest timp.Directorul Ştefan , îi oferi o cameră numai ai ei , devenind un angajat de încredere şi permanent în acelaşi timp , locuind acolo.Fusese numită bucătăreasa-şefă , deşi era cea mai tânără dintre angajate , se părea că se descurca cel mai bine , iar directorul era foarte mulţumit de munca depusă.Avusese parte şi de clipe triste , în urmă cu un an şi jumătate , muri şi Marta.Se întrista des , gândindu-se la faptul că nu o mai prinse măcar în viaţă să mai poată vorbi cu ea , aşa cum se întâmplase cu tatăl ei.Retrăia deseori acea dimineaţă când primi un telefon , de la unul din credincioşii de la biserica unde merse şi Marta.Acesta , după lungi căutări , găsi într-o carte de telefoane , numărul de la orfelinatul unde locuia Corina.

Greu îşi reveni după moartea mamei.Cea care o ajutase mult să depăşească acea perioadă fusese Tabita , cu care se vizita des.Era , de asemenea conştientă , că fără ajutorul Lui Dumnezeu , nu ar fi putut depăşi acele clipe.Dar viaţa mergea înainte.

Pe lângă clipele triste , avusese parte şi de zile frumoase.Îşi aducea aminte cu drag , de ziua în care reuşi să-i convingă pe Teo şi Dani , să o însoţească la biserică.Era foarte emoţionată , gândindu-se la felul în care cei doi vor privi lucrurile mai apoi.Teo , se arătă interesat de a mai merge şi altă dată , dar Dani , era mai rezervat.

Nu uita nici de ziua în care , se întoarse la orfelinat ţinând în mână diploma de absolvire a cursurilor din cadrul şcolii de muzică.Unii din colegi , o rugă să cânte ceva la chitară să o audă şi ei , neavând niciodată ocazia aceasta:

- Trebuie să ne cânţi măcar un cântec , vrem să te auzim , să vedem ce ai învăţat acolo?spuse o colegă.

- Hai Corina , te rugăm mult...se auziră şi alte voci în sala de mese.

Tânăra absolventă fusese înduplecată de insistenţele celor prezenţi , aşa că se decise să cânte un cântec creştin , pe care îl învăţase de la Ioan şi Marta.Se făcu linişte în sală şi toţi îşi îndreptară privirile spre Corina , aşteptând cu nerăbdare să o audă cântând:

"Nu te-ndoi ci crede , că după orice nor,

E-un soare şi mai dulce şi mai strălucitor.

Nu norul este veşnic , ci soarele-i acel

ce-nvinge şi rămâne , stăpân în urmă el.

Nu te uita la tine , că eşti atât de slab

Nici la duşmanul care , te-ar nimic degrab.

Nu te uita la ziduri , nici la porţi de fier.

Priveşte către Isus , priveşte către Cer....."

- Aş vrea să mă înveţi şi pe mine să cânt la chitară , spuse o fetiţă de numai 11 anişori , după ce Corina termină cântecul.Ai cântat foarte frumos , mi-ar place să pot face şi eu lucrul acesta.

- O să te ajut să înveţi , dacă vrei , Roxana , mi-ar face mare plăcere.Putem începe chiar de mâine, după ce vii de la şcoală.Este bine aşa?

- Da , este perfect , spuse micuţa colegă , sunt aşa bucuroasă.Ne vedem mâine.

Şi Corina simţea o bucurie în suflet , că reuşi să termine acele cursuri şi , de asemenea , că poate ajuta şi ea la rândul ei pe altcineva , aşa cum se întâmplase şi cu ea.

*

* *

Acum , la cei 22 de ani , pe care îi împlinise de curând , visa să poată face mai mult pentru cei din jurul ei.Crucea pe care o avea de dus , suportând batjocura unora dintre colegi , care de multe ori îi adresau cuvinte înjositoare şi râdeau de credinţa ei , aducea cu ea şi speranţa unor mari binecuvântări din partea Domnului.Ştia că trebuie să sufere în tăcere , să nu cadă pradă răzbunării , şi îşi propuse să aştepte ajutorul şi intervenţia Lui Dumnezeu.

Îşi făcuse multe planuri în inima ei , şi se ruga , ca Domnul să o ajute să le împlinească dacă vor fi după voia Lui.

Sosi şi ziua mult aşteptată.Într-o după masă , directorul o chemă în birou , spunându-i că este căutată la telefon.Era un vecin din satul părinţilor , care vroia să vorbească cu Corina.Domnul Ştefan , ieşi din birou , pentru ca fata să poată vorbi la telefon.După ce aceasta termină convorbirea , directorul se reîntoarse în birou spunându-i:

- Totul este în regulă?s-a întâmplat ceva?

- Da , totul este bine , am primit o veste bună , pe care o aşteptam de mult timp.Ultima dată , când am fost la casa părintească , am lăsat un afiş în geam , în care am scris că este de vânzare casa respectivă şi am dat numărul de telefon , al orfelinatului , pentru a lua legătura cu mine , dacă este cineva interesat.Şi se pare că da , am un client , care vrea să o cumpere , şi mi-a oferit un preţ mai bun , decât m-aş fi aşteptat eu că voi primi.

- Vinzi casa ?dar este a ta , nu ai nevoie de ea?întrebă directorul.Sper că e doar o glumă . nu?de ce să vinzi moştenirea lăsată de acei bătrâni ? ce vrei să faci cu banii respectivi?

- Vreau să rămână o surpriză , ceea ce voi face cu banii pe care îi voi primii în urma vânzării casei.Staţi liniştit , ştiu ce fac.În mintea ei , îşi imagina deja bucuria de nedescris în cuvinte a celor de la orfelinat , când vor primi , haine , dulciuri şi rechizite , cumpărate cu banii obţinuţi din vânzarea casei moştenite.Plănuise de mult timp acest lucru , şi urma să se împlinească în foarte scurt timp.

- Dar eu credeam că vei vrea să te întorci acolo , să te stabileşti în acea casă , după un timp , continuă directorul.

- O , nu , nu m-am gândit niciodată să fac lucrul acesta.Este un loc într-adevăr minunat , zonă de munte , păduri , aer curat , multă linişte şi nişte vecini de treabă , dar simt că am o chemare pe care trebuie să o urmez , cei de aici au nevoie de ajutorul meu , şi cred că îi pot ajuta într-o oarecare măsură.Dorinţa inimii este mult mai puternică decât celelalte lucruri.

- Mă bucur foarte mult să aud aceste cuvinte.Tu chiar poţi face multe pentru aceşti copii.Te-ai maturizat mult , am observat lucrul acesta , şi chiar eşti cu totul o altă persoană.Mult timp , am refuzat să cred , că tu te-ai putea transforma în ceva bun , dar o spun acum cu plăcere că m-am înşelat.Mă gândeam acum câteva zile că ai putea deveni un asistent social , în acest orfelinat , dar nu ştiam cât vei mai rămâne aici cu noi.Îmi tot imaginam ziua în care îmi vei spune că vei pleca înapoi în sat.Aşa că decizia ta , pe care tocmai mi-ai spus-o , face ca lucrurile să se schimbe.Aş vrea să-ţi propun să renunţi la slujba de bucătăreasă şi să te înscrii la noi cursuri , pentru a obţine o diplomă de asistent social.Am căutat şi poţi face şcoala chiar în Târgu-Jiu.Nu va trebui să te muţi de aici , şi nu durează mult , aproximativ un an.Apoi vei putea lucra ca angajat din nou.Ce zici?

- Nu ştiu ce să zic , sunt prea emoţionată , e mai mult decât am visat eu.Chiar mi-a ascultat Dumnezeu rugăciunea.Da , bineînţeles că vreau să fac acele cursuri şi să pot fi utilă acestor colegi de-ai mei.

- Te vei ocupa de reintregrarea lor socială şi de problemele lor.Cred că înţelepciunea pe care ai primit-o de la Dumnezeu te va ajuta să-i schimbi şi să deschizi noi orizonturi tuturor de aici; le vei putea aduce o rază de speranţă , de acest lucru au nevoie : să simtă că unora le pasă de ei şi că cineva îi iubeşte.Acest lucru trebuie să faci tu.Ajută-i să găsească drumul bun pe care eşti tu acum.

- Vă mulţumesc mult , domnule director , pentru această şansă.Voi profita din plin de ea.Aş vrea să plec câteva zile , în sat , să rezolv actele pentru casă şi apoi mă voi întoarce.

- Desigur , dar am să te rog să-ţi cauţi o înlocuitoare la bucătărie , care să-ţi ocupe locul , pentru că nu vei mai putea lucra; va trebui să mergi la cursuri şi nu vor fi la fel de uşoare ca şi cele de la şcoala de muzică , va trebui să ai mai mult timp să înveţi .

- Da , voi rezolva şi problema acesta imediat , apoi , dimineaţă , voi pleca pentru câteva zile.

- E în regulă , eu voi suna şi te voi înscrie la cursurile , care încep peste aproximativ trei săptămâni , continuă directorul.

Dimineaţa , Corina , plecă din nou spre satul părinţilor.Probabil că era ultima dată , când urma să facă acest drum.Ajunse după-amiază la micuţa casă , care părea acum pustie.Şi-ar fi dorit măcar câinele să o întâmpine , dar îl oferi unor vecini , neavând cine să mai aibă grijă de el, după moartea Martei.La fel făcu şi cu găinile şi vaca: le dărui unei familii mai sărace din sat , pe care îi cunoscuse pe când mergea la biserică acolo.

Spre seară se întâlni cu persoana interesată de casă.După ce vorbiră , plăti fetei suma promisă , semnă actele necesare , iar în ziua următoare , stabiliseră să meargă la Petroşani , pentru a legaliza actele la un birou notarial.

Fata , nu adormi până după miezul nopţii , căutând fotografiile bătrânilor pentru a le lua şi păstra ca amintire.Deasemenea puse în bagajul ei şi biblia lui Ioan; deşi era veche şi cu paginile îngălbenite, se hotărâse să o păstreze.Mai puse câteva lucruri personale , pe care vroia să le păstreze , într-o cutie , apoi se aşeză în pat.Plângea la fiecare amintire care îi trecea prin minte şi care era legată de cei doi părinţi.

Sosi şi dimineaţa.Vecinul cu care trebuia să plece la Petroşani, veni să o ia pe Corina de acasă:

- Bună dimineaţa , sunteţi gata de plecare?

- Bună dimineaţa , aş fi vrut să vă anunţ dar nu am avut cum să o fac.Cred că o să mai întârzii cam două ore , mă puteţi aştepta?vă rog mult.Aş vrea să merg până la cimitir şi apoi mai am ceva de făcut.Îmi cer scuze că nu ...

- Stai liniştită.Voi veni să te i-au pe la prânz , nu-i nici o grabă , avem timp , spuse acel bărbat , care înţelese starea sufletească a fetei.

După ce acesta se urcă în maşină şi porni spre casa lui , Corina , merse în grădiniţa din faţa casei , culese un mănunchi de flori , frumos colorate , le legă , şi apoi plecă înspre cimitir.

Ajunse într-un sfert de oră de mers pe jos.Într-un colţ al cimitirului , sub un tei , se aflau mormintele lui Ioan şi al Martei , aşezate unul lângă celălalt.Aşeză pe fiecare câte un buchet de flori , şi se aşeză puţin sub teiul bătrân.

Îşi aminti acum,din nou , vocea caldă a Martei , atunci când o văzu pentru prima dată , la fel şi ultimele cuvinte ale lui Ioan înainte de moarte.Câteva lacrimi umplu ochii senini ai fetei.

- Aş vrea să fiţi acum cu mine aici , mi-ar place să-l aud pe tata citindu-ne, iar pe tine , mamă , gătindu-mi tocăniţă cu ciuperci.Îmi lipsiţi atât de mult , mi-e aşa dor de voi.Nu am să vă pot uita niciodată.O să vă port în inimă mereu.

După ce plecă de la cimitir porni spre păşunea unde, în fiecare zi , Ioan ducea vacile la păscut.Urcă din nou pe poteca îngustă , ce o duse pe marginea prăpastiei.

- Aici Te-am găsit Doamne , dacă nu m-ai fi aşteptat , în noaptea aceea , acum nu aş mai fi fost.Mulţumesc pentru viaţa pe care mi-ai dăruit-o.Vreau să o dedic pentru a Te sluji şi a fi o binecuvântare pentru aproapele meu.Chiar dacă nu mai este mama , nici tata , eu ştiu că eşti lângă mine mereu , ţinându-mă de mână să nu cad şi ajutându-mă să merg mai departe.

Deşi ştia că este în întârziere , Corina se aşeză pe un bolovan , de pe marginea prăpastiei zăbovind puţin în acel loc. Închise ochii şi îşi îndreptă gândul spre Dumnezeu.O adiere de vânt legăna uşor părul despletit:

- Chiar eşti aici Doamne , tata avea dreptate.Eşti chiar lângă mine...

Ceea ce simţea acum Corina, nu era altceva decât fericirea în stare pură , căci nu există nimic mai plăcut , mai frumos şi mai de dorit în lumea aceasta , decât să-l ai pe Dumnezeu , drept tovarăş de drum.